

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF COINS

A DARK COLLEGE BULLY ROMANCE
NICOLE CASEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

PARALARIN KRALI

KARANLIK BİR ÜNİVERSİTE KABADAYISI ROMANTİZMİ

STORMCLOUD AKADEMİSİ

DÖRDÜNCÜ KİTAP

NICOLE CASEY

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Sonsöz

YazarınYazar
Hakkında Notu

© Telif Hakkı 2022 Nicole Casey - Tüm hakları saklıdır.

Bu belgenin herhangi bölümünün elektronik ortamda veya basılı formatta çoğaltılması, çoğaltılması veya iletilmesi yasal değildir. Bu yayının kaydedilmesi kesinlikle yasaktır ve bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmadıkça bu belgenin saklanması izin verilmez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle, yerlerle, olaylarla ya da mekanlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BU KİTAP HAKKINDA

Sadece iki kral kaldı. Onları kendilerinden kurtarabilecek miyim?

Karanlığa uyandım ve kaçırıldığımı fark ettim.

Her şeyin anahtarını bana emanet eden Dekan'a şantaj olarak tutuldu.

Daha da kötüsü. Sol ve Theo nerede olduğumu ya da kaçırıldığımı bilmiyorlar.

Şu anda kaderimi ellerinde tutan iki adam düşmanlarıma tanıdık geliyor.

İçlerinden biri beni yok etmekten başka bir şey istemiyor. Beni mahvetmek. Diğeri ise beni korumak istiyor.

Zaman tükenirken, Theo ve Sol beni geri almak için beklenmedik bir müttefikle işbirliği yapmak zorunda kalacaklar.

Peki ya beni geri almayı başarırlarsa, o zaman ne yapacağım?

Kalbimi çalan adamlar arasında seçim yapabilir miyim?

Yoksa ben bu seçimi yapamadan düşmanlarım beni öldürecek mi?

Tek bildiğim, kan döküleceği ve sırların açığa çıkacağı. Ve kimse güvende değil.

Krallar bile.

BÖLÜM 1

BIBA

A Sonunda kıpırdandığımda başımı alçak, uğultulu bir ses doldurdu, şakaklarımdan şakaklarıma uzanan bir ağrı. Yavaşça gözlerimi açtım, bulanık ışıklar görüşümü ele geçirdi. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü.

Yavaş yavaş görüşüm keskinleşmeye başladı ve çok geçmeden artık Fırtına Bulutu'nda olmadığımı anladım. Meşalelerin hafifçe aydınlattığı ürkütücü, eski yeraltı mezarlarındaydım. Toz kokusu sararken taş duvarlar boyunca gölgeler titriyordu. Hareket etmeye çalıştım ama vücudum oturduğum sandalyeye doğru sarsıldı.

Aşağıya baktığımda, bileklerimi ahşap sandalyenin kolçaklarına bağlayan ince ipleri görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bacaklarım da bağlıydı ve bir santim bile hareket etmemi engelliyorlardı. Hatırladığım son şey bir sandığın içine atıldığımıdı. Şimdi bir mağaranın içindeydim, bağlı ve çaresizdim.

"Böyle bir şey olamaz," diye fısıldadım içimden, panikle kızarmıştı tenim. Korkudan o kadar sıcaklamıştım ki, sandalyede kıpırdanıp ipleri gevşetmeye çalışırken neredeyse ter içinde kalacaktım. hiç şansım yoktu. Sıkışmıştım.

Birden önümdeki gölgelerden ağır ayak sesleri duyuldu. İki yakışıklı, orta yaşlı adam görüş alanıma girdi, düğmeli gömlekler ve kırıksız pantolonlar vardı. Birinin sarı saçları koyulaşmış, yüzü tıraş edilmiş, uzun boylu ve zayıftı.

Diğerinin ise hafif dalgalı koyu kahverengi saçları, kalın çenesi boyunca koyu kirli sakalı ve daha kaslı bir vücudu vardı. Birini hemen Zephyr'in babası Peter Williams olarak tanıdım ama sarışın adamın kim bilmiyordum.

"Benden ne istiyorsun?" Alnımda boncuk boncuk ter biriktiren korkuya rağmen sesimi sabit tutmaya çalışarak talep ettim. Gözlerim sarışın adama kaydı. "Kimsin sen?"

"Ben Edward Hurley. Oğlum bana senin hakkında çok şey anlattı," dedi sinsi bir sırıtışla.

Ses tonu midemi bulandırdı. Hiç bilmemesi gereken mahrem detaylardan bahsediyormuş gibi bir his vardı içimde. Ancak en büyük endişem beni bir sebeple kaçırmış olmalarıydı.

"Sorularıma cevap verecek misiniz, vermeyecek misiniz? Buraya lanet olası bir tanışma ve selamlaşma için gelmedim," dediğimde kendimi dişlerimi hafifçe sıkarak onlara çıkışırken buldum. Neler olduğunu bilmiyordum ama oradan çıkmam gerekiyordu.

Edward bana yaklaşırken soğuk bir kahkaha attı, Peter ise kollarını göğsünde kavuşturmuş onun arkasında oyalanıyordu.

"Arvo senin alingan olduğundan bahsetmişti," diye mırıldandı, delici gözlerinin vücudumda dolaşmasına izin vererek.

Beni çok rahatsız ettiği için bakışlarının altında kıpırdanmak istedim ama kendimi tuttum. Gözümün korktuğunu düşünmelerine izin veremezdim, özellikle de Edward'ın. Bunu kendi avantajına kullanabilirdi ve ben zaten büyük bir dezavantaj içindeydim.

"Arvo'dan bahsetmişken, nerede o?" Peter Edward'a sordu.

"Cenevre'de, Schmidt'i gözetliyor. Küçük çakal parayı İsviçre'ye taşıyor," diye yanıtladı Edward Peter'a dönerek.

Peter gözlerini devirirken, "Bu çocuklar yerine ona odaklanmalıydık," diye mırıldandı. "Ben paramızı bu çocuklardan daha çok önemsiyorum.

intikam."

"Ciddi misin? Bunun sadece intikamla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Edward ona kaşlarını çatı. "Bu bir uyarı, böylece ebeveynlerinin izinden gitmezler."

Edward bana bakarken içimi bir ürperti kapladı. "Yoksa onlar da aynı kaderi paylaşacaklar." Edward sırtıttı.

Çenemi sıkarak aralarına baktım. Neden düşmanlarının çocukları acı çekmek zorundaydı? Babam ve Gail'in babası, Rafael'i olan biten her şeyi Estrella'ya bildirmesi için ikna etmiş ve bu da Hurley, Stamos ve Williams'ın okuldan atılmasına yol açmıştı. Theo sadece Simone'un çocuğu olduğu ve ilk çatışmanın bir parçası olduğu için olaya dahil oldu.

Zavallı Gail'i düşününce kalbim sızladı. Babası da tıpkı onun gibi şefkatli biriydi ve bu ona pahalıya mal oldu. Bu hiç adil değildi! Theo ve benim de sırf ailelerimiz yüzünden ölüm listesinde hiç adil değildi. Peter ve Edward geçmişı unutamayan egoist pisliklerdi.

"Aptal intikam planınızla hiçbir ilgisi olmayan masum insanlara zorbalık yapacak kadar zayıf ve çaresiz misiniz?" Yüzüme ters ters bakarak ipleri çekerek onları tersledim. Başkalarının karmaşasına sürüklenmekten bıkmıştım. Sadece bu işin bitmesini istiyordum.

Peter gözlerini devirerek bana başını salladı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun kızım," dedi dişlerimi gıcırdatmama neden olan azarlayıcı bir ses tonuyla.

Edward bana yaklaşıp eğilerek ellerini bileklerimin üzerine koyarken, "Bununla yapacağın çok şey var," dedi. Gözleri benimkilerle kilitlenirken parmaklarını iplerin örtmediğı derime sokup morartıcı bir baskı uyguladı. "Sen de işin içine girdin."

Ciğerlerim sıkıca sıkışmış, nefes almamı engelliyor gibiydi. Ne yazık ki, yarı yarıya haklıydı. Kendimi daha derine kaptırmıştım ama bunun tek nedeni etrafımdaki insanların ölmeye başlaması ve Kralların benimle ilgilenmesiydi. En bu karmaşanın içine sürüklenmemiş hayatıma normal bir şekilde devam edebilirdim.

"Bu suçun bir kısmı oğlunuzun," dedim ona eşit bir şekilde.

"O işini yaptı." Edward gözleri yüzümde gezinirken sırıttı. "Ve bahse girerim bunu yaparken iyi vakit geçirmiştir. Bela olabilirsiniz ama güzel bir yüzün var."

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum, olabildiğince geriye yaslandım ama yüzü benimkinden birkaç santim uzakta kaldı. Eli yanağımı kavradığında, gözlerim açılırken donakaldım. Gerçekten bu kadar cesur ve sapkın mıydı?

"Bana dokunma," diye ama sesim umduğumdan daha kısık çıktı.

Edward aniden çenemi sertçe kavradı ve acı içinde homurdanmama neden oldu.

"Sana ne istersem yaparım," diye yüzüme doğru hırladı. Sonra kıkırdarak başını salladığında yüzü gevşedi. "Seni zorlamadan önce uslu durmanı tavsiye ederim."

Benden uzaklaşırken hiçbir şey söylemedim. Onunla uğraşmak zorunda değildim. Görebildiğim kadarıyla herhangi bir sınırı yoktu ve beni korkutmak için ne kadar ileri gideceğini görmek beni geriyordu. Onun yanında zaten gergin hissediyordum.

Edward sıraya girerken Peter, "Senin hakkında bir söylenti duyduk," diye konuştu. "Akademinin etrafında sandığınızdan daha fazla göz ve kulak var."

"Ne söylentisi?" Ben sordum.

Peter ve Edward bana dönmeden önce birbirlerine baktılar. "Schmidt sana bir anahtar verdi. Önemli bir anahtar," diye yanıtladı Peter.

"Ne için olduğunu bilmemiz gerek," diye ekledi Edward. "Ve sen bize söyleyeceksin."

Anahtarın ne için olduğunu biliyordum ama özellikle öğrenmelerini istemiyordum. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, bu konuda ağzımı kapalı tutacaktım çünkü onlara hiçbir şekilde yardım etmek istemiyordum. Paralarının tek bir kuruşunu bile hak etmiyorlardı.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedim yüzümü asmadan.

Peter gözlerini bana dikti.

"Bana aptalı oynama," diye uyardı beni. "Dekanın gözdesi oldun, bu da senden bir şey istediği anlamına geliyor."

"Schmidt'le ilişkimizi gözünde fazla büyütüyorsun," diye alay başımı ona doğru sallarken. Haklı olsa bile bunu ona itiraf etmeyecektim. Eğer onları yollarından saptırabilseydim, bunu yapardım.

"Buna inanmıyorum. Bu yüzden seni şantaj olarak rehin tutuyoruz. Dekan bir öğrencisini daha kaybetmek istemeyecektir." Edward sırtıttı, planlarından memnun görünüyordu. "Eğer seni hayatta tutmak istiyorsa, paramızı İsviçre'ye taşımak yerine geri vermeli."

İçime bir soğukluk çöktü. Ben sadece bir şantajdım. Beni burada önemli bir sebepten dolayı bile tutmuyorlardı! İçinde bulunduğum durumdan dolayı zaten kızgın değilsem bile, şimdi kesinlikle kızgındım. Onlarla tartışmanın bir faydası yoktu. Kralların her zamanki gibi kendi yollarında çok .

"Beni o kadar da umursamıyor. Sonsuza kadar burada olacağız," diye mırıldandım sandalyeye geri yerleşirken. Rahat etsem iyi olacaktı çünkü yakın zamanda buradan ayrılmayacaktım.

Peter odadan çıkmadan önce bana, "Bunu göreceğiz," dedi.

Edward bana yaklaştı, göz göze gelebilmemiz için eğildi.

"Kendi iyiliğın için, umarım senin hayatına zerre kadar saygısı vardır," dedi alçak bir sesle. "Çünkü eğer seni kullanamazsak, senden kurtulacağız."

Onun uzaklaşmasını izlerken gözlerim büyüdü ve soğuk kahkahasının yeraltı mezarlarında yankılandığını duydum. Beni öldüreceklerini kastetmiş olamazdı! Onu uzun zamandır tanı mıyordum ama Edward'ın sözünün eri bir adam olmasından korkuyordum. Eğer biri beni kurtarmazsa, Gail ve Simone ile aynı kaderi .

Ölmeye hazır değildim. Belki daha cesur ya da daha az panikle miş hissetmeliydim ama günün sonunda hâlâ insandım. Yaşamak ve yaşlanmak istiyordum. Aşkı daha fazla deneyimlemek istiyordum, bu kalp kırıklığıyla da uğraşmak anlamına gelse bile. şey hissetmemektense mümkün olan her duyguyu hissetmeyi tercih ederdim.

BÖLÜM 2

SOL

Bu küçük, unutulmuş köyde bulunmak, Biba gittiğinden beri peşimi bırakmayan yalnızlık hissini daha da derinleştirdi. Theo bile

Küçük bir tavernada öğle yemeğimi yerken tek düşünebildiğim oydu ve burada olmasını ne kadar çok isterdim. Hâlâ Fırtına Bulutu'ndaydı ve ısrarla uygulamak zorunda olduğu planına sadık kalıyordu. hazır olduğunda, bize şifreli bir mesaj gönderecekti.

Ertesi gündü, yani mesajı her an gelebilirdi. Theo ve ben sessizce meyhanenin günlük spesiyali olan rosto ve patatesi yerken, Biba'nın yokluğu yüzünden gergin tek kişinin ben olmadığımı fark etmek kolaydı. Theo sürekli telefonuna bakıyor, ayağını masanın altına vuruyordu. O da en az benim kadar endişeliydi.

Tabağıma bakıp kızarmış patateslerimi ilgisizlikle karıştırırken içimde bir kıskançlık parıltısı belirdi. Theo'yu ve Biba'yla olan yakın ilişkisini kıskanmaktan kendimi alamıyordum. Theo dün geldiğinde, Biba'yı uzun zamandır bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum. Herhangi bir insanın dizlerinin üzerine çökmesine neden olacak bir şekilde ona baktı.

Neden ona öyle bakmak zorundaydı? Bana hiç öyle miydi? Bu tür soruları düşünürken kendimi zavallı hissediyordum ama Biba'yı seviyordum. Onun için ölebilirdim ve onun Theo'yu sevmesinden korkuyordum.

onun beni sevebileceğinden daha fazla. Tek istediğim benim ona değer verdiğim gibi onun da bana değer vermesiydi.

Yatakta birlikte olsak da olmasak da birlikte pek çok samimi an yaşamıştık. Tanışmadan önce bile bir şekilde birbirimize bağlıydık ve ben bu bağı derinleştirmek istiyordum. Umarım bunu yapma şansım olur.

"Biba'yı aldıktan sonra bir sonraki hamlemiz ne olacak?" Theo'ya sordum. "Zephyr ve Arvo'nun peşinden kendimiz mi gideceğiz yoksa onları birine mi ihbar edeceğiz?"

Theo çatalını bıraktı, cevap vermeden önce çiğnemeyi ve yutkunmayı bitirdi.

Theo, "Sanırım Interpol'e olup bittiğini için ihtiyacımız olan bilgiye sahibiz," diye cevap verdi.

"Interpol mü?" Bu cevabı beklemediğim için ona sordum. Polise gidip Zephyr ve Arvo'yu tutuklatabileceğimizi düşünmüştüm. Yine de, muhtemelen bir parmak şıkkatmasıyla onları serbest bıraktıracak güçlü babaları vardı.

Theo başını salladı.

"Okulda daha fazla kan dökülmesini istemiyorum. Bu iş sınırları aştığı için uluslararası bir organ işlenen tüm suçları incelemeli. Ve bunlardan epeyce var," diye alay etti Theo başını sallarken. "Senin için krallar."

Onunla tartışmadım bile. Krallar yıllar geçtikçe akıllarını yitirmişlerdi. Yavaş yavaş kendimi daha az Kral gibi hissettim çünkü tüm bu şiddet ve kan dökme olaylarına karışmak istemiyordum. Kendi mirasımdan bu kadar ayrı hissetmek beni incitiyordu ama kendi yolumu kontrol etmek istiyordum. Bu da Arvo ve Zephyr'i önlerine çıkan her şeyi ve herkesi yok etmeden önce alaşağı etmek anlamına . Ne yaparsam yapayım, onlara düşman olacaktım.

"Bu yeterli olacak mı? Onları Interpol'e bildirmek?" Ona sordum. Krallar ve babaları insanların beklediğinden daha güçlüydü.

olmaları için. Bir Kralı küçümsemek ölümcül bir hataydı.

Theo, benimkinin aynısı olan bitmemiş yemek tabağına bakarken bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Görünüşe göre ikimizin de iştahı yoktu. Sevdiğimiz kız tehlikeli bir yerdeyken nasıl iştahımız olabilirdi ki?

"Göreceğiz bakalım. Gerçekten onları kendi başımıza alt edebileceğimizi düşünüyor musun?" Theo beni sorguladı.

Yapabileceğimize inanmak istedim. Kuşkusuz Theo zayıf değildi. Kendi başının çaresine bakabilirdi ve ben de aynısını yapabileceğime inanıyordum. Arvo ve Zephyr'in birleşmiş gücüne ve Arvo'nun acımasızlığına karşı kazanma şansımız umduğumdan daha azdı. Ancak iş Biba'yı kurtarmaya gelirse, onun için sonuna kadar savaşıyorduk.

"Başka seçeneğimiz olmayabilir," diye cevap verdim ve yanımdaki masanın üzerinde duran telefonuma baktım. Güç düğmesine basıp saati kontrol ettim, ekrandaki rakamlar kalbimi hızlandırdı. Biba şimdiye kadar aramış olmalıydı. Uzun sürmeyeceğine söz vermişti.

"Sanırım bir sorun var." Theo gergin bir şekilde içini çekerek tam da benim düşüncelerimi dile getirdi. "Neden aramadı?"

Başımı salladım ve parmaklarımı siyah saçlarımdan arasında gezdirdim. Cildim endişeden ısınmaya başladı, ter başımın tepesinde boncuk boncuk dökülme tehdidinde bulundu.

"Onu bir şey tuttu," dedim ona. Sebep bu olmalıydı. Kendi tercihi olsaydı Fırtına Bulutu'nda daha fazla kalmazdı.

"Ona birkaç saat daha vereceğim. Eğer bize ulaşmazsa, bir sonraki hamlemizi düşünmemiz gerekecek. Çabucak," diye homurdandı Theo ve aniden ayağa kalkıp tavernadan ayrıldı.

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve burnumdan derin nefes aldım. En kötüsünü hayal etmek istemiyordum. Ya Zephyr ve Arvo Biba' bulup yakalasaydı? Ona karşı affedici olmazlardı.

bizimle işbirliği yaptığını biliyordu. Telefonumu masadan kaptım ve ekrana baktım.

"Hadi Biba. Ara, lanet olsun," diye fısıldadım sertçe, telefonumda bir çağrı belirmesini umarak.

Ama olmadı. Sessizlik vardı. Hiçbir şey yoktu.

Ya bir ölüm tuzağına düşseydi? Ya ölüme gitmesine izin verseydik? Bu düşünce midemi bulandırıyor, yediğim birkaç lokma yemeği boğazımdan geri göndermekle tehdit ediyordu. Biba'yı kaybedemezdim. Sevgisinin bölünmüş olması umurumda değildi. Sadece bir parçasının benim olmasına ihtiyacım vardı ve ona tüm ruhumu verirdim.

Umarım ona vermek için hâlâ bir tane vardır.

BÖLÜM 3

ZEPHYR

T kapım alındı. Son zamanlarda, ne zaman biri odama gelse tereddüt ediyordum çünkü

Orada kim vardı? Arvo'nun İsviçre'ygıtmesiyle akademide sadece ben kalmıştım. Kampüsün sahibiymişim gibi dolaşmaktan korkmuyordum, ki aslında öyleydim, ama aptal da değildim. Arkamı kollamam gerekiyordu çünkü düşman listemde giderek daha fazla isim beliriyordu.

Kapıyı araladım ve koridorda sırttan Arvo'yu görmek için içeri baktım. Kapıyı sonuna kadar açtım ve arkasından kapıyı kapatmadan önce odama girmesine izin verdim.

"Şehre döndüğünü haber verdiğin için teşekkürler," diye alaycı bir yorumda bulundum. Arvo istediğı gibi gelip gidiyordu, bu da sinirlerimi bozuyordu. Şu anda stresli zamanlar geçiriyorduk, bu yüzden benimle birlikte çalışmasına ihtiyacım vardı.

"Neden bilmen gerekiyordu? Eski sevgilin gibi benden bir şeyler mi saklıyorsun?" Arvo odama girerken benimle alay etti.

Biba hakkındaki küçümseyici yorumu karşısında dişlerimi gıcırdattım. Ona ve kararlarına kızgın olsam bile, bir parçam hâlâ ona . Ne olursa olsun, o her zaman benim bir parçam olacaktı. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım ama ona karşı hissettiklerimi kontrol edemiyordum.

"İsviçre'de ne buldunuz? Umarım seyahatin boşa gitmemiştir. Derslerin başlamasına çok az kalmıştı," dedim ona. Yokluğu yüzünden düşmanlarımızın şüphelerini üzerine çekmesini istemiyordum. Yarın derslerin başlamasıyla birlikte, akademiyi yönetimimiz altında tutmak için birlikte çalışmamız gerekiyordu. Bizi tahttan indirmeye çalışan çok fazla insan vardı.

Fırtına Bulutu'nu Kralların yönetimi altında tutmayı başaramazsam, babamın bana ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum. Ayrıca, bu benim mirasımdı. Bildiğim tek şey Kralların mirasını korumaktı. Eğer bir Kral , hiçbir şey olamazdım.

"Boşa gitmedi," diye yanıtladı Arvo yüzünü bana dönerken. "Schmidt son derece güvenli bir Cenevre bankasına büyük bir para yatırdı. Sandıklar dolusu paradan bahsediyoruz."

Başımı sallarken burnumdan sertçe hava çıktı. Bunu duymak istemiyordum. Eğer Schmidt böyle hamleler yapıyor ve parayı etrafa saçıyorsa, elimizi zorluyordu. Schmidt'i şehirden kovup hiçbir şey bırakmadan cezalandırmayı tercih ederdim ama bunun yerine onu öldürmek zorunda kalabilirdik.

Kralların parasını alıyor ve bizden gizlemek için sınırın ötesine gönderip anonim hesaplarda saklıyordu. Yine de sandığı kadar zeki ve sinsiydi. Neyin peşinde olduğunu biliyorduk. Şimdi tek yapmamız gereken onu durdurmak ve paramızı geri almaktır.

"Piç kurusu. Ateşle oynadığının farkında değil mi?" Odamda dolaşırken homurdandım.

Arvo yüzünde rahat bir ifadeyle beni izledi.

"Yanacak. Merak etme," diye güvence verdi Arvo, hiç de stresli görünmüyordu. Aslında her şeyden çok memnun görünüyordu. Schmidt kendi alnına bir hedef koymaya devam ediyordu ve Arvo hedefe kilitlenmiş ve ateş etmeye hazırdı.

İç çekerek yatağıma uzandım. Bir türlü rahat edemiyordum. Her zaman saçmalıklarla uğraşmak zorundaydım ve

İnsanların bize kazık düşünmelerinden bıktım.

"Schmidt'i daha yakından izlememiz gerekiyor," dedim ona. Bizden gizlice bir şey kaçırmamasına ihtiyacım yoktu.

"Çoktan bitti. Bu dönem uçmaya hazır bir sürü küçük kuşum var," diye cevap verdi Arvo yüzünde sinsi bir sırıtışla. Genellikle benden bir adım önde olmasının iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen kötü bir şeydi.

"Umarım bu kuşları iyi inceliyorsundur," diye mırıldandım. Bu noktada akademinin yarısını işe alıyordu. Bizi seven çok fazla insan yoktu. Yine de bizi sevmelerine ihtiyacımız yoktu. Sadece bizden korkmalarını istiyorduk ki hizaya girsinler ve bize meydan okumasınlar.

"Ben aptal değilim, Zephyr," dedi Arvo önümde durmak için hareket ederken. Bir kaşını kaldırarak kollarını kavuşturdu. "Rahatlaman gerek."

"Ben iyiyim. Sadece... çok şey oluyor," diye cevap verdim. Tüm bunlar ne zaman sona erecekti? Sol'u kaybetmişim. Biba'yı kaybetmişim. Başka neyi kaybedecektim?

Arvo bana gözlerini devirdi.

"Sakin ol," dedi yüzünde hınzır bir sırıtış belirmeden önce. "Seni rahatlatmak bir şey biliyorum."

Telefonunu çıkarışını ve gizemli bir kişiye göndermek üzere bir mesaj yazışını izledim. "Beni rahatlatma" fikri konusunda temkinliydim ama artık onu durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Zaten beni dinlemiyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra kapım çalındı, koridordan kıkırdamalar yükseliyordu. Arvo kapıyı açarak Holland ikizlerinin içeri girmesine izin verdi, beyaz etekleri pürüzsüz kalçalarında sallanıyordu. Erin göğsünü saran kolsuz, bordo bir bluz giyerken, Poppy de kırpılmış, siyah bir bluz giymişti.

"Arkadaşımın rahatlamasına yardım edin," dedi Arvo beni işaret ederken.

"Memnuniyetle," diye mırıldandı Erin bana doğru yürümeye başlamadan önce. Poppy de hemen arkasından onu takip etti.

Arvo odamdan çıkmadan önce bana bir göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı.

İkizler beni yatağıma iterken sertçe yutkundum. Havamda değildim ama kafamı dağıtmak için biraz oyalanabilirim diye düşündüm. Hollandalı ikizler ateşliydi ama Arvo ve benim onları yanımızda tutmamızın tek nedeni bu ve sadakatleriydi. Özel bir şey değillerdi.

Erin eğildi ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıp beni derinden öptü. Eli çenemi kavrarken dili alt dudağıma değdi.

Poppy gömleğimi yukarı itti ve siyah kot pantolonumun belinin üstündeki kalça kemiklerimi alaycı bir şekilde öptü. Fermuarla uğraşmadan önce kotumun düğmesini açtı. Buraya oyalanmak için gelmemişlerdi. Ne istediklerini biliyorlardı.

Öpüşmeleri ve vücudumda dolaşan elleri arasında vücudumun tepki vermesi ve sikimin sertleşmesi uzun sürmedi. Kıyafetlerimi çıkarmalarına izin verdim, Poppy'nin dudakları sikimin etrafını sararken gözlerim kapandı. Elimi Erin'in saçlarına attım ve ateşli bir öpücük için onu aşağı çektim. Dilim dudaklarının arasından geçerek onun tadına baktı.

Tadı Biba kadar güzel değildi.

Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. Onu düşünmemeliydim, özellikle de şu anda yatağımda iki kız daha varken. Bana ihanet etmiş ve ben ona yaklaşırken bana sırtını dönmüştü. Ona her şeyimi vermek istedim ama o beni kırdı. Güvenimi kırdı.

Bu düşüncelerle savaşmaya çalışarak dişlerimi Erin'in alt dudağına bastırdım ve yumuşak dokuyu hafif bir ısılıkla dışarı çektim. İnledi

Ağzım karşılık verdi, zihnimi bulandırdı. Buna ihtiyacım vardı. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

Poppy'yi sikimden itmeden önce ona "Yüzüme otur," diye emrettim. Yatağımın daha yukarısına kaydım, düz bir şekilde uzandım, böylece Erin yüzüme binebilir ve ellerini yatağımın arkasındaki duvara yerleştirebilirdi. Bir sonraki an, Poppy'nin kalçalarımına bindiğini ve üzerine kaymadan önce birkaç kez sikimi okşadığını hissettim.

İkizler beni sürerken inlediler, ister dilimi ister sikimi kullansınlar. Kalçalarını hareket ettiriyorlar, ya sürtünüyorlar ya da zıplıyorlardı. Vücutları sıcak ve sertti, beni yatağa doğru bastırıyorlardı. Şu anda bir erkeğin rüyasını yaşıyordum ama bu bana özel bir şeymiş gibi gelmiyordu. Akılsız bir asalak gibi hareket ediyordum.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken parmaklarımı Erin'in geçirerek onu kendime sabitledim. Hareketlerim otomatikleşmişti. Ateşli kızların üzerimde olması iyi hissettiriyordu ama bu beni gerektiği gibi tatmin etmiyordu. Benim sorunum neydi?

Doğru ya. Biba'nın düşüncelerimde sürekli var olmasıydı. Poppy vücudunu sikimin üzerinde sallayıp beni tamamen içine alırken bir inilti bile çıkaramıyordum. Her şeyi doğru yapıyordu ama Biba'nın beni nasıl aldığını, benim için nasıl yalvardığını hatırlamadan edemiyordum. Bana dünyanın tepesindeymişim gibi hissettirmişti.

Neden bir hain gibi ona takılmak zorundaydım ki? Erin'e daha fazla odaklanmaya çalıştım, kıvrımlarını yalayarak zevkten titremesini sağladım. İkisinin de boşalmaya yakın olduğunu söyleyebilirdim ama orgazmıma yol açan o tanıdık karıncalanmayı hissetmiyordum.

"Oh... Zephyr," diye soludu Poppy, ellerini kalçalarımına koymak için arkasına uzandı. Üzerimde zıplayarak göğüslerini ve ince vücudunu ortaya çıkardı. Gerildikçe göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu.

Erin parmaklarını saçlarıma dolayarak, "Durma," diye yalvardı bana. Yüzüme karşı kendini salladı, klitorisini dilime sürttü.

Gözlerimi kapattım ve kendime bitirmem gerektiğini söyledim. Eğer bitirmezsem, bende ya da onlarda bir sorun olduğundan şüpheleneceklerdi ve bu da onların somurtma yol açacaktı. Bununla uğraşmak istemediğim için kendime Biba'yı düşünme izni verdim.

Onun sikime bindiğini ve ben içine doğru iterken beni tutkuyla öptüğünü hayal ettim. Çok sıkı, çok sıcak hissediyordu. Dudaklarının tadı tatlıydı ve benimkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Tırnaklarım kalçalarına bastırıyor, vücudunu benimkine doğru sallamasına yardım ediyordu.

Düşüncelerim çalışmaya başladı, ben kenara yaklaşırken sikimin nabzının atmasına ve zonklamasına neden oldu. Önce Poppy boşaldı, o kadar sert titriyordu ki neredeyse üzerimden düşecekti. Bu işi bitirmek istediğimden, ağzıma almadan önce dilimi Erin'in klitorisinin etrafında döndürdüm.

"Oh!" Erin nefesini tuttu, boşalırken iki katına çıktı.

Sesimi çıkarmadan bitirdim, Biba'nın üstümde zevk içinde kıvrandığını hayal ederken Erin'in kalçalarını tutuyordum. Erin'i üzerimden itip yanımdaki yatağa düşmesine izin verdiğimde gözlerim sonunda açıldı. Aynısını Poppy için yaptım ve oturabilmem için onu ittim.

Erin yüzü kızarmış bir halde kıkırdayarak, "Daha fazla rahatlamana yardım etmeliyiz," dedi. "Anlaştık," diye mırıldandı Poppy nefes nefese.

Onlara hiçbir şey söylemedim. Sadece yataktan kalktım ve artık onların yanında olmak istemediğim için kıyafetlerimi giymeye başladım. Suçluluk ve hayal kırıklığı peşimi bırakmıyordu. Holland ikizleri akademideki en iyi kızlardan bazılarıyken, bitirmek için Biba'yı düşünmek zorunda olduğuma inanamıyordum. Bende ciddi bir sorun vardı. Biba beni birden fazla yönden mahvetmişti.

çıkmadan önce onlara "Çıkın dışarı," dedim, biraz hava almak için yürüyüşe çıkmam gerekiyordu. Eğer ikizlerle kalırsam, umurumda olmayan şeylerden bahsedecekler ya da yine benimle yatmaya çalışacaklardı. Bunların ilgimi çekmiyordu.

Beni ilgilendiren şey Biba'nın nerede olduğuydu. Onu henüz görememiştim ve çoğu öğrenci çoktan akademiye gitmiş, derslerin yeniden başlayacağı yarın için hazırlık yapıyordu. Buffy'nin odası yandığı için Biba başka bir odaya taşınmıştı. Tabii ki Arvo'nun casuslarından birine hangi oda olduğunu buldurdum.

Tüm sağduyuma rağmen, odasına uğrayıp orada olup olmadığına bakmaya karar verdim. Onunla konuşmayacaktım ama yine de nasıl olduğunu görmek için ona bir göz atmak istedim. Onu son gördüğümde perişan haldeydi.

Akademinin koridorlarında yürüdüm, odalarının dışında oyalanan öğrencilerin yanından geçtim. Gözleri üzerimdeydi ama onları görmezden geldim. Görmek istediğim tek kişi, yanında olmak istemediğim kişiydi. Söz konusu Biba olduğunda, kendimi sabote etmeye bayılıyordum. Bu yüzden benim için kötüydü.

Keşke kendimi buna tamamen inandırabilseydim.

Köşeyi döndüm ve soldaki üçüncü kapıya doğru yürüdüm, kapalı olduğunu gördüm. Odasının dışında oyalanmasını beklememeliydim. Olanlardan sonra muhtemelen tetikteydi ve onu suçlayamazdım.

Buffy'nin odasını kimin ateşe verdiğini merak ediyordum. Buffy'ye el kaldırmak gibi bir planım yoktu ama ya o ya da Biba birilerini Buffy'nin kafasına hedef koyacak kadar kızdırmıştı. Eğer Biba etrafa burnunu sokmayı bırakmazsa, o da kendini benim kadar çok tehditle karşı karşıya bulabilirdi.

Kapısının önünde durdum ve tahtaya yaklaşarak dikkatle dinledim. Yine de hiçbir şey duyamadım. Akademide değildi.

Henüz. Belki de Fırtına Bulutu'na geri dönmeyecekti. Belki de saldırıdan sonra kaçtı.

Onun gitmesi muhtemelen en iyisiydi. O benim için sadece dikkat dağıtıcı bir unsurdu ve dikkat dağıtıcı unsurlar beni öldürebilirdi. Başımı kendime sallayarak odasından uzaklaştım ve kendime onu zihnimden silmemi söyledim. Artık benim için bir önemi yoktu.

Neden buna inanamıyorum?

BÖLÜM 4

BIBA

A Bir hafta acı verici bir yavaşlıkla geçmişti. Kaçış yolu olmayan bir cehennemdeydim ve ruhum gittikçe azalıyormuş gibi hissediyordum.

geçen her günle birlikte. Umutsuz bir kabuğa dönüşmekten korkuyordum ama zihinsel ve fiziksel olarak boşa koşuyordum.

Her gün saatlerce sandalyeye bağlı kalmak çok acı vericiydi. Tüm vücudum ağrıyordu ve uzun süre hareketsiz kaldığım için bacaklarım ve kollarım uyuşmaya devam ediyordu. Şimdiye kadar bunun bir işkence biçimi olabileceğini fark etmemiştim ve zaman zaman kendimi gözyaşlarının eşiğinde buluyordum çünkü çok rahatsızdım.

Peter ve Edward sırayla beni koruyor, ben sessiz kaldıkça gözlerini benden ayırmıyorlardı. Onlarla konuşmayı reddettim, herhangi bir bilgi vermek istemiyordum. Ne kadar zorladıkları umurumda değildi; onlara yardım etmek istemiyordum. Bu noktada, beni sadece bir rehine olarak . Zamanlarını boşa harcıyorlardı. Beni çoktan öldürüp bu işi bitirebilirlerdi.

Tahta sandalyede kıpırdandım, sert ahşap yüzünden sırtım ağrıyordu. Bacaklarımı bile esnetemiyordum. Kapının açıldığını ve ayak seslerinin bana yaklaştığını duyunca boynumu yuvarladım. Gözlerimi kaldırdığımda Peter'ın elinde seramik bir leğenle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yaklaştığında leğenin içindeki sabunlu suyu görebiliyordum.

Peter leğeni yere bırakırken, "Aptalca bir şey yapma," diye beni uyardı. Bacaklarımın etrafındaki ipleri çözdü ve sonra

Ağzımın köşesi hafifçe yukarı kalktı. Elbette böyle bir zihniyete sahip olacaktı. Bağışlayıcı ya da nazik duygular Krallar için bir zayıflık olarak görülüyordu. Oysa öfkeli ve yıkıcı eğilimleri güçlü yönleri olarak görülürdü. Zihniyetleri çarpıktı.

"Ben bunu güç olarak görüyorum. Birini affetmek ondan nefret etmekten daha zordur," diye belirttim. "Beni o rahatsız sandalyeye bağlı kadar mı nefret ediyorsun benden?"

Peter gözlerini benden ayırırken hafifçe sırttı.

"Anladığım kadarıyla bir müzakereci," diye mırıldandı.

Başımı ona doğru eğdim, cilveli ve masum rolümü oynadım. Eğer bundan hoşlandıysa, o kız ben olacaktım. Onu kaçışıma kadar kullanacaktım.

"İstersen ellerimi bağlayabilirsin," diye teklif ettim, pazarlık yapmaya çalışarak. Eğer sandalyeden kurtulabilirsem, buradan kurtulmak için daha fazla şansım olacaktı. Şansımın ne zaman döneceğini bilmiyordum ama beni tutan bu kadar çok ip olmadan faydalanmak daha kolay olacaktı.

Peter yerdeki iplere baktı ve içinden mırıldandı.

Pes etmek üzere olduğunu fark ettiğimde gözlerim hafifçe açıldı. Rolüm işe yaramıştı. Düşündüğümünden daha kolay olmuştu.

Ama benim için işler ne zaman kolay oldu ki?

O anda kapı tekrar açıldı ve Edward odaya . Gözleri neredeyse çıplak olan vücudumda gezinirken karanlık bir kıkırdama koptu.

"Vay, vay. Ne güzel bir sürpriz," dedi.

Gerildim, Peter'ın arkasına saklanmaya çalıştım ama o benden uzaklaştı. ve açıktaydım, Edward da bana doğru geliyordu.

Bana doğru geliyordu. Kaçma fikri aklımdan geçti ama kapıya zamanında varamayacağımı biliyordum.

Edward benden bir adım ötede durdu, başparmağını yanağıma değdirmek için elini kaldırdı.

"Erkeklerin senin peşinden kuduz köpekler gibi koşmasına şaşmamalı." Sırıtarak diğer eliyle sütyenimin alt kenarını yokladı. "Senden bir parça için ben de aynısını yapardım."

Olduğum yerde titremeye başladım, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes alamıyordum. Beni o kadar kolay hareketsiz bırakmıştı ki. Arvo gözümü korkutmuştu ama babası beni iliklerime kadar korkutmuştu. Ne ruhu vardı, ne de sempatisi. Bu da kötü niyetli ve eli kolu bağlı bir canavar yaratmıştı. Şu anda içinde olmak için daha kötü bir durum düşünemiyordum.

Edward bana sahte bir sempati bakışı attı. Elini yanağımdan boynuma doğru kaydırıldı.

"Tatlım, titriyorsun," dedi elini aniden boğazıma kapatmadan önce.

Şok içinde soluk soluğa kaldım, elini sıkarken tırnaklarımı eline geçirdim. Ciğerlerime oksijeni kolayca kesti ve görüşümde siyah noktalar belirmeye başladı.

Peter bile bir adım öne çıktı.

"Hurley," diye homurdandı.

Edward gözlerimin içine bakıp eğlenirken Peter'ı görmezden geldi.

"Bizimle oyun oynama canım," diye uyardı beni. "Yoksa seni şu sandalyeye çırılçıplak bağlar ve sana ne istersem yaparım."

Eli boğazımı bıraktığında da titreyerek ondan uzaklaştım. Nefesimi tutmaya çalışırken gözyaşlarım gözlerimi yaktı, oksijen ciğerlerimi ateş gibi yakıyordu. Bunu söylediğine inanamıyordum. Gerçekten bunu mu demek istemişti?

Peter'ın yüzündeki acımasız ifadeden anlaşıldığı kadarıyla Edward sözlerinde ciddi idi. Eğer bir kez çizgiyi aşarsam, beni buna pişman edecekti. Bana bir daha dokunmasını istemediğim için bezi sözsüzce suya batırdım ve açıkta kalan tenimde gezdirdim, gözlerimi aşağıya diktim.

"Aferin kızım." Edward odadan çıkmadan önce sııttı.

Peter bir süre orada oyalandı, bir şekilde yıkanmamı izledi. Bana yardım edecekmiş, hatta beni rahatlatacakmış gibi bana doğru bir adım attı ama kendini durdurdu. Topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Hemen gözlerimden yaşların süzölmesine izin verdim ve yanaklarımdan aşağı süzölüklerini hissettim. Yere kıvrıldım, tenim sudan parlıyordu. Buraya geldiğime, ölümün eşiğine geldiğime ya da ölmek istediğime inanamıyordum. Sadece birinin kurtarmasını istiyordum ama çok geç olana kadar kimsenin beni bulamayacağından korkuyordum.

BÖLÜM 5

THEO

S Bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Biba bütün bir yıl boyunca kayıptı. hafta olmadan a tek Ara veya mesaj gibi o

Söz verdi. Hâlâ akademide ya da Tanrı bilir nerede olabilirdi. Tek bildiğim, başına korkunç bir şey gelmeden onu bulmamız gerektiğiydi. Tabii bu çoktan olmadıysa.

"Akademiye kontrol etmeliyiz," dedim Sol'a perişan bir sesle. Biba'nın bir çukurda ölü yattığını gösteren görüntüler zihnimden geçerek yüzümü buruşturmama neden oldu. Ölmüş olamazdı. Cesedini kendi gözlerimle görene kadar buna inanmayı reddettim.

"Orası görülmemiz gereken son yer." Hanın dışında oyalanırken Sol iç geçirdi.

"Başka bir planın mı var, dahi?" Ona sordum, endişem hırçınlığımı körüklüyordu. Biba'nın zarar görmesi ya da başının belaya girmesi düşüncesine katlanamıyordum. Onu daha yeni hayatıma geri almıştım. Şimdi yine gitmişti. Neden onunla birlikte olamıyordum?

Sol gözlerini bana dikerken çenesini sıktı. Bir sonra vücudu daha az gerginleşti.

"Tamam, olur. Etrafa bir göz atabiliriz ama içeri giremeyiz. Hepimizin kaybolması riskini göze alamayız," diye yanıtladı Sol.

"Ölmek" kelimesini kullanmaktan kaçındığını biliyordum. O da Biba'nın ölmüş olabileceğini düşünmek istemiyordu. Hâlâ biraz zamanımız kalmış olma ihtimaline karşı hızlı hareket etmek istedim. Biba'nın bize ihtiyacı vardı ve ben de onun çağrısına cevap verecektim. Sol isterse bizimle gelebilirdi ama onunla ya da onsuz onu bulacaktım.

"," dedim ve onu handan uzaklaştırıp akademiye giden yola doğru yönlendirdim. Uzun bir yürüyüştü ama tempolu gidersek bir saat içinde varabilirdik. "Ya Arvo ve Zephyr onu bulursa?"

Sol ilk başta hiçbir şey söylemedi. Tek tepki ayakkabılarımızın yere vurma sesiydi.

"Onu öldüreceklerini sanmıyorum. En azından Zephyr öldürmezdi," dedi bana.

"Onu sürgüne gönderdikten sonra bile, hala onu önemseydiğini mi düşünüyorsun?" Yüzümde inançsız bir ifadeyle ona sordum. Sanki onu tamamen bir kenara atmış gibiydi.

Sol başını salladı.

"Biba'ya öylece bağlanıp sonra da kendini ondan koparamazsın. İçten içe hâlâ ona bağlı," dedi sessizce.

Harika. Sadece Biba'nın kalbi için Sol'la rekabet etmek zorunda değildim, aynı zamanda Zephyr ile de uğraşmak zorundaydım. Zaten yeterince sinirime dokunuyordu.

"Ben zaten Arvo için daha çok endişeleniyorum," diye mırıldandım acı acı.

"Ben de," diye onayladı Sol. "Ama Zephyr'i hafife alma. O da tahmin edilemez olabilir."

"Peki ya sen? Sana güvenebilir miyim?" Ona bakarak sordum.

Sol bana sert bir bakış attı.

"Ben senden pek hoşlanmıyorum, sen de benden hoşlanmıyorsun. Ama Biba için buradayız. Onu kurtarmak ve hayatta tutmak istiyorsak birlikte çalışmalıyız," dedi kararlı bir şekilde.

Kabul etmek gerekir ki haklıydı. Yapmak istediğim son şey bir Kral'ın egosunu körüklemek ve haklı olduğunu kabul etmektir ama Sol ve ben Biba için bir ittifak kurmak zorundaydık. O benim için egomdan daha önemliydi ve Sol için de durum aynı görünüyordu.

"Evet, tamam," diye cevap verdim ve yolda ilerlemeye devam ettim.

Fırtına Bulutu önümüzde belirlediğinde yoldan ayrıldık ve akademinin duvarlarını çevreleyen tarlaların içinden yürüdük. Dışarıdan pek bir şey göremiyorduk ama bazı pencerelerden içeri bakabiliyor ve çimenli bir tepenin üstünden avluya bakabiliyorduk. Dersler başlamadan önceki gün olduğu için, daha çok öğrenci dışarıda oyalanıyor, sohbet ediyor ve arkadaşlarıyla hasret gideriyordu.

"Onu görüyor musun?" Gözlerimi avludaki öğrencilerin üzerinde gezdirerek Sol'a sordum. Yüz hatlarını ayırt etmek zordu ama Biba'dan ne kadar uzakta olursam olayım onu her yerde tanıyabilirdim.

Sol görüşünü keskinleştirmek için gözlerini kıstı. Sonra içini çekti ve başını salladı.

"Hayır. İçeride olabilir ve biz bunu bilmiyor olabiliriz," diye mırıldandı. "Ama eğer orada yakalanırsak... oyun biter."

Biba'yı kurtarmak istiyordum ama akademiye girdiğimizi öğrenirse bizi öldüreceğini biliyordum. Sonraki hamlelerimiz konusunda akıllı davranmak zorundaydık. Eğer akademiye değilse, akademi dışında olabileceği yerleri düşünmemiz gerekiyordu. Aklıma yerlerin listesi kısaydı.

"Biri bizi görmeden geri dönsek iyi olur," dedi Sol, sesi benim kadar hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Arvo'nun her yerde casusları var."

Yapmak istediğim son şey ayrılmak olmasına rağmen başımı salladım. Vazgeçmek istemiyordum ama daha fazla ne yapabiliydik ki? Çok yaklaşırsak görülürdük. En iyi seçeneğimiz köydeki hanın güvenliğinde başka bir hamle yapmaktı.

Hana vardığımızda kendi odama yöneldim ve yatağıma uzanmadan önce kapıyı kapattım. Tavana baktım, içimi bir korku kaplamıştı. Ya Biba gerçekten öldüyse?

Bu korkunç olasılığı düşündükçe zihnimi karanlık düşünceler kapladı. Biba'ya gerçekten nasıl hissettiğimi söyleme şansım olmamıştı. Birlikte sahip olduğumuz şeyi tam olarak keşfetme şansımız bile olmamıştı ve onu ne kadar önemseydiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Onun için o kadar endişeleniyordum ki midem .

Tek istediğim onun kollarımda olmasıydı. Onu orada güvende tutabilirdim ve geri kalan gürültüyü engelleyebilirdik. Etrafımızdaki dünya çok gürültülü ve stresliydi, odaklanmamız gereken şeylerden bizi uzaklaştırıyordu.

O sırada aklımdaki tek şey Biba bile değildi. Simone ve onun bana aktardığı tüm bilgiler de zihnimin bir bölümünü kaplıyordu. Çok fazla sır ve çok fazla ihanet vardı. Ben bir sırdım, bir ihanetten doğmuştum. Benim için, Rafael için, hayatı için çok fazla umudu vardı. Hepsi olup gitti.

Artık kimsenin umudu olamazdı, özellikle de başkasının merhametine kalmışken. Rafael öldüğünde ve Peter Williams onu tuzağa düşürdüğünde, tek bir umudu kalmıştı: beni kurtarmak. Yol boyunca, bakımı, onun vekil kızı haline gelen Biba'ya kadar uzandı.

Ne zaman annemi düşünsem, ölümünün yanı sıra aklıma gelen ilk anı onu ilk gördüğüm andı. Fırtına Bulutu'na ilk geldiğimde Simone'un ne kadar inatçı ve keskin zekâlı olduğunu anlamam uzun sürmedi. İlk günümde, koridorlarda dolaşırken ve yeni çevreme alışmaya çalışırken, köşeyi döndüm ve neredeyse ona çarpıyordum.

Her zamanki gibi kararlı adımlarla koridordan ofisine doğru yürüyordu. Beni azarlayacakmış gibi dudaklarını araladı ama durdu. Onun yerine gözleri sanki beni inceliyormuş gibi üzerimde gezindi.

Şimdi, muhtemelen kim olduğumu anladığını ve bana oğluymuşum gibi davranmaktan kendini alıkoymasını fark ettim. Benim yanımda olmanın ve sırlarını saklamanın onun için ne kadar zor olduğunu merak ettim. Sonunda bana gerçeği söylemeden önce neredeyse hata mı yapıyordu? İlk görüşmemizde bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Rahat bir ifade ve duruş takınırken bana "Akademide yolunu bulabiliyor musun?" diye sordu.

"Sadece odamı arıyorum," diye açıkladım ona. Öğrencilere akademide ve sayısız koridorda gezinmelerine yardımcı olacak bir harita vermeleri gerekiyordu.

"Sana erkeklerin odalarının nerede olduğunu gösterebilirim," diye teklif etti Simone, ben cevap veremedim elini sallayarak. Beni geldiğim koridordan aşağıya doğru götürdü, birlikte yürürken sık sık bana baktı. "Stormcloud'da geçireceğin zamanı dört gözle bekliyor musun?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim ama sadece kibarlık yaptığını biliyordum.

"Evet. Sanırım burada... çok şey öğreneceğim," diye cevap verdim. Bu akademinin sadece bir şeyler öğrenilecek bir okul olmadığını biliyordum. Krallar burayı ele geçirmişti ama ben onlardan biri olmakla ilgilenmiyordum. Güç ve para beni diğer krallar kadar ilgilendirmiyordu ve hayatımda insanları itip kakmaktan ve Sikke Kralı unvanıyla övmekten başka yapabileceğim bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Simone koridorlardan birinin sonunda durdu ve sağ ve sol taraftaki kapıları işaret etti.

"Bunlar erkeklerin odaları," dedi bana. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Minnetle başımı salladım.

"Teşekkür ederim," dedim. Belki de kafamda bir şeyler uyduruyordum ama uzaklaşmadan önce gözleri birkaç saniye üzerimde kalmış gibiydi. Gözlerimi ondan kaçırdım ve önümüzdeki birkaç yıl içinde başıma geleceklerden habersiz odama yöneldim.

Başımı salladım, anıyı zihnimden temizledim. Geçmişe dönmek zordu. O zamanlar her şeyden bihaberdim. Babamın kim olduğunu bilmiyordum. Annemin kim olduğunu bilmiyordum. Madeni Paralar Kralı unvanım bana hiç uymuyordu. Avare ve kaybolmuş bir haldeydim ve bana bir amacım olduğunu hissettiren ve ayaklarımın yere basmasına yardımcı olan tek kişi Biba'ydı.

Onsuz, her şey yeniden çok kafa karıştırıcı ve anlamsız görünüyordu. Geleceği göremiyordum ama her şey kasvetli görünüyordu. Belki Simone'un ölümü bir hiç uğruna olacaktı. Belki de hepimiz başarısız olacaktık ve Fırtına Bulutu Kralların zulmü altında parçalanacaktı. Umuduma olabildiğince sıkı tutunmaya çalıştım ama kendimi tamamen yalnız hissettiğim böyle anlarda bu daha da zordu. Biba'nın tekrar yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Ona bu yatakta ihtiyacım vardı.

Biba'yı yanımdaki yatakta hayal ederek gözlerim kapandı. Bir an için onun yumuşak teninin koluma değdiğini hissettiğime yemin edebilirim. Şu anda burada olsaydı, yüzünü ellerimin arasına alır, ona ne kadar değer verdiğimi söyler ve ardından sözlerimi bir öpücükle mühürlerdim. Dudakları her zaman çok yumuşak ve sıcaktı, ister dudaklarıma ister vücudumun başka yerlerine değsin.

İnce bedeninin benimkinden aşağıya doğru hareket ettiğini, dudaklarının hareket ederken göğsüme iffetli öpücükler kondurduğunu düşündükçe içimde bir sıcaklık uyandı. Bu düşünceyle sikimin zonkladığını hissederek kot pantolonumu çıkardım ve elimi külotumun ince malzemesinin altına sokarak uzun parmaklarımı sertleşen sikimin etrafına sardım. Basınçtan nefesim kesildi ve tamamen sertleşmem uzun sürmedi.

Burnu karnımın alt kısmına değene kadar beni santim santim içine alarak sikimin etrafını saracağı düşüncesiyle dudaklarımı yaladım. Kavrayışımın içine ittim, gözlerimi tutarken yavaş bir nefes verdim

Kapalı. Başını aşağı yukarı sallarken onun görüntüsünü zihnimde tutmak daha kolaydı.

"Siktir..." Kendimi bir derece daha hızlı okşayarak mırıldandım. Dilinin sikimin altından yukarı doğru kaydığı düşüncesi neredeyse sırtımı yataktan kaldıracaktı. Onun içine gömülmeyi o kadar istiyordum ki. Elim onun ne kadar iyi hissettirdiğinin yanına bile yaklaşamıyordu ama şimdilik idare etmek .

Elimi başının etrafında dolaştırdım, yarıktan ön sperm akıyordu. Her yerim sıcak ve ağrıyordu, serbest kalmamın peşindeydim. Boştaki elimle çarşafı kavradım, parmaklarımın Biba'nın yumuşak saçlarına dolanmasını diledim.

"Biba... oh..." Alçak sesle inledim, elim sikimde daha hızlı yukarı ve aşağı kayıyordu. Zaten sınırdaydım, sikim zonkluyor ve zonkluyordu, serbest bırakılmaya hazırды. Kalçalarımı son bir kez yumruğuma doğru iterken topuklarım yatağa gömüldü, karnımın ve gömleğimin her yerine döküldü.

Vuruşlarımı hemen durdurmadım. Başımı coşkuyla arkaya yatırarak, Biba'nın beni kuruttuğunu, yüzündeki o memnun gülümsemeyle beni yuttuğunu hayal ettim. Sikim tekrar zonkladı, son tohum damlaları elime kaydı

Yavaş yavaş, sıcaklık ve zevk azaldı, beni her tarafım dağınık bir halde daha da yalnız hissettirdi. Hayal kurmak gerçeğe yaklaşamıyordu. Ayrıca, Biba ile kafamda yeniden yaratamadığım bir tutku unsuru vardı. O anda oldu.

Yataktan kalktım ve kirli kıyafetlerimi banyoda bir köşeye attım, dağınıklıkla daha sonra uğraşmaya karar verdim. Şu anda soğuk bir duşa ve kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Biba'yı düşünmek onu kurtarmak değildi ve bu benim öncelik listemin en üstündeydi.

Sonunda onu tekrar kollarıma aldığımda, onu ne kadar özlediğimi, ne kadar sevdiğimi gösterecektim. Ona doğru düzgün dokunmamıştım.

Uzun zamandır onu görmemiştim ve dűřűncesi beni gerçekten acıtıyordu. Duřu açtığımda başımı soğuk suyun altına eğdim ve serinliğin zihnimi bulandıran sıcaklığı yok etmesine izin verdim. Geriye kalan tek řey Biba ve Sol'la onu nasıl kurtaracağımızdı.

BÖLÜM 6

ZEPHYR

A Derslerin başlamasının üzerinden bir hafta geçmiş, olasılıklar ve tehditlerle dolu yeni dönem başlamıştı. Biliyordum ki Okul zor ve karmaşık olacaktı ama koridorlarda arkamı bu kadar kollamak zorunda kalacağımı hiç . Okul deneyimimin çoğu insanınkinden farklı olduğunu hissediyordum.

Birincisi, öğretmenlerin bile gözünü korkutuyordum. Dersten kaçmak ve sınavları uydurmak benim için daha kolaydı. İsteyecekleri son şey bir Kralı kızdırmak ve sırtlarına hedef tahtası koymaktı. Bana karşı aktif olarak çalışan tek kişi Schmidt'ti ve bunun tek nedeni de Kral'ın parasını elinde tutuyor olmasıydı. Elinde koz vardı.

Şimdi bu kozu denizaşırı ülkelere taşıyor ve bizim elimize geçmemesini sağlıyordu. Daha önce böyle bir şey yapmamış olmasına şaşırmıştım ama şu anda herkes için tansiyon yüksekti. Herkes kendini korumak için çaresizce hamleler yapıyordu.

"Ona istediğin kadar bakabilirsin. Ona dokunursan parmaklarını kırarım," diye uyardı Arvo, ben, Arvo, çömez kızı, Holland ikizleri ve diğer birkaç çömezle birlikte duvarın dibinde duran uşaklarından birini.

Kurbağacak bir adım geri atarken kafasını hemen diğer tarafa çevirdi.

Erin ve Poppy iki yanımda durmuş, yanlarıma yaslanmış ve her zamanki gibi alanımı işgal ediyorlardı. Onların varlığıyla ne kadar ilgisiz görünürsem görüneyim, yine de bir ipucu alıp . Onlara doğrudan ya da Arvo'ya söyleyebileceğim bir şey değildi çünkü beni sorunun ne olduğunu itiraf etmeye zorlayacaklardı. Arvo, Biba'nın hâlâ aklımda olduğunu kolayca tahmin edebilirdi ve haklı da olurdu.

"Ona zaten bir sürü insan dokundu," dedim Arvo'ya ve kız arkadaşından görmezden geldiğim bir bakış yedim. Ona karşı sahiplenici davranmış olabilirdi ama daha seksi bir kız için onu anında bir kenara atabilirdi. Umarım kız ona fazla bağlanmamıştır çünkü krallar kalp kırıcı olarak bilinir.

"Ona dokunduğumdan beri değil," diye sırttı Arvo, sonra da şakacı bir şekilde kızın boynunu ısırarak nefesini kesmesini sağladı.

"Çünkü dişlerinin istemiyorlar," diye cevap verdim hafif bir sırıtışla. Ne yazık ki Biba için aynı durum söz konusu değildi, hâlâ ağzının suyu akan birkaç erkek vardı. Başlarda sadece Theo'nun küçük bir köpek yavrusu gibi onu takip etmesinden endişelenmem gerekiyordu. Şimdi ise Sol'u eğlendiriyordu. Benim olmasa bile rekabeti sevmezdim.

"Akıllı insanlar," diye kıkırdadı Arvo. "Kızlarınıza da sahip çıksanız iyi olur. Diğer erkekler gelip etrafı koklayacaktır. Sadece en iyileri seçtiğimizi biliyorlar."

Holland ikizlerini sahiplenmek gibi bir niyetim yoktu. Eğer başka bir erkekle birlikte olmak için kaçarlarsa, beni terk ettikleri için üzölmek yerine bunu kutlardım. Şu anda uğraşmak istemediğim bir avuç dolusuydular.

"Ne kadar şanslıyız," dedim. Son zamanlarda kendimi pek şanslı hissetmiyordum. Huzur yok. Memnuniyet yok. Biba yok. Şans bunun neresindeydi?

Arvo, kolunu birinci sınıf öğrencisi kızın omuzlarına atarken sırtını duvara yasladı. Gözleri avluyu tararken yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

"Bunların hepsi bizim, dostum," dedi bana. "Şanslıyız."

Sırıttım ve başımı salladım. Benim ikinci komutanım olarak sahip olduğu gücün tadını çıkarıyordu. Ne zaman uygun görürse onu kullanıyordu, bu da onu çok kullandığı anlamına geliyordu. İsteddiği kızları elde ediyordu. Ona tuhaf bakan herkesi korkuttu. Kimi uygun gördüyse onu dalkavuklarımızdan biri olarak işe aldı.

Bu arada, kalbimi elinde tutan ve onu toz haline getiren kıza takılıp kalmıştım. Ne kadar acınası. Böyle olmaya dayanamıyordum, özellikle de Arvo Kral olmanın tadını çıkarırken. Ben de aynı şeyi yapmalıyım.

"Eskisi kadar büyük değil," diye mırıldandım etrafıma bakarken. Babalarımız kralken, herkes tarafından korkulan ve saygı duyulan sıkı bir gemiyi yönetiyorlardı. Arvo ve benim çok fazla düşmanımız, otoritemizi umursamayan çok fazla insan vardı. Babalarımız hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Arvo sesinde kararlılıkla, "Bunu başaracağız," dedi. "Tek yapmamız gereken tehditleri ortadan kaldırmak."

Hak ettiğimiz saygıyı görmek için okulun koridorlarını kanla doldurmak zorunda kalmamayı dileyerek dişlerimi hafifçe gıcırdattım. Elim sürekli olarak zorlanıyordu ve hem merhametli hem de sert olmak arasında bir çizgi tutturmak zorundaydım.

"Liste ," diye mırıldandım sırtımı duvara dayayıp rahatlamaya çalışırken. Gerçi Arvo'ya gergin olduğumu söylemeyecektim. Beni yine Hollandalı ikizlerle gönderecek ve bunun her şeyi düzelteceğini düşünecekti.

Arvo seks ve şiddetten kaçıyordu. Kendini sürdürmek için bundan fazlasına ihtiyacı yoktu, bu yüzden bu kadar korkuluyordu. İnsanlara bağlanmıyordu. Biba'ya yemin etmişti ama onu da bir çöp gibi atmıştı. O kadar çabuk koptu ki.

Bu arada ben çok daha fazla sorun yaşıyordum. İnsanlara sık sık bağlandığım söylenemezdi. Bunun için insanlara yeterince güvenemiyordum ama birini bir kenara atmak Arvo'dan biraz daha fazla zamanımı alıyordu.

Arvo kaşlarını kaldırırken, "Belki de gücümüzü artırmalıyız," diye önerdi.

"Ne demek istiyorsun?" Nereye varmaya çalıştığını merak ederek sordum.

"Sebastian ve Vince'i tanıyor musun?" Arvo bana bakarken sordu.

Başımı salladım, isimleri belli belirsiz hatırlıyordum. Onlar bu yıl işe aldığımız birinci sınıf öğrencilerinden bazılarıydı. Sınıflarında şimdiden bir etki yaratmışlar, kızları cezbetmişler ve akranlarından saygı görmüşlerdi. King standartlarına göre zirveye giden doğru yoldaydılar.

"Bence dönem sonunda onları Kral yapmalıyız," dedi Arvo bana. "Bizim tarafımızda daha fazla güce ihtiyacımız var ve dört kral iki kraldan daha tehlikeli."

Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin olamayarak Arvo'dan uzaklaştım. Sol bir hain olsa bile, onun yerine geçme düşüncesi midemi rahatsız edici bir şekilde gerdi. Çok fazla şey değişiyordu. Tanıdığım ve güvendiğim insanlar hayatımdan çıkarılıyor, yerlerini hakkında hiçbir şey bilmediğim insanlar alıyordu. Bu bana doğal gelmiyordu.

"Buna hazır olduklarından emin misin? Onlara güvenebilir miyiz, özellikle de her şey olup biterken?" Ona sordum.

"Bak, başımızı öne eğip hiçbir şey yapmadan duramayız. Yapacak işlerimiz var," diye alay etti Arvo, temkinli yapımdan etkilenmiş görünmüyordu. "Ayrıca, onları liderlik için eğitiyorum. Hazırlar."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Arvo'yla tartışmak istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda onun etrafında olmayı pek umursamıyordum çünkü planlarıyla çok manikti. Ne zaman arkamı dönsem beni kışkırtıyordu. Hırsına hayranlık duyuyordum ama Arvo'nun yıkıcı bir şey yapmasını engellemek için ona bakıcılık yapmam gerektiğini hissediyordum.

"Pekâlâ. Bir toplantı ayarla," dedim ona, Sebastian ve Vince'le tanışmak ve onların tam bir moron olmadıklarından emin olmak istiyordum. Bazı yeni yetmelerin Kralların mirasını ve itibarını yok etmesine izin veremezdim. Akademi üzerindeki hakimiyetimizi korumak için zaten büyük bir mücadele veriyordum.

Arvo kız arkadaşına dönüp kulağına bir şeyler fısıldamadan önce, "Olur," dedi ve kızın kızarıp kıkırdamasına neden oldu.

"Odana geri dönmeliyiz," diye mırıldandı Poppy kulağımın dibinde, kolunu belime sararken.

Erin yüzünü bana döndü, elini yan tarafımda gezdirirken göğsünü benimkine bastırdı.

"Bütün eğlenceyi Arvo'nun yaşamasına izin verme," diye mırıldandı.

Arvo ve kız arkadaşının hararetli bir şekilde öpüştüklerini görmek için baktım. Adam kızı duvara yaslamış, bacağına beline dolamıştı. Kıyafetlerini çıkarıp herkesin önünde sevişmeye başlayabilirlerdi. Arvo'nun hiç utanması yoktu.

"Onunla eğlenmekte özgürsün," diye cevap verdim Erin'in başının üzerinden avluyu tarayan gözlerime bakarken. Biba'yı görmemiştim. Neredeydi acaba? Bu kadar çok dersi kaçırarak bir tip değildi ve kimsenin ondan haber alamaması beni endişelendiriyordu. Tek kelime etmeden ortadan kaybolmak da onun yapacağı bir şey değildi.

Erin ve Poppy bana odaklanmadan önce birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

Poppy kulağımın arkasındaki hassas noktayı öpmek için parmak uçlarında yükselmeden önce, "Seninle eğlenmek istiyoruz," dedi. Erin beni öpmek için öne doğru eğildi.

Ben de onu öptüm ama bu konuda hevesli değildim. Artık bundan zevk alamıyordum. Dudakları istilacı bir güç gibiydi ve onları omuz silkerek uzaklaştırırken zayıf bir kahkaha atmak zorunda kaldım.

"Halletmem gereken bazı işler var," diye yalan söyledim. Şu anda yapacak bir şeyim yoktu ama muhtaç Hollandalı ikizleri eğlendirmektense hiçbir şey yapmamayı tercih ederdim. Tek umursadıkları benim güçlü olmamdı. Kollarıma asılıp diğer kızları kıskandırmaya bayılıyorlardı. Çocuksulukları umurumda değildi ama onları tekrar gönderme dramasıyla da uğraşmak istemiyordum.

Holland ikizleri suratlarını asarak salondan çıkışımı izlediler.

"Nereye gidiyorsun?" Arvo bana şaşkın bir bakış atmak için öpüşmeyi keserek sordu.

"Yapacak işlerim var," yetindim, ona dönüp bakmadan. Akademide olup biten her şeyi bilmek hoşuna gidiyordu ama benim her hareketimi bilmesine gerek yoktu. Ayrıca, beni yargılayacağı bir şey yapıyordum.

Biba'nın yokluğundan bıkmış bir halde avludan geçip binaya girdim ve Biba'nın odasına doğru ilerledim. Benden mi saklanıyordu? Herkesten mi saklanıyordu? Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmemek beni öldürüyordu. Eskiden onunla çok uyumluydum. Şimdi, kendimi ondan hiç bu kadar kopuk hissetmemiştim.

Umursamamalıyım. Bunu ama umursadım. O kollarımdayken ve yanımdayken çok rahattım. Şimdi o gittiğine ve onunla olamayacağıma göre, kendimi soğuk ve yalnız hissediyordum. Hayatımda büyük bir boşluk olduğu gerçeğinden başka bir şeye odaklanamıyordum.

Kapısının önünde durdum ve yüksek sesle kapıyı çaldım. yaklaştım ve içeriden bir ses gelip gelmediğini duymaya çalıştım. Kulaklarımı karşılayan tek şey saf sessizlikti. Bu içeride olmadığı anlamına gelmiyordu. Yumruğumu tekrar kapıya vurdum, gürleyen ses koridorda yankılandı. İnsanların bana bakması umurumda bile değildi. Sadece onu görmem gerekiyordu.

", Biba. Aç şu lanet kapıyı," diye homurdandım nefesimin altında, kalbim küt küt atıyordu. Sadece onu görmek istiyordum. Onunla konuşmaya bile ihtiyacım yoktu. Çaresizlik beni sarsacak şekilde sardı.

Bir dakika boyunca orada durdum, dinledim ve kapı kolunu izledim. Ne bir ses ne de bir hareket vardı. Dışarı çıkmıyordu ya da orada bile değildi. Bildiğim kadarıyla kampüs dışında bir yerde ya da ölmüş olabilirdi. Beni öldüren şey bilmemektir.

Alnımı kapıya yasladım ve kalbim ağrırken gözlerimi kapattım. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da bu çabalarım hiçbir zaman işe yaramadı. Onun hayatımın bir parçası olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım ve ona ihtiyacım vardı. Onsuz düzgün bir şekilde çalışamazdım.

Gözlerim yavaşça açıldı ve kararlılıkla daraldı. Nerede olduğunu bilmiyordum ama onu bulacaktım. Ve bu sefer, gitmesine izin vermeyecektim.

BÖLÜM 7

BIBA

V Sesler beni yavaş yavaş uyandırdı, göz kapaklarım yavaşça kalktı. Gözlerimi ruhsuz bir pus kaplamıştı.

seslerin kaynağını bulmaya çalışıyordum. Sandalyeye bağlı olduğum için etrafta dolaşıp seslerin kaynağını bulma şansım yoktu.

O noktada, ne kadar süredir kaçırıldığımı bile bilmiyordum. Burada günler ve geceler birbirine karışıyordu çünkü gördüğüm tek aydınlık ve karanlık, meşalelerin sönüp Peter ya da Edward tarafından yeniden yakıldığı zamanlardı. Şimdi daha dikkatli için, kapının yanında birbirlerine mırıldandıklarını anlayabiliyordum.

"Onun burada olması gerçekten gerekli mi? Schmidt'ten tek kelime duymadık," diye sordu Edward'a Peter, sesi bıkkın geliyordu.

Edward kollarını kavuşturdu, sinirle çenesini sıktı. "Babasının bize ne yaptığını hatırlamıyor musun?" diye tersledi.

"Biliyorum ve o öldü! Kızının bununla ne ilgisi var?" Peter homurdandı.

Edward soğuk bir şekilde güldü. "Sakin bana korkaklık ettiğini söyleme, Peter. Sana da haddini bildirecek vaktim yok," dedi Edward Peter'ın yüzüne karşı.

Peter Edward'ı geri itti.

"Beni tehdit etme," dedi Edward'a sertçe.

"Benden daha iyiymişsin gibi davranıyorsun. Estrella'nın ölümünü Simone'un başına kakan ben değilim," Edward başını Peter'a doğru eğerken sırtıttı. "Oradaki nüfuzunu korumak için onu Stormcloud'un müdiresi olmaya zorlayan da. Sen de en az benim kadar kötüsün."

Peter başını sallayarak Edward'dan uzaklaştı.

"Düşmanlarımızın her birini öldürmekten başka bir şey yapmam gerekiyordu. Akıllıca bir hamle yaptım." Kendini savundu.

"Geceleri uyuyabilmek için kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle," diye yanıtladı Edward yüzünde eğlenen bir ifadeyle.

Onları dinlerken sessiz kaldım, kanım donmuştu. Simone bana tüm gerçeği anlatmaya çalışarak çok büyük bir risk almıştı. Beni korumaya çalışmak, beni bilgiyle donatmak istiyordu. Bilgi bir kalkan kadar savunmacı olabilirdi. Şimdi onu bir kılıca dönüştürmek zorundaydım.

Genç ya da yaşlı Krallar, para ve güçle çıldırmış bir şekilde hâlâ bir peşindeydiler. Elllerinde para ve kan olana kadar durmayacaklardı ve görünüşe göre paraları ve okulun tam kontrolü için sabırları tükenmek üzereydi. Bu yüzden buradaydım. Son hamlelerini yapıyorlardı.

"Her neyse," diye mırıldandı Peter acı acı, elini umursamazca sallayarak. "Zephyr sorular sorup duruyor. Ona Biba'dan bahsetmek zorundayım."

"Ona güveniyor musun? Yoksa o da babası gibi kararsız mı?" Edward meydan okuyan bir ses tonuyla cevap verdi.

"Beni ya da oğlumun sadakatini sorgulama," diye homurdandı Peter, Edward'a yaklaşıp.

Edward hiç de şaşırılmış görünmüyordu. Sadece alçak sesle kıkırdadı ve odadan çıktı, Peter'ı cebinden telefonunu çıkarırken öfkelenmeye bıraktı.

Zephyr'in adını duyduğumda kalbimin hızla çarpmasına engel olamadım. Sanki onu uzun zamandır görmemiş gibiydim ve onu umursamamam gerekse de içten içe umursuyordum. Birbirimizle bir bağ paylaşıyorduk ve onun güce aç tarafının paylaştığımız şeyi reddetmesi kalbimi kırdı. Şimdi, aslında düşmandık ve kaçırılmamla bir ilgisi olmadığını duyduğumda şaşırmıştım.

Nasıl tepki verirdi? Umursayacak mıydı? Sandalyede sabırsızca kıpırdanırken ayakkabılarımın uçlarını yere gömdüm ve bir an önce buradan çıkıp Kralların Fırtına Bulutu'nu ele geçirme planı hakkında bir şeyler yapmayı diledim. Zaman tükeniyordu ve ben burada kendimi işe yaramaz ve bir yük gibi hissediyordum.

"Zephyr, Edward ve benim Biba'm var," dedi Peter, telefonda oğluyla konuşurken sırtını bana dönerek.

Zephyr'in ne söylediğini duyabilmeyi dileyerek dikkatle dinledim. Yüzü bana dönük olmadığı için Peter'in ifadesinden bile bir ipucu alamıyordum. Parmak uçlarımı sandalyenin kollarına geçirdim, içimde bir hüsrân kıvılcımı çaktı.

"Biz onunla ne yapacağımıza karar verene kadar güvenli bir yerde," diye tekrar konuştu Peter. "Hiçbir şey yapmayın ya da söylemeyin. Sadece bekleyin."

Gözlerimi indirirken kaşlarımı çattım. Zephyr'in babasıyla arasının nasıl olduğunu biliyordum. Babasının emirlerine uyacaktı, bu da Peter ve Edward benim için bir kullanım alanı bulana ya da işe yaramaz olduğuma karar verip beni bir kenara atana kadar burada sıkışıp kalacağım anlamına . En azından bu işkence sona erecekti.

Peter telefonu kapattığında dönüp bana baktı, onu izlediğimi ve dinlediğimi fark etmiş gibiydi. Bana yürüdü ve telefonunu haki pantolonunun arka cebine geri soktu.

"Merak etme. Her şey çok yakında bitecek," diyerek beni temin etti.

Gözlerimi kısmıştım.

"Yani tüm arkadaşlarım ölecek ve sen de Fırtına Bulutu'nun salonlarını kanla dolduracaksın," dedim alaycı bir ifadeyle. Beni savunuyor gibi görünse de, onu hâlâ iyi bir insan olarak görmüyordum. Simone'u kullanmıştı ve başka ne gibi korkunç şeyler yaptığını kimse bilemezdi.

Peter'ın çenesi sıkıştı.

"Fırtına Bulutu her zaman Krallara ait olmuştur. İnsanlar bunu ne kadar çabuk kabul ederse, onlar için her şey o kadar iyi olacak," dedi alçak ve yoğun bir sesle.

"Kralların zamanı sona ermeyi hak ediyor," dedim ona. Masum öğrencilerle dolu bir akademide onlar gibi güce aç bir iktidar partisinin olmasına gerek yoktu. Kaderlerinde en güçlü olmak olduğunu düşünerek zayıfları avlıyorlardı.

Peter bana başını salladı.

"Bu zihniyete sahip olmak seni öldürtür," diye beni uyardı.

"Görünen o ki, babamın kızı olmak bile öldürülmeme neden olabiliyor," diye cevap verdim bakışlarını tutarak. Bitkin düşmüştüm, kalan umuduma da zar zor ama onların isteklerine boyun eğmeyecektim. Biri beni bulana kadar bu savaşta tek başımaydım ve kimsenin bulamama ihtimalini de göz önünde .

Peter benden uzaklaşıp yeraltı mezarlığından çıkmadan önce bana sert bir bakış attı, kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Geçen her saniye, ateşli tavrım yavaş yavaş hafif bir parıltıya dönüştü. Bir sandalyeye bağlıken meydan okumak zordu. Düşüncelerim kısa sürede Zephyr'e kaydı, ne yaptığını ve ne düşündüğünü merak ettim. Sonra Theo ve Sol'u düşündüm. Onlar ne yapıyordu? Ne düşünüyorlardı?

Üçünü de bir daha görebilecek miydim?

BÖLÜM 8

ZEPHYR

M Kral Salonu'na doğru ilerlerken Fırtına Bulutu'nun koridorlarında ağır ve hızlı ayak sesleri yankılanıyordu. Çenem sıkılmıştı

Dişlerim ağrıyordu ama umurumda değildi. Umursadığım tek şey babamın ve Arvo'nun babasının Biba'yı kaçırmış olmasıydı.

Kimse Biba'nın kaçırılacağını ve akıllarındaki çılgınca sebep ne olursa olsun esir tutulacağını bana söylemedi. Biba bizim tarafımızda olmasa bile kaçırılmasına gerek yoktu ve ona her ne yapıyorlarsa düşüncesi midemi bulandırılıyordu. Benim babam sert olabilirdi ama Arvo'nun babası bambaşka bir hikâyeydi. Biba onun yanında güvende değildi.

Şimdi, Arvo'nun bu planın bir parçası olup olmadığını ve bana söylemediğini görmem gerekiyordu. Tüm bu durum çok saçmaydı ve artık esini istiyordum. Biba'yı serbest bırakmalarını ve Stormcloud'un ve paramızın kontrolünü ele geçirmek için akıllıca bir hamle yapmaya odaklanmalarını istiyordum. Bunun yerine Schmidt'e odaklanmamız gerekiyordu.

Kral'ın Salonu'na girdiğimde Arvo'yu tahtında oturmuş, yılanmış viski bardağını geriye yatırırken buldum. Bardağı kaptığım gibi yana fırlattım ve taş zeminde paramparça olduğunu duydum.

"Biba'nın babalarımız tarafından kaçırıldığını biliyor muydun?" Ona sordum.

Arvo'nun ağızının kenarı eğlenir bir tavırla kıvrıldı. Üst dudağını yaladı, viskinin kalıcı tadının tadını çıkardı.

"Belki," dedi sinsice.

Parmaklarımı sıkıca yumruk yaptım ve yumruğumu onun çenesine vurma düşüncesi aklımdan geçti. Her zaman benden bir adım öndeydi, arkamdan iş çeviriyor ve yüzüme karşı yalan söylüyordu. Son zamanlarda herkes bana yalan söylüyor ve ihanet ve ben de bu saçmalıklarla uğraşmaktan bıkmıştım. Her şeyden bıkmıştım.

"Neden? Neden onu kaçırdın?" Cevabı öğrenmek istedim.

"Çünkü o bizim başımızın belası! O bir Quinn," diye hatırlattı Arvo ayağa kalkarken. "Ve onu Schmidt ve o anahtar hakkında bilgi edinmek için kullanabiliriz."

"Biba hiçbir şey söylemeyecek. Bir şey bildiğinin garantisi bile yok," diye cevap verdim başımı sallarken. Kralları ben yönetiyordum, peki neden bu planın dışında bırakılan bendim? Bu moronların aklını başına getirebilirdim.

Arvo bana güldü.

"Kendini duyuyor musun? Ona o kadar bağlanmışsın ki doğru düzgün göremiyorsun bile." Bana sıırttı. "Acınası bir durum."

"Asıl acınası olan benden bir şeyler saklayabileceğini sanman," diye tersledim gözlerimi ona dikerken. çok sinsi sanıyordu ama gerçek her zaman ortaya çıkıyordu. Bunun babamla bir telefon görüşmesi şeklinde gelmesini beklemiyordum ama artık hangi sorunu çözmem gerektiğini biliyordum.

"Zephyr, Biba'yla tanıştığından beri aklın oyunda değil. Onun tadını aldıktan sonra nasıl Kral olunacağını unuttun. Bunun için cesaretin yok," diye cevap verdi Arvo bana doğru tehditkâr bir adım atarken. "O yüzden senden başka kimse zavallıymış gibi davranma."

Burnumdan keskin bir nefes verdim, içimde öfke kabarıyordu. Bana bunları söyleyecek kadar küstahtı. Belki de Biba

ama yine de Krallara elimden geldiğince liderlik ettim. Sert ama adil olmaya çalıştım. Arvo ve babası gibi zalim olmayı reddettim ve eğer bu beni acınası yapıyorsa, olsun.

"İhtiyacımız olan tüm bilgileri Schmidt'ten alacağız. Biba'nın serbest bırakılması gerekiyor," dedim ona kararlılıkla. Bu oyunları oynamaktan bıkmıştım ve Arvo'nun Biba'dan bilgi almak yerine onu daha çok eğlence olsun diye kaçırmak istediğini biliyordum.

"Artık emir veremezsin," dedi Arvo, aramızda sadece bir adım kalana kadar ilerleyerek. Gözlerimiz yoğun bir şekilde kilitlenmişti ve ikimiz de geri adım atmıyorduk. "Krallara sadece birimizin liderlik etmesi gerektiği çok açık."

İnanamayarak güldüm. Gerçekten de liderlik etmeye uygun olduğunu mu düşünüyordu? Babası gibi sınırda bir psikopattı, başkalarının acı çekmesinden ve çöküşünden zevk alıyordu. Tek istediği güçtü. Okulu adalet ve akılla yönetmek umurunda bile değildi.

"Şaka yapıyor olmalısın. Krallara liderlik edebileceğini mi *sanıyorsun*?" Yüzüne karşı alay ettim.

Arvo'nun yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi.

"İstediğim her şeyi yapabilirim. Senin aksine benim midem buna elverişli," cevap verdi. "Bu yüzden Gail ve Amelia öldü ve ben de diğerlerini ortadan kaldırmaya çalışıyorum."

Vücudumda soğuk bir his belirdi ve her dondurdu. Şaşkınlık ve şok içinde ondan bir adım geri çekilirken göğsüm daraldı. Gail ve Amelia'yı öldürmüştü. Biba'yı defalarca tehdit eden katil oydu.

Beni şoke etse de, mantıklıydı. Arvo'da bir katilin soğuk kalbi vardı ve işi bitirmek için hırslıydı. Hiçbir şeyin onu huzursuz ettiğini görmemiştim. Empati ya da sempati bile duymuyordu ve bu onu tehlikeli yapıyordu.

"Belki de babama Biba'yı öldürtmeyeceğim. Sanırım onu itaatkâr küçük fahişeme dönüştürecekim ve tamamen tükendiğinde ve kırıldığında onu bir uçurumdan aşağı atacağım." Arvo yüzünde hınzır bir ifadeyle sırıttı. Söylediği her kelimedede ciddiye ve her birinden saf kötölük damlıyordu.

Öfkem taşıtı. Arvo'nun üzerine atıldım, kollarından tuttum ve onu yere atmaya çalıştım. O anda tek yapmak istediğim onu öldürmekti. Biba'ya dokunmaya cesaret edemezdi.

Arvo aniden karnıma bir yumruk atarak nefesimi kesti ve kollarını tutuşumu gevşetti. Ellerimin arasından kolayca sıyrıldı ve yüzüme sert bir yumruk indirerek beni tökezletip yana savurdu.

"Gerçekten beni yenebileceğini mi sandın?" Arvo güldü, sesi Kral'ın Salonu'nda yankılandı. Ayağını omzuma koydu ve kendini aşağı indirmeden önce beni sırtüstü yatırdı. Dizini göğsüme sapladı ve beni aşağıya bakarken sabitledi.

Soluk soluğa kalmıştım ve her yerim ağrıyordu, nefesim kesik kesik geliyordu. Böyle beklemiyordum. Üstünlüğü ele geçirmesini istediğim son kişi Arvo'ydu ama o zayıf değildi. Bunu kabul edebilirdim.

"Kabul et, Zephyr. Kurallarından uzun zaman önce vazgeçtin. Bu sadece bir zaman meselesiydi," dedi Arvo bana. "İki seçeneğin var çünkü ben cömertim. Ya diz çok ya da diğerleriyle birlikte öl. Sanırım önce Theo ve Sol'u öldürecekim. Hayır, Biba'yı üçünüzün önünde öldürecekim ki siz de izleyebilesiniz, sonra da sizi öldürecekim."

Daha iyi nefes alabilmek için Arvo'nun dizini itmeye çalıştım ama o ağırlığını daha da artırarak üzerime daha fazla baskı uyguladı. Boğulmanın eşiğindeymişim gibi hissediyordum ve eğer buradan canlı çıkmak ve Arvo'yu alt etme şansım olmasını istiyorsam, ona istediğini vermeliydim.

"Peki. çekiliyorum," diye ve Arvo'ya ters ters baktım.

Arvo ayağa kalkmadan önce muzaffer bir sırıtış attı. Benden uzaklaştı, henüz gardını düşürmemişti.

"O zaman defol git buradan. Bu salon sadece krallar içindir," diye kıkırdadı bana.

Yavaşça ayağa kalktım, göğsüm ağrıyordu ve egom zedelenmişti. Arvo'ya yenilmek istemiyordum ama tüm savaşı kaybetmektense bir muharebeyi kaybetmeyi tercih ederdim. Ayrıca, tek düşmanım Arvo değildi. Onun babasıyla ve çok ileri giden ve Biba'ya dokunduğuna bile pişman olacak babamla da uğraşmak zorundaydım.

Kral Salonu'ndan çıktım, keşke Arvo içerideyken orayı yakıp kül edebilseydim diye düşündüm. Fırtına Bulutu'nu yerin dibine sokacaktı ve babasının karar bir faktör olması da yardımcı olmuyordu. Yaşlı Kralların hâlâ çektikleri ipler vardı. Babam adına bir şeyler yapmıştım. Ama artık değil.

Çenemi sıkarak bir plan üzerinde beyin fırtınası yapmaya başladım. Bir intikam planı. Arvo beni zorluyordu, bu da kendimden hiç beklemediğim kararlar vermem gerektiği anlamına geliyordu. Arvo'yu ve Fırtına Bulutu'nu ve Kralların mirasının iyi kalan kısmını koruma yolumu tıkayan herkesi devirmek için yardıma ihtiyacım vardı.

Şu anda başvurabileceğim çok fazla insan vardı. Etrafta çok fazla göz ve kulak vardı, bu yüzden Fırtına Bulutu'nun duvarları içindeki kimseye güvenemezdim. Başka bir yerde en beklenmedik müttefiklerime bakmam gerekiyordu.

Theo ve Sol'u bulmam gerekiyordu.

BÖLÜM 9

THEO

H Sabit duş akıntısının altında durup buharı içime çekerek temizlenmeye çalışırken su yüzümden aşağı süzölüyordu. kafamda. Biba hâlâ kayıptı ve bu durum Sol ile beni stresten çıldırtıyordu. Planlar yapmaya ve Fırtına Bulutu'nun etrafında daha fazla araştırma yapmaya çalıştık ama elimizde tek bir ipucu bile yoktu. Biba öylece ortadan kaybolmuştu.

Daha gizli olduğu ve düşmanlarımız tarafından keşfedilme şansı daha az olduğu için ormandaki kulübeye geri döndük. Yapmak istediğimiz son şey, eğer yaşıyorsa Biba'yı bulma şansımız olmadan önce keşfedilmek ve öldürölmektir. Onun yaralandığı ya da öldüğü düşüncesi göğsümün ağrmasına ve içimde bir boşluk hissinin oluşmasına neden oldu. Yenmemiz gereken düşmanlar ve kurtarmamız gereken koca bir akademi vardı ama sevdiğim kızın ölüp ölmediğı konusunda endişelenirken herhangi bir motivasyon toplamak zordu.

Gerginlik Sol'un ve benim ortak çabalarımızı vuruyordu. Birbirimize karşı eskiden nasıl davrandığımızı geri dönüyor, birbirimizi tersliyor ve kendimizi birbirimizden soyutluyorduk. Sürekli olarak Biba'yı ve onu kurtarmaya yönelik başarısız girişimlerimizi hatırlıyorduk çünkü ikimizin de onu sevdiğini biliyorduk.

Kulübenin ön kapısının aniden çalındığını duymasaydım bir saat boyunca sıcak suyun altında kalacaktım. Suyu kapattım ve askıda asılı duran beyaz havluyu aldım.

duşun yanında. Belime dolamadan önce ıslak saçlarımı onunla karıştırdım ve duştan çıktım.

Banyodan çıktığımda Sol'un şöminenin önünde oturduğu yerden ayağa kalktığını gördüm. Bana baktı ve gözlerimizle sessizce aynı soruyu sorduk.

Misafir mi bekliyorsun?

Bu sorunun cevabını zaten bildiğimden, mutfak tezgahından bıçağımı almadan önce ona geri çekilmesini işaret ettim. Kapımın dışında kimin olduğu belli değildi. Sol benim eski ziyaretçimdi ve Biba bir şekilde bizi bulmadığı sürece bu şekilde kalmasını tercih ettim. Kapıya yaklaştım ve kapıyı açmadan önce kapı kolunu sıkıca kavradım, diğer elimde bıçak hazırды.

Siyah beyzbol şapkası, siyah kapüşonlu tişört ve kot pantolon giyen orta yaşlı bir adam kapımın önünde duruyordu. Bana tek kelime etmedi. Tek yaptığı bana bir uydu telefonu uzatmak oldu. Telefon elime geçtikten sonra arkasını dönüp ormana doğru yürüdü ve beni yüzümde şaşkın bir ifadeyle orada bıraktı.

Uydu telefonu aniden çalmadan önce neler olup bittiğini merak etme fırsatım bile olmadı. Bir an için telefona baktım ve arayanın kim olduğunu merak ettim. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Alo?" Sol'un gözlerini üzerimde hissederek tereddütlü bir sesle cevap verdim. "Uzun zaman oldu, Theo."

Zephyr'in sesini duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Biba'nın hayatı için pazarlık yapmaya çalışmadığı sürece telefon etmesini beklediğim son kişiydi. Ya Zephyr, Fırtına Bulutu'ndan kaçamadan Biba'ya ulaştıysa?

"Biba nerede?" İçimi öfke kaplamış bir halde sordum.

"O bende değil. Babam ve Arvo'nun babası onu kaçırdı," dedi Zephyr.

Kanım dondu. Muhtemelen onun güvenliğini zerre kadar umursamayan iki manipülatif, narsist adam tarafından kaçırılmıştı. Şu anda hayatına pamuk ipliğiyle bağlı olabilirdi ve geçen her saniyenin çok değerli olduğunu hissediyordum.

"Günler oldu! Neden şimdi söylüyorsun?" Her şeyi bilmek istediğim için emrettim. Neyi ki?

"Az önce babamdan öğrendim. aradı ve Edward'la birlikte Biba'yı güvenli bir yere götürdüklerini söyledi," diye açıkladı Zephyr. "Daha önce bilseydim sana söylemek için bu kadar beklemezdim."

Verdiği sözden emin değildim ama telefon görüşmesinin zamanlaması önemli değildi. Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamam gerekiyordu ve Zephyr'in sözlerini eski bir arkadaşından daha iyi kim değerlendirebilirdi ki?

"Bekle," dedim Zephyr'e, Sol'un bunu duymasına ihtiyacım vardı. Döndüm ve bana şaşkın bir bakış atan Sol'a doğru yürüdüm. O da en az benim kadar gergin görünüyordu, özellikle de Biba'nın adını duyduktan sonra.

"Kim o?" Sol sordu.

Ona elimi uzattım ve uydu telefonunu teklif ettim.

"Bu Zephyr. Babasının ve Arvo'nun babasının Biba'yı kaçırdığını söylüyor," diye haber verdim ona ve gözlerinin şoktan kocaman açıldığını izledim.

Olabilecek en çılgınca şey değildi ama kesinlikle vahşiceydi. Biba'ya ne olduğunu merak ettiğimde bu ayrıntılar aklımın ucundan bile geçmemişti. Arvo ve Zephyr'in Biba'nın kaybolmasıyla doğrudan bir ilgisi olduğunu düşünmüştüm ama asıl suçluların babaları olduğunu düşünmemiştim.

Sol gözlerini kıstı ve benden uydu telefonunu aldı. Mutfığa doğru yürüdü ve telefonu mutfak tezgâhının üzerine koydu, Zephyr'in sesini ikimizin de duyabilmesi için sesi açtı.

"Onu neden kaçırsınlar ki?" Sol, Zephyr'in iddiasına ikna olmuş gibi görünmeyerek sordu.

"Schmidt ve anahtarı hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünüyorlar," diye yanıtladı Zephyr. "Ama onlara bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim."

"Konuşmayacağını anladıklarında ne yapacaklar?" diye sorarken buldum kendimi. Biba sert ve dirençliydi. Herhangi bir bilgiyi saklayacağından şüphem yoktu ama bu onun başını daha da büyük bir belaya sokabilirdi.

"Tam olarak bilmiyorum ama iyi bir şey olacağından şüpheliyim." Zephyr içini çekti. "Onu nerede tuttuklarını bile bilmiyorum."

"Onu bulmak için yeterince çabalıyor musun? Onu dışladığını sanıyordum," diye cevap verdi Sol, sesine sert bir ton katarak.

"Pişmanım, tamam mı? Arvo'nun lanet kafama girmesine izin verdim ve şimdi Kralları ele geçirdi ve Biba bir yerlerde kilitli," diye verdi Zephyr. "Onu kaçırma planını bile biliyordu ama ben bilmiyordum!"

Sol ve ben şaşkın bir bakış paylaştık. Zephyr, Arvo tarafından devrilmişti. Zephyr'e tam olarak güvenemesek bile, onunla başa çıkmak Arvo'yla başa çıkmaktan daha kolaydı. Arvo'nun çarpık zihniyle Fırtına Bulutu'na vereceği zararı hayal bile edemezdim. Arvo her şeyi istediği gibi düzenleyene kadar akademi harabeye dönerdi.

"Onu aramaya çalıştık ama hiç şansımız olmadı," dedim, Zephyr'in babasının Biba'yı nerede tuttuğuna dair bir ipucu olup olmadığını merak ederek. Arvo dışında Biba'yı kaçıranlara en yakın kişi oydu.

Zephyr, "Bakmak istiyorum ama kampüsten ayrılmak istemiyorum," diye cevap verdi.

"Neden olmasın? Onu kampüste tutmuyorlar," dedi Sol ona, şüpheli saldırıganlığını koruyarak. Yaptığı onca şeyden sonra Zephyr'e güvenmediği belliydi ve ben de onu suçlamıyordum. Böyle zamanlarda kime gerçekten güvenebilirdik ki?

"Çünkü kampüsten ayrılırsam Arvo'nun babası bir şeyler döndüğünden şüphelenecek. Biba'yı aradığımı düşünecek ve ben de ona

Onu öldürmek istemem için başka bir neden daha," diye açıkladı Zephyr. "Arvo onun benim zayıf noktam olduğunu biliyor. Eğer Arvo'ya karşı çıkmaya çalışırsam onu öldürmekle tehdit edecekler."

Sol ve ben birkaç dakika sessiz kaldık. Zephyr'e inanmak istedim çünkü bu bize neler olup bittiğine dair bir açıklama ve bundan sonra ne yapmamız gerektiğine dair bir fikir veriyordu. Karanlıkta kalmaktan bıkmıştım ve bu bizi bir tür yöne işaret eden ilk bilgi parçasıydı. Yine de bu bilgiye güvenebilir miydik?

"Neden aradın, Zephyr?" Ona sordum. Tüm bu bilgileri bana iyi dolayı söylediğinden şüpheliydim. Kralların kalbi olduğundan bile emin değildim.

"Çünkü Biba'yı kurtarmama yardım etmenizi istiyorum. İkinizin de onu önemseydiğini biliyorum... ve ben de önemsiyorum," diye cevap verdi Zephyr. "Ama onu tek başıma bulup kurtaramam. Üzerimde çok fazla göz var."

"Görünüşe göre orada oldukça işe yaramazsın. Theo ve ben buradan olayları çözebilir ve yalan söyleyip anlayabiliriz," diye cevap verdi Sol, sesine hafif bir alaycılık katarak.

Zephyr, "Bak göt herif, ikinizin izini bulmak için kasamdan bir ton para harcadım," diye tersledi. "Bana yardım edecek misin, misin?"

"Sana yardım etmek umurumda değil ama Biba'yı kurtarmak umurumda. Dediğim gibi, Theo ve ben onu buradan aldık. Arvo gibi bize ihanet etmene ihtiyacım yok," dedi Sol gözlerini kısarak.

"Her neyse. Bana ister inanın ister inanmayın. Ne olursa olsun Biba'nın hayatı söz konusu. Aklın başına geldiğinde beni ara," dedi Zephyr telefonu kapatmadan önce.

Sol ve ben bakmadan önce bir süre sessiz telefona baktık. İkimizin de çelişki içinde olduğu açıktı. Zephyr hâlâ babasına, Arvo'ya ve Arvo'nun babasına bağlıydı. Tehlikeli bir gruba karışmıştı ve ben de onunla çalışma konusunda temkinliydim.

Bize kolayca ihanet edip öldürtebilecek biri. O zaman kimse Biba'ya yardım edemez.

"Ne düşünüyorsun?" Sol'a sordum. Zephyr'in telefon konuşmasından tam olarak ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum. Beni germiştii ama belki de sonunda bir ipucumuz vardı.

Sol kollarını kavuşturdu ve omuz silkerek gözlerini telefona dikti.

"Ona güvenip güvenmeyeceğimi bilmiyorum. Ona güvenmem için bana hiçbir sebep vermedi ve Biba'yı incitti. Onu bir hiçmiş gibi bir kenara fırlattı ve onun için endişelendiğine inanmam mı gerekiyor?" Sol başını sallarken cevap verdi.

Nereden geldiğini biliyordum çünkü benim de düşünce sürecim buydu. Daha önce Krallara hiç güvenmemiştim. Sol birlikte çalıştığım ilk Kraldı ve hala zaman zaman ona karşı kuşkulu duygular besliyordum. Ancak ona Zephyr'e güvendiğimden daha fazla güveniyordum.

"Bir zamanlar ona çok değer veriyordu. Bu duyguların geri gelme ihtimali her zaman vardır," diye . Durumu her iki açıdan da değerlendirmek zorundaydım çünkü Zephyr'in bize söylediklerini dikkate almazsak en başa dönmüş olacaktık. Zephyr Biba'nın nerede olduğunu bilmesee bile, bize yalan söylemiyorsa en azından onu kimin kaçırdığını biliyorduk.

"Buna inanmak istemiyorum," diye mırıldandı Sol, gözlerini yere indirerek. "Sırf onu incitmek için ona tekrar yaklaşmasını istemiyorum."

"Yine de onu geri almak için anahtarımız o olabilir. Onu kurtarmak için onu kullanabiliriz. Daha sonra da onunla ne yapacağımıza karar verebiliriz," diye önerdim. bu bilgilerle kulübede kalıp hiçbir şey yapmadan duramazdık. Biba'ya bir adım daha yaklaşma şansımız vardı ve onu kurtarmak için zamanımız tükeniyor gibi görünüyordu.

Başını sallarken Sol'un yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Muhtemelen bizi babasına götürebilir. Nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davranmasına inandığımı sanmıyorum. Babası ona söylemiş olmalı.

Bir şey," diye mırıldandı Sol, başını sallayarak. "Onu neden dışarıda bıraksınlar ki?"

"Belki de Arvo'nun babası oğlunu iktidara getirmek istemiştir," diye cevap verdim. Her şey güçle ilgiliydi ve Hurley ailesi ile Williams ailesi birlikte çalışıyor olsalar bile, sadece biri liderlik edebilirdi. Arvo ve babası, Zephyr ve babasını geçmeye hazırlanıyorsa hiç şaşırmazdım.

Zephyr'in bahsettiği gibi, Arvo Biba'nın onun zayıf noktası olduğunu biliyordu. Bunun hâlâ doğru olup olmadığından emin değildim ama bazı hisler yok olmayı reddediyordu. Biba ne yaparsa yapsın, ona karşı olan hislerimden kurtulamıyordum. Zephyr, Arvo ve Sol'la birlikte olduğu için üzüldüğümde bile onu sevmekten vazgeçmedim.

"Bu bir olasılık. Mesele de bu zaten. Milyonlarca olasılık var," diye alay etti Sol. "Ya Zephyr'e güvenir ve ölürüz ya da Biba'yı kurtarırız."

Elbette en iyi sonucu elde etmek istiyordum. Ancak, önümüzde duran zararı da biliyordum. Eğer Biba gerçekten Peter ve Edward'ın elindeyse, onu kurtarmak kolay olmayacaktı. Bulması ve girmesi zor bir yerde olurdu ve onlar da tehlikeli adamlardı. Eğer yanlış bir hareket yaparsak, Biba ölebilirdi ve her şey boşa giderdi. Ama onsuz da hayatım bir hiçmiş gibi geliyordu.

"Onun için ölürüm," dedim basitçe. Onu bu kadar önemsiyordum. Elbette ölmek istemiyordum ama o benim için en onurlu ölüm sebebiydi çünkü onu seviyordum. Ölmek için aşktan daha iyi bir neden olabilir mi?

Birbirimize bakarken Sol, "Ben de öyle," diye cevap verdi. "Umalım da iş o noktaya gelsin."

BÖLÜM 10

BIBA

T Karnımın gurultusunun acınası sesi çenemi sık mama neden oldu. O anda çok açtım ve yemek için çaresizdim. karnım ağrıyordu. Edward birkaç gün önce beni beslemeyi bırakmaya karar verdi, moralimi bozmaya çalışıyordu.

İşe yarıyordu.

Doğru düzgün düşünemiyordum çünkü kendimi çok uyuşuk ve hissediyordum. Belki de beni vurarak ya da boğarak öldürmeyeceklerdi. Belki de beni açlıktan ölmemi izleyerek öldüreceklerdi. Bu kadar hasta insanlar oldukları için bundan zevk alacaklarından emindim.

"Biri acıktı mı?" Edward meşalelerden birini yeniden yakarken sordu.

Ona cevap vermedim ve ona bakma zahmetine de girmedim. Konuştuğum her kelimeyi ve yaptığım her hareketi bir tür meydan okuma olarak algılıyordu ve bugün onunla uğraşacak enerjim yoktu. Bunun yerine nefes almaya odaklandım, açlığımı ve rahatsızlığımı geldiğince yatıştırmaya çalıştım.

Edward da sessizliği bir cevap olarak kabul etmedi. Bana doğru yürüdü, her adımı yeraltı mezarlarında yankılanıyordu. Tam önümde durduğunda, ayak kabıların uçları neredeyse birbirine değecekti, çenemden tutarak başımı yukarı kaldırdı, böylece gözlerine bakabildim.

"Keşke daha nazik olsaydın," diye mırıldandı Edward gözlerinin vücudumda gezinmesine izin vermeden önce. "Ve daha istekli."

Gözlerimi otomatik olarak devirerek çenemi onun elinden kurtardım. Onun hastalıklı, cinsel yorumlarından bıkmıştım. Birçok yönden Arvo'ya çok benziyordu ama bir şekilde daha kötüydü. Şimdi onunla birlikte , kilitli bir odada kapana kısılmıştım ve daha karanlık bir kâbus .

"Alınganlık yapma," dedi Edward daha sert bir sesle. Onun yerine boğazımı sıkmadı ama tuttu. Bana doğru eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Yoksa seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde cezalandırırım."

Şimdiden hayal bile edemeyeceğim şekilde cezalandırıldığımı hissediyordum. Eli boğazımdayken hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim bakışlarını tutmak ve ondan ne kadar korktuğumu göstermemeye çalışmaktı. Ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordum ve bunu bizzat öğrenmek istemiyordum.

Edward kıkırdadı, ne kadar gergin görünce eğlenmiş gibiydi.

"Aferin kızıma. Gördün mü? Uslu durabiliyorsun," dedi ve parmak uçlarını boğazımdan aşağıya, tişörtümün üzerinden göğüslerimin kabarıklığına doğru gezdirdi. Geri çekilmeye çalıştığımda sırttı ama ellerini bileklerimin üzerine koyup bana bakmakla yetindi. "Belki de cesedini ortadan kaldırmadan önce seni şimdi denemeliyim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sözleri kafamda çınlıyor, tekrar tekrar yankılanıyor ve ben hala onları tam olarak kavrayamıyordum. Elbette tüm bunların sonunda ölümümün bir olasılık olduğunu biliyordum ama bununla bu kadar çabuk yüzleşmeyi beklemiyordum.

Edward çarpık bir sırıtış attı.

"Çok inatçısın, Biba. Ayrıca kimse seni kurtarmaya gelmedi, bu yüzden zamanımızı ve enerjimizi senin için harcıyoruz," diye açıkladı Edward omuz silkerek. "Sanırım Peter'la benim yolumuza devam etme zamanımız geldi."

"Neden gitmeme izin vermiyorsun?" Dişlerimi sıkarak ipleri çekmeye çalıştım. Umutsuz bir hareketti ama sadece serbest kalmak istiyordum. Bu, bana işkence ederken hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi görünen Edward dışında herkes için yorucu olmalıydı.

Edward küt tırnaklarını bileklerime geçirerek beni tekrar yere yapıştırdı.

"Çünkü sen bir baş belasısın. Herkesin işine burnunu sokuyor ve her şeyi karmaşıktırırıyorsun," diye cevap verdi. "Ve bana yalan söyleme ve bunun dışında kalacağını söyleme. Baban gibi sen de kendi işine bakamıyorsun."

Gözlerimi ona diktim. Babam hakkında kötü şeyler söylemelerinden bıkmıştım. O doğru olanı yapmıştı ve ben de onun gibi iyi bir mücadele vermek istiyordum. Şimdiki Krallardan başlayarak kötülüğü Fırtına Bulutu'ndan kovmak istiyordum.

"Peter ve ben seni dağlara gömmeyi düşünüyorduk. Yüzün yenene ve kurtçuklarla dolana kadar kimse seni bulamaz." Edward zalimce güldü.

Göğsüm sıkıştıkça , nefeslerimi daha hızlı ve daha hafif almaya zorluyordu. Kendimi bu şekilde hayal etmek istemiyordum ama her geçen dakika bu görüntü daha da netleşiyordu. Öldürölmenin eşiğindeydim ve kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Edward yanağımı okşadı.

"Merak etme. Hâlâ seni nasıl öldürmemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi ve diğer elini dizime doğru indirdi. "Belki iyi olursan, hızlıca yaparım. Acısız."

Dizimdeki el yukarı doğru hareket edince vücudum gerildi. Ne yaptığını biliyordum ve onu durdurmak için hareket bile edemiyordum. Tek yapabildiğim gözlerimi sıkıca kapatıp, eli kalçalarımın arasında kaymaya başladığında tüm hislerimi engellemeye çalışmaktı.

"Edward!" Peter'ın sesi yeraltı mezarlarının girişinden gürledi.

Edward kaşlarını çattı ve Peter'la yüzleşmek için dönerken elini benden çekti.

"Ne?" diye sordu, sesi de en az kendisi kadar sinirli çıkıyordu.

"Ellerini ondan uzak tut. Bunların hiçbirine gerek yok," diye tersledi Peter, Edward'ın önünde durmak için hareket ederken.

"Kimin umurunda? O artık gerekli değil. Ben de onu biraz kullanabilirim." Edward bana doğru dönmeden önce sırttı, kaldığı yerden devam edecekmiş gibi görünüyordu.

Peter Edward'ı benden uzaklaştırdı.

"Zaten bağlı ve yemeğini kesmenize izin verdim," diye itiraz etti.

Edward tehditkâr bir tavırla Peter'a yaklaşıırken gözlerini kıstı.

"İzin vermek mi? Hurley'lerin hiçbir şey yapmasına izin vermiyorsun. Biz ne istersek onu yaparız!" Edward tükürdü. Alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Seninle işimin henüz bittiğini sanma, bebeğim."

Edward'ın yeraltı mezarlığından hışımla çıkışını ve kapının arkasından çarparak kapanışını izlerken neredeyse ürperiyordum. Şimdilik kurtulmuştum ama Peter'ın müdahalesi olmadan beni yalnız yakalarsa, işler hiç de hoş olmayacaktı. Dilinin kalçamdaki hissi devam ederken tüm vücudum hafifçe titredi.

"İyi zamanlama," nefes verdim.

Peter bana bakarken kaşlarını çattı, sersemlemiş ve tedirgin görünüyordu.

"Ona inat bir şey yapma. Ne olacağını biliyorsun," diye uyardı Peter beni ve kapıya doğru yöneldi.

Ortağının sahip olduğu gerçek deliliği ve kötülüğü görmeye başlıyor gibiydi. Belki de Edward yaşlandıkça daha da deliriyordu. Okul günlerinde Arvo gibi vahşi olduğundan hiç şüphem yoktu. Ama

Arvo'nun ileride babasına daha da çok benzeyeceği düşüncesi beni Arvo'nun kötülük potansiyeli konusunda daha da endişelendirdi.

"Beni gerçekten öldürecek misin?" Gitmeden önce ona seslendim. Edward'ın doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak zordu. O şeyleri beni korkutmak için söylüyor olabilirdi ve beni oldukça gergin hissettiriyorlardı.

Peter sadece "Bir sonraki hamlelerimizi tartışıyorduk," dedi. "Sadece... uslu durun."

Gidişini izlerken kaşlarımı çattım. Edward'ın iddialarını doğrulamadı ya da yalanlamadı ve Zephyr gibi okuması kolay biri değildi. Edward ve Peter'la ne kadar çok zaman geçirirsem, oğullarında o kadar çok benzerlik görüyordum. Bu neredeyse korkutucuydu çünkü bazı durumlarda birbirlerine çok benziyorlardı.

Arvo babasının aşırı cinselliğini ve acımasızlığını paylaşıyordu. Güç ve korkudan besleniyorlardı ve kendilerine ne yapmaları gerektiğinin söylenmesinden nefret ediyorlardı. Bu beni Zephyr'in nasıl Kralların lideri olduğu konusunda meraklandırırdı. Arvo lider olmak istemez miydi?

Arvo ve babasının Fırtına Bulutu'nu ele düşüncesi midemi bulandırdı. Öğlene kadar avluya cesetler yığarlardı. Eğer biri onlara karşı gelirse, ki gelecekti, Arvo'nun emir verdiği tüm uşakları tarafından öldürüleceklerdi. Zephyr ve babasının Kralların mirasının bu şekilde sona ermesini istemeyeceklerinden şüpheleniyordum, bu yüzden bir şekilde müdahale etmeleri gerekecekti.

Ama ben bu güç mücadelesinin neresindeydim? Belki de bu noktada gerçekten işe yaramazdım. Artık bilgi kaynağı değildim çünkü bilgi vermeyi reddediyordum. Eğer beni fidye için kullanıyorlarsa, kimse beni kurtaracak kadar umursamıyordu. Bu yeraltı mezarlıklarında unutulmuştum.

Panik beni ele geçirmekle tehdit ederken soğukluk her yanıma sardı. Tüm umudum ateş altındaki balmumu gibi eriyip gitti. Onu içimden atmaya çalıştım.

Gözlerimden yaşlar ama belki de beni bekleyen kaderi kabullenmenin zamanı gelmişti.

Bu yeraltı mezarlarından canlı çıkmayacaktım.

BÖLÜM 11

ZEPHYR

I derimden dışarı fırlamak üzereydim. Odam darmadağınktı, eşyalar yerlere saçılmış ve cam kırıkları her yeri kaplamıştı. masamda. Yine de tüm bunları yapan davetsiz bir misafir değildi. Sadece bendim, kendimi Kral Salonu'na girip Arvo'nun boynunu kırmaktan alıkoymaya çalışıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onu ortadan kaldırırsam herkese iyilik yapmış olurum. Kaderinde Kralları ve mirasımızı yerin dibine sokmak vardı ve Biba'yı kurtarmak için Theo ve Sol'u bile benimle çalışmaya ikna edemediğime göre, Arvo ile uğraşmak benim sorumluluğumdaymış gibi görünüyordu.

Birkaç ders kitabını odamda uçuşmaya gönderdim ve henüz kırılmadığına hayret ettiğim pencereye çarpmalarını dinledim. Biba öz babam tarafından bir yerlerde esir tutulurken Fırtına Bulutu'nda mahsur kalmaktan nefret ediyordum. Onu düşünmek bile görüşümü körleştiriyordu.

Kendimi yatağımın kenarına oturmaya zorladım, ağır bir nefes beni terk etti. Her şeyin ters gittiği tek bir zaman noktası bulmaya çalıştım ama bulamadım. Her şey parça parça dağılmaya başladı ve düzeltebileceğimden emin olmadığım bir karmaşaya yol açtı. En azından kendi başıma.

Aramızda geçenlerden dolayı Theo ve Sol'un bana güvenme konusunda temkinli davrandıklarını anlıyordum ama Biba hepimizi birleştiren tek şeydi. Onun iyiliği için, benimle çalışacaklarını düşünmüştüm.

ama onlardan tek bir kelime bile duymadım. Kendimi bu kadar dışlanmış hissettiğim bir zamanı hatırlamıyordum.

Ondan ayrıldığımda Biba böyle mi hissetmişti? Kurtarılmış olsa bile, ona yaptıklarımın sonra benimle tekrar konuşması için bir neden düşünemiyordum. Ayrıldıktan sonra onun itilip kakıldığını ve zorbalığa maruz kaldığını her düşündüğümde midem bulanıyordu. Bu benim hatamdı.

Beni ağır düşüncelerimden çıkaran tek şey çalan telefonumun sesiydi. Artık bir köşesi yontulmuş olan komodinin üstünden kaptığım gibi arayanın kimliğine baktım. Arayanın Theo ve Sol olacağını düşünmüştüm ama arayan babamdı. Gözlerimi kısarak cevap verdim.

"Ne?" Daha sesini duymadan sinirlenmiş bir halde tersledim.

"Yardıma ihtiyacım var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Babamın bana bu sözleri söylediğini duyacağımı hiç düşünmemiştim. Yardım isteyecek bir tip değildi, bu da korkunç bir şeyler olduğu anlamına geliyordu.

" oldu? Biba iyi mi?" Hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek için ona sordum. Gece gündüz onun için endişeleniyor, onu aklımdan çıkaramıyordum. Aramızdaki ilişkiyi bitirmemiş olsaydım, o bu durumda olmazdı ve Arvo da muhtemelen şu anda Kral Salonu'ndaki tahtımda oturuyor olmazdı.

"O şimdilik iyi ama Edward deliriyor. Ondan uzaklaşmam gerek. Biba'nın da öyle," dedi babam acil bir ses tonuyla.

"Onu öldürmeyi falan mı planlıyor?" Keşke planlarının tamamını bilseydim diye sordum. Bunu benden sakladıkları için hâlâ kızgındım ama muhtemelen Biba'ya dokunmalarına bile bir şey diyeceğimi biliyorlardı.

"Öyle görünüyor. Biba'yı sadece Schmidt'e şantaj yapmak için kaçırdık, ama... işler kontrolden çıkmaya başladı. Edward bile

artık bunu önemsiyor gibi görünüyor. Gözünü Biba'ya dikmiş durumda ve Biba'yı da ele geçirmesi uzun sürmeyecek," diye yanıtladı babam.

"Onu en başta kaçırmamalıydın!" Edward'ın Biba'ya dokunduğu düşüncesiyle sersemlemiş bir halde tersledim.

"Onu asla öldürmek ya da incitmek niyetinde değildim. Sadece dekanın paramızı vermesini istedim!" diye savundu babam. Sonra iç çekti. "Tartışmak istemiyorum. Zamanımız tükeniyor."

"Neredesin? Gelip yardım edeyim," dedim, çoktan ayağa kalkmış ve dışarı çıkmaya hazırlanıyordum.

"Tek başına gelemezsin. Hayatta kalmayı başaracaksak yardım getirmen gerekecek," diye ısrar etti babam.

Bu durumun büyüklüğünü fark ettiğimde birkaç saniye sessiz kaldım. Babam asla yardım istemezdi, özellikle de benden. Ondan yardım istediğimde beni azarlardı. Olanlar onun gururunu aşıyordu ve bu da bunu ciddiye almam gerektiği anlamına geliyordu, yoksa korkunç bir şey .

"Bana konumu gönder. Yola çıktığımızda sana haber veririm," diye cevap verdim ve telefonu kapattım. Theo ve Sol'u aramayı düşündüm ama bir anlamı yoktu. Nerede olduklarını biliyordum ve kampüsten ayrılmak için bir bahane arıyordum. Arvo'nun bir şeylerin peşinde olduğumu düşünmemesi gizlice ayrılmam gerekiyordu.

Siyah kapüşonlu bir tişört ve bir güneş gözlüğü takarak kendimi gizledim. Arvo'nun kuşlarından birinin beni tanıyıp efendisine koşmasını istemiyordum. Giyindikten ve telefonum cebimdeyken başımı odamdan dışarı uzatıp koridorda bir aşağı bir yukarı dolaştım. Etrafta kimse yoktu.

Odamdan çıkıp Fırtına Bulutu'nun koridorlarında yürüdüm, insanlardan olabildiğince uzak durarak ve hızlı adımlarla ilerledim. Neyse ki Arvo'yu görmedim. Kılık değiştirmiş olsam bile beni tanıyacak biri varsa o da oydu.

Fırtına Bulutu'nun arazisinin dışına çıktığımda hızımı artırdım. Biba'nın zamanı azalmıştı ve Theo ile Sol'u benimle takım olmaya ikna etmek için biraz zaman harcamam gerektiğini biliyordum. Rekabetimiz üzerine düşünmenin zamanı değildi. Arvo'nun babası ona istediğini yapmadan önce değer verdiğimiz kızı kurtarmamız gerekiyordu.

Ormana doğru ilerledim ve özel dedektifimin uydu telefonunu Theo ve Sol'a teslim etmek için izlediği yolu takip ettim. Onları bulduğum için bile şanslıydım ama para her şeyi başarabilirdi. Ayrıca, Schmidt Kralların parasından vazgeçse bile Edward'ın Biba'nın gitmesine izin vereceğinden emin değildim. Oğlunda da gördüğüm gibi o kadar sapkındı.

Kulübeyi gördüğümde hemen kapıya yöneldim ve aceleyle kapıyı çaldım. Kaybedecek zamanım yoktu. Bir dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve Theo aralıktan baktı. Beni görünce gözleri hemen açıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Theo kapıyı sonuna kadar açarken sordu.

Sol mutfaktan hışımla geldi ve elini kapının pervazına dayayarak içeri girmemi engelledi.

"Ee?" diye sordu bana, Theo'nun sorusunun üzerine atlayarak.

"Babam az önce beni aradı. Onu ve Biba'yı Edward'dan uzaklaştırmak için yardıma ihtiyacı varmış," diye açıkladım onlara öfkemi dizginleyerek. Kulübeye ite kaka girmek istiyordum ama bu kadar temkinli olacaklarsa, onları kendi tarafıma çekmek için biraz sabırlı olmalıydım.

"Baban senden yardım mı istedi?" Sol yüzünde inançsız bir ifadeyle bana sordu. Babamın nasıl biri olduğunu biliyordu.

Başımı salladım.

"Ciddi olduğunu bu yüzden biliyorum. Edward delirdi... ve Arvo Kralların kontrolünü ele geçirdi," diye itiraf ettim. Babama söylemedim

Çünkü beni hayal kırıklığına uğratacaktı ama bu benim için en önemli mesele de değildi. Biba'nın güvenliğini Krallar arasındaki konumumdan daha çok önemsiyordum. Güç geri kazanılabildi. Hayatlar geri alınamazdı.

"Kontrolü bıraktın mı?" Theo sordu.

Gözlerimi indirdim ve başımı salladım. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Kendimi zayıf ve oyun dışı hissetmekten hoşlanmıyordum ama nokta buydu. Biba'yı kaybettim ve her şey parçalanmaya başladı. Ne için savaşmam gerektiğini kendime hatırlatmak için onu geri almalıyım.

"Yine de önemli değil. Biba'yı kurtarmamız gerek çünkü Edward onu yakında öldürmeye hazırlanıyor gibi görünüyor," dedim onlara. Ona zaten ne yaptığını bilemezdik ve onun ne kadar sapkın olduğunu bildiğim için bu düşünce beni sinirlendiriyordu.

Theo ve Sol birbirlerine ihtiyatlı bir bakış attılar. Sonra Sol benimle göz göze geldi.

"Sana güvenmek zor, Zephyr. Bizi kandırıyor ve Arvo için çalışıyor olabilirsin," diye belirtti.

Gözlerimi devirmiştım. Bir kurtarma çalışmasına liderlik etmeye çalışmaktan ve yardımına ihtiyaç duyduğum kişiler tarafından geri çevrilmekten bıkmıştım. Başvurabileceğim tek kişiler onlardı ve Biba'nın kurtarılma şansı varsa benimle birlikte çalışmak zorundaydılar.

"Bana güvenip güvenmemeniz umurumda değil. Gidip Biba'yı kurtarabilmemiz için bir araya gelmemiz gerek!" Onu tersledim. "Babam sadece benim gelmemin yeterli olmayacağını söyledi."

"Bekle. Biba'yı nerede tuttuklarını biliyor musun?" Theo gergin anı bölerek sordu.

Başımı salladım, cebimdeki telefonumu okşadım. Babam kulübeye giderken bana konumu mesaj .

"Dağların altındaki yeraltı mezarlarında tutuluyor. Kralların eskiden kullandığı eski bir saklanma yeri," diye açıkladım onlara. "Şu anda orada sadece babam ve Edward var."

Theo bir adım öne çıktı, kulübeden dışarı fırlayacakmış gibi davranıyordu.

"O zaman gidelim!" dedi.

Onu geri ittim, dışarı çıkmasına izin vermedim.

"Hayır, eğer içeri dalarsak Biba'nın yaralanma riskini göze alırız. Bir plan yapmalı ve babama haber vermeliyiz. O bize saldırmak için doğru zamanı söyleyebilir," dedim onlara kararlı bir şekilde. Bu konuda akıllı davranmak zorundaydık. Düşüncesizce ve şiddetle hareket edersek, Arvo ve babasından farkımız kalmazdı.

Theo bir adım geri çekildi, müdahalemden rahatsız olmuş görünüyordu ama anlayışla başını salladı.

"Tamam. Bir plan yapalım. Çabuk," dedi Sol ve benim aramda dolaşırken. "Biba'nın bize ihtiyacı var."

Sol başını salladı ve geri çekilerek kulübeye girmeme ve kapıyı arkamdan kapatmama izin verdi. Kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu.

"Gerçekten Arvo ile çalışmıyor musun? Kanka olduğunuzu sanıyordum," diye yorum yaptı, hâlâ şüpheci görünüyordu. Birbirimize olan güvenimiz hâlâ zayıftı ama Biba'nın için ortak olmak için yeterliydi.

Alay ettim ve başımı salladım.

"Arvo'nun arkadaşı yoktur. dalkavukları, kullandığı kızlar ve konumunu güçlendirmek için göz yumduğu insanlar var," diye hatırlattım. "Bir zamanlar ikiniz de benim kardeşlerim gibiydiniz ama işler değişti."

Sol bakışlarımı tuttu, aramızdaki gerilim yükseliyordu. Birlikte pek çok deneyim paylaşmıştık ve yıllar içinde Krallar için çok şey değişmişti. Artık aynı insanlar değildik. Bu muhtemelen iyi bir şeydi.

"En azından sonunda Arvo'nun ne kadar tehlikeli olduğunu anladın," dedi. Morarmış yüzümü işaret ettim.

"İnan bana, biliyordum. Sadece şiddetinin bana yöneleceğini tahmin etmemiştim," diye mırıldandım. "Her zamankinden daha tehlikeli çünkü istediğini elde etmeye çok yakın."

"Senin baban ve Arvo'nun hakkında ne yapacağız?" Theo sordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için durakladım. Sol bile bir şey söylemedi, babam işin içinde olduğu için benim cevabımı bekliyordu. Babama hâlâ öfkeliydim ama o da bize yardım ediyordu. Bu da onunla ilgili anlamamı biraz zorlaştırıyordu.

"Yaptığı şey için cezalandırılmayı hak ediyor," dedim onlara. "Onunla ben ilgilenirim. Edward için... Biba'nın serbest bırakılması için pazarlık yapmaya çalışabiliriz. İşler kızırsa ve Biba'nın hayatı ya da onunki söz konusu olursa, eminim hepimiz aynı şeyi seçeceğiz."

Theo ve Sol başlarıyla onayladılar.

"Sanırım planımız bu. Edward'ı yeraltı mezarlarında köşeye sıkıştırmak, Biba'nın dönüşü için pazarlık yapmak, hem Edward'ı hem de babanı yakalamak ve Biba'yı serbest bırakmak," dedi Theo, Sol ile benim aramda bir bakış atarken.

Çok karmaşık bir plan değildi ama bizi harekete geçirmeye yetti. Edward'ın ne yapacağını tahmin edemezdik. Arvo ve babasıyla ilgili en tehlikeli şeylerden biri de buydu. Tahmin edilemezlerdi. Pazarlık girişimimize nasıl tepki vereceği bundan sonra ne yapacağımızı belirleyecekti.

"Biba olmadan o yeraltı mezarlarından çıkmayacağım. Eğer işler sarpa sararsa... gitmem," dedi Sol kararlı bir şekilde.

Theo başını sallayınca, "Hemen geliyorum," diye cevap verdim. Nefes alırken ikisinin arasına baktım. Biba'nın ne kadar derin ve yaygın bir şekilde sevildiğini bilip bilmediğini merak ediyordum. Onun için ölmeye hazır üç kişi vardı.

Onu sevdiğim ve kendime ait olmasını istediğim kadar, onu arasında seçim yapmaya zorlamayacak kadar da seviyordum. Hatta eğer

Theo, Sol ve benim aramda gergin zamanlar olmuştu ama onlara ve Biba'ya olan bağlılıklarına saygı duyuyordum. Eğer içimizden birini seçerse, buna saygı duymak zorundaydım. Eğer üçümüzü birden seçerse, buna da saygı duyardım.

şimdilik tek umursadığım onu kurtarmak ve aramızda olanlar için ne kadar üzgün olduğumu söylemekti. Arvo yerine ona güvenmeliydim. Kahretsin, Arvo yerine Sol'a güvenmeliydim. Arvo kendisi dışında herkesi kötü adam olarak gösterdi ve ben de aptalca ona inandım. Hatalarımı düzeltmeliydim ve bunu bu şekilde yapabilirdim.

"Babama hazır olduğumuzu söyleyeceğim," dedim telefonumu çıkarırken. Babamın numarasını çevirdim ve telefonu kulağıma götürdüm. Biba'nın biraz daha dayanmasına ihtiyacım vardı. Yakında kollarımıza geri dönecekti ve bundan sonra onu asla bırakmayacağımıza dair bir his vardı içimde.

BÖLÜM 12

BIBA

I Bugün için içimde kötü bir his vardı. Edward bana eziyet niyetliydi, nasıl yapacağıyla ilgili daha fazla yorum yapıyordu. beni öldürmek ve ölmeden önce bana ne yapmak istediğini anlattı. Tüm keskin, eğlenceli yorumları ruhuma işliyor, bana dokunmaya ve gülmeye devam ederken gözlerimin parlamasına neden oluyordu. Bu işkencenin bitmesine hazırdım.

Parmak uçları yanağıma değdiğinde başımı başka yöne çevirdim, hareketten dolayı başım dönüyordu. Başımı hareket ettirmek bile her yerimi ağrıtıyor, bayılmak üzereydim. İstedğim kadar karşı koymak için yeterli enerjim yoktu, bu yüzden Edward'ın zevk aldığı gevşek bir oyuncak bebek gibi hissediyordum.

"Dur," diye mırıldanmayı başardım, sesim sessizce ve nefes nefese çıkıyordu.

Edward dinlemedi. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi, sırf bana inat olsun diye dokunabildiği her yerime dokundu.

"Şu işi bir an önce bitirir misin?" Sonunda ona çıkışacak enerjiyi topladım ve bana sırtıttığı sırada öne doğru sarsılmaya çalıştım.

Edward sırtıttı ve bir kenarda sessizce dururken tedirgin görünen Williams'a baktı. Bugün her zamankinden daha sessizdi.

Edward kalçama ya da boynuma dokunduğunda bile ona kesmesini söyledim.

"Bugün biraz tavırlısın. Bunu düzeltmem gerekebilir," dedi Edward bana yaklaşıp saçlarımdan kabaca tutarken. O kadar yakınımaya eğildi ki burunlarımız birbirine değdi. "Artık hiç eğlenceli değilsin. Çok yazık. Birlikte iyi vakit geçirebilirdik. Seni biraz hayatta tutmak için bir neden olabilirdi."

Dişlerimi sıktım, saçlarımı çekerken kafa derimi saran ateşli acıya karşı savaştım. Sahip olduğum her şeyle ona vurmak istedim. Isırmak. Tırmalamak. Tüm öfkemi ondan çıkarmak istiyordum ama çaresizdim. O bana istediği her şeyi yapabiliyordu ama ben ona sadece bana daha fazla eziyet etmesi için onu cesaretlendiren iğneleyici şeyler söylemekten başka bir şey yapamazdım.

Peter tek kelime etmeden sessizce kapıya yöneldi. O kadar sessiz ve kasıtlı hareket ediyordu ki, neredeyse gizlice çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Gidişini izlerken kalbim sıkıştı. Ölmek için tek umudum oydu çünkü Edward'ın beni öldürme fikrini pek de destekliyor gibi görünmüyordu. Görünüşe göre Peter'a karşı gelmekten vazgeçmiş ve bana istediğini yapmasına izin vermişti. Bu muhtemelen sonumdu.

Edward yüzünde hınzır bir sırıtişla parmak uçlarını dudaklarımda gezdirdi.

"Devam etmeli ve seni kullanmalıyım. Beni durdurmak için yapabileceğin bir şey yok," diye mırıldandı alçak sesle, bana . Dudakları ağızımın kenarına hafifçe dokunurken saçlarımı tutmaya devam etti ve titrek bir nefes verdiğimde sırıttı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, bir damla yaş sol gözümde kopup yanağımdan aşağı süzöldü. Aklında bana ne yapmak varsa onu bekledim ama kapının çarparak açıldığını ve yeraltı mezarlığına ayak seslerinin olduğunu duydum. Edward dönüp Peter'ın arkasında üç tanıdık insanla içeri girdiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yüzünde morluklar olan Zephyr babasının önünde ilerlerken gözleri hemen bana takıldı. Her ikisi de yorgun ama kararlı görünen Sol ve Theo, yüzlerinde çeşitli duygularla bana bakarken yanlarına geldiler. Rahatlama. Öfke. Kararlılık. Sevgi.

Onları gördüğümde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. İlk başta, Edward'ın ben farkına varmadan beni öldürdüğünü ve sonunda sevdiğim adamlarla birlikte cennette olduğumu düşünmekten kendimi alamadım. Mantıklı olan tek şey buydu, ama onlar bana yaklaştıkça, bunun cennet olmadığını anladım. Hâlâ Edward'ın pençesindeydim ama yine de beni kurtarmaya gelmişlerdi. Sonunda yeniden bir umut ışığı hissettim.

"Bırak onu!" Zephyr Peter'a çıkıştı, Edward'ın beni bu kadar agresif bir şekilde kavradığını görünce en az onun kadar çileden çıkmış görünüyordu.

Edward'ın yüzündeki şok ifadesi fazla uzun sürmedi. Zephyr, Sol ve Theo'nun arkasında duran Peter'a baktı ve soğuk bir şekilde gülmeye başladı.

"Omurgasız olduğunu biliyordum! İşte tam da bu yüzden Arvo'ya Kralların kontrolünü ele almasını söyledim. Soyadı Williams olan hiç kimse Kralların parası ve gücüyle başa çıkacak kadar güçlü değildir," diye alay etti Edward, Zephyr ve Peter'a ters ters bakarak.

"Sen delisin," diye tükürdü Zephyr, ellerini yumruk haline getirerek. "Hem senin hem de Arvo'nun alaşağı edilmesi gerekiyor. İkiniz de Kral olmaya uygun değilsiniz."

Edward'ın gözleri Zephyr, Sol ve Theo'nun üzerinde gezinerek sırtmasına neden oldu.

"Babalarınızın üçü de korkak. Bu yüzden ikisi öldü ve biri de ölmek üzere," dedi Edward soğuk bir sesle.

Sol öne doğru bir adım attı ama Zephyr onu durdurmak için elini uzattı.

Theo bana baktı, gözlerinde saf bir endişe vardı.

Gördüklerim karşısında kalbim sızladı. Benim için gelmediklerini düşündüğüme inanamıyordum. Muhtemelen beni arıyorlardı.

Her zaman endişeliydim. Sonunda tekrar birlikte olmaya çok yaklaşmıştık ama Edward buna engel oluyordu.

Theo Edward'a sertçe, "Biba'yı bırak, biz de senin canını kurtarmana izin verelim," dedi. Gözlerindeki endişenin yerini kararlılık almıştı. Beni oradan çıkarmaya hazırdı.

Edward başını geriye atarak güldü.

"Sen ciddi misin? Üçünüz de onun için ağzınızdan köpükler saçarken gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsunuz? Kesinlikle hayır. Onu şimdi öldüreceğim," Edward arka cebinden bir bıçak çıkarmadan önce tükürdü. Arkamda durdu ve bıçağın soğuk, keskin kenarını boğazıma .

Çocukların üçü de yüzlerinde öfkeyle öne doğru adım attılar. Edward beni irkiltmek için bıçağı boğazıma daha sert bastırduğında, hemen hareket etmeyi bıraktılar. Hayal kırıklığı içinde birbirlerine baktılar, eğer ilerlerlerse beni öldürme riskiyle karşı karşıya biliyorlardı.

Yutkunmaktan bile çok korkuyordum. Bıçak çoktan derimi sıyırmıştı ve hafif kesik acıtıyordu. Çocuklara gözlerim yaşlarla doldu, onların kollarında olmayı o kadar çok istiyordum ki. Korkmaktan ve ölümün eşiğindeyken meydan okur davranmaktan çok yorulmuştum. Sadece güvende olduğumu ve en çok değer verdiklerim tarafından korunduğumu bilerek uykuya dalmak istiyordum.

"Yapma! Öldürmek istediğin benim!" Zephyr itiraz etti.

"Neden?" Edward, Zephyr'e şüpheyile bakarken alay etti.

"Biba güç ya da parayı umursamıyor. Bunu Arvo'nun elinden alamaz. Bunu yapabilecek tek kişi benim," diye cevap verdi Zephyr küçük bir adım atarken. "Arvo'ya meydan okuyacak ve Kralların parasının her kuruşunu senden çalacak kişi ben olacağım. Gücünün her zerresini."

Gözlerimi açtım. Hayatını benim için feda ediyor olamazdı! Buna izin veremezdim. Onlardan herhangi birinin ölmesi düşüncesine katlanamazdım.

Benim için.

"Zephyr, yapma," diye yalvardım yüzümden birkaç damla yaş süzülürken. Onlardan herhangi birinin izlemektense ölmeyi tercih ederdim.

"Kapa çeneni," diye tersledi Edward, saçımı sıkıca kavrayarak. Zephyr elini kaldırarak Edward'ın durmasını sağladı.

"Bunu bir düşünün. Bu odadaki gerçek tehdit kim?" Zephyr sordu.

Edward ona ters ters baktı.

"Yani onun yerini mi alacaksın?" diye cevap verdi.

Zephyr yaklaşırken gözlerimle buluştu. Ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Bir kalp atışında," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyordum. Üçüne ve cesaretlerine hayranlık duyuyordum ama aynı zamanda için çok korkuyordum. Aslanın inine ve hepimizin oradan canlı çıkıp çıkamayacağından emin .

Edward Zephyr'e bakarken bıçağı boynumdan indirdi. Zephyr'le yüzleşmek için etrafımdan dolandı ve başını eğdi.

"Oğullarımızı her zaman başkalarına karşı bağlılık ya da duygu geliştirmemeleri konusunda uyardık. Bunun seni öldüreceğini söylemiştik. Şimdi, seni kullanacağım-"

Edward cümlesini bitiremeden, Zephyr saldırmak için bir fırsat gördü ve değerlendirdi. Edward'a doğru hamle yaptı ve omzunu Edward'ın karnına nefesini kesti. Edward elindeki bıçakla tökezleyerek geri çekilirken Zephyr yüzüstü düştü. Zephyr ellerini altına yerleştirdi, zamanında kaçmak için kendini yukarı itmeye çalıştı ama Edward daha hızlı hareket etti.

Sol ileri atıldı ve Edward Zephyr'e ulaşamadan ona çarptı.

Theo koşarak geldi ve bileklerimdeki ipleri aceleyle çözdü.

"Sorun yok. Seni buradan çıkaracağız," diye söz verdi bana, parmakları düğümleri hızla çözerken.

Başımı salladım, panik içinde nefes alıp veriyordum. Kafamı kaldırdığımda Sol'un Edward'la karşı karşıya olduğunu gördüm, Edward'ın ona savurduğu bıçaktan ve yumruğundan kaçıyordu.

Sol hızlıydı, ama Edward yaşına göre hızlıydı. Sol yanlışlıkla eğildi ve kafasının yan tarafına onu sersemleten ağır bir yumruk yedi. Geriye doğru tökezledi, gözlerini kapattı ve kulakları ınlıyormuş gibi göründü.

"Sol!" Zephyr ayağa kalkmayı başarırken bağırdı.

Edward bıçağı Sol'un böğrüne gömdü ve sesin yeraltı mezarlarının duvarlarında yankılandığını duyana kadar çığlık attığını bilmiyordum. Bıçağı çekip çıkardı, kan kayalık zemine sıçradı.

Sol acı dolu bir homurtuyla yan tarafına yığıldı ve elini yarasına bastırdı. Parmaklarının arasından sızan kan beyaz gömleğini lekeledi.

Edward zaferle sırttı ve bıçağı daha sıkı kavradı. Egosu bir saniyeliğine gözünü kararttı ve aniden yana doğru itilene kadar Zephyr'in sağdan ona doğru koştuğunu görmedi. Edward dengesini korumaya çalışarak tökezledi ama yine de ayağı takıldı. Düşüşünü durduramayınca ağır bir şekilde yere yığıldı, başı sağır edici bir atırtıyla kayaya çarptı.

Edward'ın cesedine kocaman gözlerle baktım, başının etrafında kan biriktiğini gördüm.

Ölmüştü.

İşte böyle. Bir an için rahatladığımı hissettim ama sonra Sol'a baktım, Zephyr'in yanında acı içinde yere kıvrıldığını gördüm.

Theo ayak bileğimdeki son ipi çözerken "Sol," diye nefes aldım. Sol'a doğru tökezledim, bacaklarım fazla kullanılmadığı için titriyordu. Etrafımdaki tüm kan ve adrenalin bana sert bir şekilde çarptı ve hemen sersemlememe neden oldu. Sol'a ulaştığımda dizlerimin bağı çözülmüştü.

Zephyr beni yakaladı ve kollarına çekti. Theo'ya baktı.

"Sol'u yakala. Onu buradan çıkarmalıyız. Pek hoş görünmüyor," dedi.

Theo başını salladı ve Sol'un ayağa kalkmasına yardım ederek Sol'un kolunu omuzlarına attı.

Zephyr ayağa kalktı ve beni gelin gibi taşıyarak yeraltı mezarlarından çıkardı. Bana baktı, endişeli görünüyordu ama sonunda beni kollarına aldığı için rahatlamıştı.

"Güvendesin," diye söz verdi bana.

Sonunda bu sözleri duymanın ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 13

BIBA

O Zephyr beni yeraltı mezarlarından çıkardıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissetmeye başladım. Güneş ışığını yüzümde hissediyor ve

Temiz havalı akciğerler her şeyi ve sonunda özgür olduğumu . Beni kurtardılar.

"Sol nasıl?" Onu göremediğim için Zephyr'e sordum.

Zephyr, "Çok kanaması var ama bıçak önemli bir yerini delmemiş," diye cevap verdi. Beni dikkatlice dağların eteklerinden uzaklaşan bir patikaya taşıdı.

Theo ve Sol topallayarak geldiler. Sol'un teni ama dişlerini sıkıp acı ve kan kaybıyla elinden geldiğince mücadele etti.

Yeraltı mezarlarından yeterince uzaklaşıp ormanın kenarına vardığımızda Sol'u kontrol etmek için durduk. Theo onu dikkatlice yere indirdi ve bir ağaca yaslanmasına yardım etti.

"Keşke piçi ben öldürseydim," diye homurdandı Sol, gömleğini kanlı bezi bıçak yarasına bastırırken.

Zephyr beni yere bıraktı, böylece Sol'un önünde çömelebildim.

Elimi Sol'un yanağına koymak için uzandığımda, "Lütfen bana iyi olacağını söyle," diye fısıldadım. O ölemezdi. Sonunda

ve tekrar hepsiyle birlikte olmak istedim. Her birine benim için hayatlarını riske attıkları için ne kadar minnettar olduğumu söylemem gerekiyordu.

Sol hafifçe titreyen elini benimkinin üzerine koyarken usulca gülümsedi. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye beni temin etti. "Sonunda seni geri aldım."

Ben gülümseyerek yanağını okşadım. En azından morali iyiydi. Kanamayı kontrol altında tuttuğu sürece, kolayca dikilebilir ve kısa sürede iyileşebilirdi. İşler çok daha kötüye gidebilirdi ve ben sadece hepimizin hayatlarımızı sağlam bir şekilde kurtardığımız için mutluydum.

Theo ve Zephyr yere oturdular ve üçü de beni çevreledi. Yine de korkmuş hissetmedim. Korunduğumu hissettim. Yine de, birbirlerinin boğazına hepsini bir arada görmek garipti.

Ayrıca, Zephyr'i kurtarma ekibimde görmek inanılmaz derecede şaşırtıcıydı. Bir süredir aramız iyi değildi ve artık beni umursamadığını düşünüyordum. Umurunda olmasaydı benim için hayatını riske atmazdı. Bir şeyler değişmiş olmalı.

"Ben yokken bir şey mi kaçırdım? Çünkü üçünüzün de kavga etmeden birlikte çalıştığınız bir zamanı hatırlamıyorum," diye sordum üçünün arasında gezinirken.

Zephyr sırtarak, "Biraz kavga ettik," dedi. "Ama ortak bir noktamız var."

Onlara sorgulayan bir bakış attım.

"Sana olan sevgimiz," dedi Theo yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle. "Birbirimize duyduğumuz... küçümsemeyi bir kenara bırakıp seni kurtarmayı tercih ederiz."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Üç ezeli düşmanımın beni kurtarmak için bir araya gelmesini sağladığıma inanamıyordum. Bu beni gerçekten etkiledi ve uzun zamandır bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum.

zaman. Hiçbirinin asla anlaşılamayacağını düşünüyordum, bu da biriyle ya da diğeriyle birlikte olmayı çok zorlaştırıyordu çünkü diğeri mutlu olmayacağını biliyordum. Belki bu artık bir sorun olmaktan çıkar.

"Beni kurtarmak için hayatlarınızı riske attığınız için teşekkür ederim," dedim onlara içtenlikle. Sol bana "yine yaparız," diye güvence verdi.

"Ama umarım başını belaya sokmazsın," hafifçe takıldı Zephyr.

Gülümsedim ve başımı salladım, günlerdir vücudumu saran gerginliğin sonunda erimeye başladığını hissettim. Yeniden mutlu ve eğlenceli hissedebilmek rahatlatıcıydı. Hayatımın normale dönmesini çok istiyordum ama Fırtına Bulutu'na geldiğimden beri hayatım hiç normal olmuş muydu ki?

"Size bunun sözünü veremem çünkü işimiz henüz bitmedi," diye belirttim. "Hâlâ Arvo ile uğraşmak zorundayız."

Ondan bahsedilince hava değişti. Mutlu atmosferi bozmak istemezdim ama gerçeklerle yüzleşmek zorundaydık. Artık özgür olduğuma göre Fırtına Bulutu'nu korumaya yardım etmek istiyordum ve Arvo'yu alt etmek listemin en başındaydı. Babasının öldüğünü öğrendiğinde sadece daha öfkeli ve daha düşmanca davranacaktı.

Zephyr başını sallarken, "Muhtemelen eğitmeye çalıştığı yeni Krallara korku salıyordur," diye mırıldandı. "Fırtına Bulutu'nu ele geçirmeye hazır. Bunun için tahmin ettiğimden daha uzun süredir hazırlanıyordu ve muhtemelen babası da tüm bu süre boyunca ona rehberlik ediyordu."

Bu benim için sürpriz olmadı. Edward'la isteksizce geçirdiğim süre boyunca, onun hâlâ mevcut Krallar ve okul üzerinde etkili olmak istediğini anlamıştım. Okuldan atılması onun çılgın hırsını durdurmamıştı. Sadece kontrolü geri almak için onu daha da hırslandırdı.

"Baban nerede?" Theo etrafına bakınırken Zephyr'e sordu. Zephyr hayal kırıklığı içinde başını salladı.

"Edward'ı öldürdükten hemen sonra kaçtı," diye mırıldandı. "Arvo'nun icabına baktıktan sonra onun peşine ."

"Beni bulmanıza yardım etti mi?" diye sordum. Görünüşe göre Peter bir tür planın içindeydi ve çocukları yeraltı mezarlarına getiren de oydu. Nerede olduğumu bilmeleri için Peter'dan başka bir yol düşünemiyordum. Edward kesinlikle onlarla yerimi paylaşmamıştı.

Zephyr başını salladı.

"Beni aradı ve Edward'ın seni yakında öldürmeyi planladığını söyledi. Babam senin öldürülmeni istemedi," diye açıkladı. "Seni kurtarmamıza yardım etmiş olsa bile, en başta seni kaçırdığı için cezalandırılması gerekiyor."

Zephyr'in babasıyla daha sonra ilgilenmesinin en iyisi olduğunu düşünerek sadece başımı salladım. Peter artık doğrudan bir tehdit olmadığı için şu anda uğraşmamız gereken daha büyük sorunlarımız vardı. Muhtemelen her şey bitene kadar saklanacaktır.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerekiyor," dedim. Bir tuzağa düşmek ya da hazırlıklı olmadığım için kötü bir duruma düşmek istemiyordum. Bilgi her şeydi ve ben bir süredir bu döngünün dışındaydım.

Sol ve Theo Zephyr'e baktılar. Bakışları şimdi daha sertti.

"Hepimizden daha çok şey biliyorsun," dedi Sol. "Arvo ile yüzleşmeden önce yaptığınız her şeyi bilmemiz gerekiyor."

Zephyr ensesini ovuştururken içini çekti.

"Hiçliğin ortasından daha güvenli bir yere gidebilir miyiz?" diye sordu. "Sol'un yarası için bir gömlekten daha iyi bir şeye ihtiyacı var zaten."

"Bence bu iyi bir fikir," dedim ve Theo ile Sol'onaylar şekilde başlarını sallamaları için ikna ettim. En azından kavga etmiyorlardı. Yine de. Kavga edeceklerinden şüpheliydim.

Her zaman iyi geçinirlerdi ama en azından benim için çaba sarf ediyorlardı. Bu benim için onların bildiğinden çok daha önemliydi.

Theo ve Zephyr Sol'un ayağā kalkmasına yardım ettikten sonra kısa bir süre kalmak üzere Wachsbrunnen'e doğru yola çıktık. O anda hiçbir yerin bana evim gibi gelmediğini fark ettim. Fırtına Bulutu'nu seviyordum ama tam olarak evim gibi bir yer değildi. Kendimi güvende ve rahat hissettiğim tek zaman Theo, Sol ve Zephyr'in yanında olduğum zamandı. Onlar benim evimdi ve umarım bir daha hiçbir şey beni onlardan ayıramazdı.

BÖLÜM 14

ZEPHYR

E ven kısa bir ziyaret için de olsa, Wachsbrunnen'e geri dönmek rahatlatıcıydı. Orada kalmanızı tavsiye ederim.

Arvo'ya doğru harekete geçtik, ama Arvo Wachsbrunnen'i biliyordu. Biz ona ulaşmadan önce bizi burada bulması riskini almak istemedim. Bundan sonra yapacağımız her hamlede dikkatli olmak zorundaydık.

Belki Edward Arvo'dan biraz daha zalimdi ama Arvo babasından daha akıllıydı. Bu onu benim için daha tehlikeli yapıyordu ve babasına yaptığım gibi onu da haritadan silmeyi dört gözle bekliyordum. İkisi de ölmeyi öldürdükleri herkesten çok daha fazla hak ediyorlardı.

Dördümüz mahremiyet için hanın bir odasına doluştuk. Kapı kapandıktan sonra Biba banyodan birkaç havlu aldı ve kanamayı uzak tutmak için Sol'un yan tarafına yerleştirdi. Üçü odadaki tek kişilik yatağa oturmuş, bana bakıyor ve Arvo hakkında bildiğim tüm bilgileri bekliyorlardı.

Bildiklerimin çoğunu kendim bir araya getirmek zorundaydım. Arvo'nun etrafında çok bulunmuştum ama son hamlesini yapana kadar ne yaptığını anlamamıştım. Sonra babası gerisini açıkladı. Burnumun dibinde gerçekleştirdikleri koca bir planları vardı.

"Biba'nın babam ve Arvo'nun babası tarafından kaçırıldığını öğrendiğimde Arvo ile yüzleştim. Kaçırılma olayını bildiği ortaya çıktı. Haberdar olmayan tek kişi bendim," dedim,

oradan başlamaya karar verdim. İşte o zaman bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini fark ettim.

"Biba hakkında bir şeyler söyleyeceğini ," dedi Theo.

Tahminini doğrulamak için başımı salladım. Planı bana getirselardı Biba'yı kaçırmalarına asla izin vermezdim. Hepsi bunu biliyordu, bu yüzden beni karanlıkta tuttular.

"Arvo Kralları yönetmek için uygun olmadığımı söyledi. Gail ve Simone'u öldürdüğünü itiraf etti," dedim ve Biba'nın şok içinde elini ağzına götürürken gözlerinin dolduğunu gördüm.

Biba Sol'a, "Bana söyledin... ama sana inanıp inanmayacağımdan emin değildim," dedi.

Sol sırtını yatağın başlığına yaslarık onun elini sıktı. Bana doğru baktı.

"Onları Arvo'nun öldürdüğünden şüpheleniyordum. En çok sebebi olan oydu ve senden daha güçlü bir öldürme içgüdüsüne sahipti. Senden daha güçlü birini öldüreceğini tahmin ederdim."

Sol bu konuda haklıydı. Değer verdiğim insanları tehdit etmedikleri sürece insanları öldürmek istemiyordum. Bu yüzden Edward yeraltı mezarlığında ölmüştü.

"Arvo ve babası bir süredir Kings'in kontrolünü tamamen ele geçirmek için kendilerini hazırlıyorlardı. Uzun Schmidt'e karşı çok sert davranıyorlar, Kings'in parasını kendileri için almaya çalışıyorlar," diye açıkladım onlara. Arvo'nun sadece kendisi için değil, bir bütün olarak Kings için bastırıldığını sanıyordum.

"Neden bu kadar uzun süre kontrolün sende kalmasına izin verdiler?" Theo beni sorguladı.

"Ben sadece bir yer tutucuydum. Eğer Arvo bana karşı bir hamle yapsaydı, babam mutlu olmazdı. Arvo ve babası arka planda masum görünmeye çalışıyorlardı ama gizli bir amaçları vardı. Kralların yüzü ben olduğumda bu daha kolay oluyor," diye cevap verdim.

Sol başını sallayarak, "Arvo, babası öldüğüne göre Fırtına Bulutu'nu tek başına yönetebileceğini , özellikle de biz ona karşıyken," dedi. "Bu intihar olur."

"O parayı istiyor," dedim omuz silkerek. "Dekanı edebilirse, biz ona karşı olsak da olmasak da parayı alabilir. Parayı aldığı anda muhtemelen şebekeden ayrılacak. Başka bir yerde yeni bir kral nesli başlatır."

Döngü tekrar edecekti. Fırtına Bulutu'nda olsun ya da olmasın bunun olmasını istemiyordum. Arvo toplum için bir tehlikeydi ve bu para onu daha da ölümcül ve manipülatif hale getirecekti. İsteddiği her şeye sahip olabilirdi ve bunu düşünmek bile kabus gibiydi. Çok geç olmadan onu durdurmamız gerekiyordu.

"Bunun olmasına izin veremeyiz," diye yanıtladı Sol yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Onu öldürmek için tek şansımız var. Bunu kullanmalıyız."

Theo başıyla onayladı.

"Yakında babasının öldüğünü anlayacak. Bu onu daha da çıldırtacak," diye belirtti.

Uzun bir nefes aldım, kıyametin kopmak üzere olduğunu biliyordum. Yeraltı mezarlarında olanlar, Arvo'yla karşılaştığımızda olacakların yanında yastık savaşı gibi kalırdı. Kaybedecek hiçbir şeyi , bu da onu on kat daha tehlikeli yapıyordu.

"Bir şey yapmadan önce seni iyileştirmemiz gerek," dedim Sol'a. Ağır yaralı değildi ama bu onu , özellikle de yarasına dikiş atılmazsa.

"Köyde bir doktor var," dedi Theo. "Dikiş atılması için onu oraya götürebilirim."

"Yapar mısın?" Biba yüzünde sıcak bir ifadeyle ona sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Theo, onunla bir gülümseme paylaşarak. Ayağa kalktı ve Sol'un yataktan kalkmasına yardım ederek kapıya doğru yürümesine yardım etti.

"Ben duş alacağım," dedi Biba, banyoya girmeden önce gözlerini benimkilerden ayırmadan. Banyo kapısını aralık bıraktığını fark ettim.

Theo ve Sol odadan çıktıklarında, duş açılırken gözlerim kapıya kaydı. Sonunda Biba ile yalnız kalmıştım ve ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Sonunda bunları söyleyeceksem, şimdi söylemeliydim.

Banyonun kapısını iterek açtım ve içeri girip kapıyı arkamdan . Biba çoktan duşa girmişti, kıyafetleri yerde yığın halindeydi. Perdeye yaklaşırken kalbimin hızla çarptığını hissederek üzerimdekileri çıkardım.

Perdeyi geri çektiğimde. Biba omzunun üzerinden bana baktı ve küçük bir glmsemi verdi. Her türlü duyguyu hissediyor gibiydi. Gerginlik. şaşkınlık. Mutluluk. Umut. Aramızda olanlar yüzünden ne hissedeceğini bilemediğini hissediyordum. Duşa girdim ve belinden tutarak onu yüzüme doğru döndürdüm.

"zr dilerim Biba," dedim. Kahretsin, hiçbir kelime ne kadar suçlu hissettiğimi anlatmaya yetmiyordu. Biba'ya ve ona karşı hissettiklerime dair aklımda bir sürü düşünce ve duygu vardı ama bunları cümle haline bile getiremiyordum.

Biba ellerini göğsünde birleştirmiş bana bakıyordu. Henüz bana elini uzatmamıştı, bu da beni kahrediyordu. Beni geri istemesine ihtiyacım vardı.

"Arvo'yu dinlememeliydim. Aklımı eldi ve beni sana karşı kışkırttı," dedim ona, güzel yüzünden aşağı szlen su damlacıklarını izlerken. Onu pmeyi çok istiyordum ama kendimi tuttum. Bana gelmeliydi ve ona tekrar ulaşmadan önce affedildiğimden emin olmalıydim. "Seni incitecek her şeyi yaptığım için pişmanım."

"Ne değişti, Zephyr? Bana tekrar değer vermeni sağlayan şey ne?"
Biba bana sordu.

"Sana değer vermeyi hiç bırakmadım. Derinlerde bir yerde," diye ona güvence verdim. Duygularım hep oradaydı ama bana ihanet ettiğini düşündüğümde incinmişlik duygularımın altına gömülmüşlerdi. Arvo'nun etkisi ve kendi duygularım beni kr etmişti. Artık her şey apaçık ortadaydı ve düzeltmem gereken pek çok hata vardı.

Biba'nın yüzü yumuşadı.

"Beni uzaklaştırman beni öldürdü," diye itiraf etti. "Seni çok özledim. Birbirimizle bir daha asla konuşamayacağımızı düşündüm. Özellikle dostça."

"Senin arkadaşın olmak istemiyorum Biba," dedim ona. Asla onun arkadaşı olmak istemedim. Daha fazlasını istedim. Her zaman istedim. "Her gün seni düşündüm ve kaçırıldığını öğrendiğimde... Daha önce hiç bu kadar endişelendiğimi hatırlamıyorum."

Yavaş yavaş Biba'nın elleri birbirinden ayrıldı. Kollarını boynuma dolamak için uzandı ve bedenimi kendine yaklaştırdı.

"Benim için hayatını feda etmeye hazırdın," diye mırıldandı Biba. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır ama belki bununla başlayabilirim."

Biba'nın dudakları dudaklarıma değdiğinde, kalbimin hızlı atışını kontrol edemeyerek öpücüğe doğru eğildim. Onu tekrar pmenin ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ellerim hemen onun sırtını tutmak için kayarak onu kendime doğru bastırdı.

Biba dudaklarını aralayarak dilimi onunkine değdirmem için davet etti. Ağzımın içinde usulca inledi ve o ana kadar bu tatlı sesi duymayı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Parmaklarını saçlarımın arasına sokarak nemli telleri kavradı.

Ellerimin dolaşmasına izin verdim, kendimi onun mükemmel vücuduyla yeniden tanıştırdım. Ellerimi yanlarına ve göğüslerinin kıvrımlarına doğru götürdüm.

Ilık suya rağmen meme uçları çoktan sertleşmişti. Başparmaklarımı ve hafif bir nefes aldığını duydum.

Biba kendini ellerime bıraktı ve ellerini umutsuzca göğsümde gezdirdi. Kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyormuş gibi hareketleri hızlanmaya devam etti.

"Sana ihtiyacım var, Zephyr," diye fısıldadı dudaklarıma.

Bunlar tam da duymak istediğim sözlerdi. Uzun zamandır onları bekliyordum. Sikim çoktan sertleşmiş, karnının kıvrımlarına dayanmıştı. Şimdiden onun içine gömülmek istiyordum. Diğerleri muhtemelen yakında döneceği için istediğim kadar zamanım yoktu ama kalan dakikalarımı boşa harcamayacaktım. Elimi karnından aşağı kaydardım ve parmaklarımı hassas klitorisinin üzerinde gezdirdim.

Biba inledi ve ayak parmaklarının ucuna kalkarak kalçalarını hafifçe ayırdı. Tırnaklarını omuzlarıma geçirdi, ben klitorisinin etrafında daireler çizerken yumuşak bir inilti yükseldi.

"Çok iyi hissettiriyor..." diye inledi.

Eğildim ve boynunu öptüm, vücudunun her yerinde izler bırakmak istiyordum. İki parmağımı içine soktum ve derinlere ittim. O kadar iyi ve sıcak hissediyordu ki neredeyse başım dönecekti. İkizler onun yanında hiçbir şeydi.

"Senin içinde olmayı özledim," diye mırıldandım kulağının dibinde. "Adımı haykırışını duymayı."

Parmaklarımı kıvrıp kalçalarının titremesine neden olan bir noktaya bastırduğымda Biba titrek bir nefes . Elini yanağıma koydu ve dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına çekti. Beni derinden öptü, dilini benimkinin etrafında dolaştırdı.

Daha fazla dayanamadım. Sadece onu öperken ve parmaklarken bile patlamanın eşiğinde olduğumu hissediyordum. Sikimin etrafında daha da iyi hissedecekti ve inlemelerinden ve muhtaç öpücüklerinden anladığım kadarıyla

Onun istediği de buydu. Kalçalarının arkasından kavradım ve onu yukarı kaldırdım, sikim kıvrımlarının arasından kayıyordu.

Biba nefesini tuttu ve kendini bana sabitlemek için bir kolunu boynumun arkasına doladı. Kalçalarımı ona karşı alaycı bir şekilde sallayıp sikimi klitorisine sürttüğümde, öne doğru eğildi ve kulak mememi dişlerinin arasına alarak beni de kızdırdı.

Şu anda alay etmeye dayanamıyordum. Onu duş duvarına bastırdım, bir elimi serbest bıraktım, böylece sikimi onun içine yönlendirebildim. Sonunda onun içinde olmanın verdiği mutlulukla başım geriye eğildi. Sıkı ve ateşliydi ve uzun süre dayanabileceğimden şüpheliydim çünkü çok uzun zaman olmuştu.

"Siktir, Biba," homurdandım yavaşça içine girmeden önce. Buhar duşu doldurdu, biz hareket ettikçe tenimizi su ve terle kapladı. Kışını sıkıca kavradım, kendimi tekrar tekrar içine gömdüm.

Biba omuzlarımı pençeliyor, her derin itişte inliyor ve inliyordu. Nefes almaya başladı, vücudu kasılıyordu.

"Durma. Lütfen, çok yaklaştım," diye yalvardı bana.

Durmamın imkanı yoktu. Onu duş duvarına doğru sertçe bastırarak içine girdim. Boşalırken etrafımda sıkılaştığını hissetmem gerekiyordu. Bu beni uçurumun kenarına gönderecekti.

"bebeğim," dedim ona, kışının yumuşak derisine sokarak. Patlamanın eşiğindeydim ve her orgazmımı engellemek daha da zorlaşıyordu.

Biba boşalırken sırtını duvara yasladı ve adımı haykırdı. Şiddetli bir şekilde titredi, zevk onu ele geçirirken sevgili hayatı için bana tutundu.

Çok dayanamadım. Boşaldığında baskı çok iyi hissettirdi ve bittiğinde kendimi ona gömdüm, bir homurtu ile içine döküldüm. Dişlerimi sıktım, zevk akıp giderken yavaşça nefes aldım.

Tabii ki. Kendimi gibi hissettim, neredeyse başım dönüyordu.

Onu nazikçe yere yatırırken Biba kollarımı boynuma doladı. Başını yukarı kaldırdı ve hâlâ nefes almaya çalışırken beni tatlı tatlı öptü.

"Beni her zaman , Zephyr," diye mırıldandı.

Dudaklarına karşı gülümsedim, uzun zamandır hissetmediğim kadar mutlu hissediyordum. Bu, hayatımda eksik olan parçaydı. Onu tekrar yerine koymak iyi hissettirdi.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye cevap verdim alnımı onunkine yaslayıp bir an için .

Biba saçlarımı hafifçe okşadı, benimle rahat bir sessizlik anının tadını çıkarıyordu. Sonunda başını kaldırıp bana baktı, gözlerimiz kilitlendi.

"Beni bir daha terk etme," dedi bana.

Çenesini hafifçe kavradım ve başımı salladım.

"Asla," diye söz verdim ona. "Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum."

Biba'nın yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi. Bana fısıldamadan önce dudaklarıma tutkulu bir öpücük daha kondurdu.

"Seni bir seviyorum," diye itiraf etti.

Şimdi rahatlamış olan bendim. Ona karşı ne hissettiğimi anladığımdan beri, onun da aynı şekilde hissetmediğinden endişeleniyordum. Karşılıksız duygulardan daha kötü bir şey olamazdı. Yüz ifadem ciddileşti. Ona hâlâ söylemem gereken önemli şeyler vardı.

"Seni koruyacağıma söz veriyorum. Seni bir daha asla incitmeyeceğim," söz verdim. Biba'nın yüzü huşu içinde yumuşadı.

"Her zaman senin yanında olacağım ve arkanı kollayacağım, Zephyr," diye yemin etti bana. "Biz bir ekibin parçasıyız."

Tekrar düşman olmamızı istemedim. O dönem hayatımın en kötü dönemiydi ve o zamanki kabuk insan halime dönmek umurumda değildi. O zamanlar ne kadar sefil ve yalnız olduğumun farkında değildim.

"Düşunu bitirmene izin vereceğim," dedim, yıkanmak ve kendine biraz zaman ayırmak istediğini düşünerek. Travmatik bir deneyim yaşamıştı ve yapmak istediğim son şey onun üzerinde gereksiz bir baskı yaratmaktı.

Biba elimi tuttu ve başını salladı. Bana mahcup bir bakış attı.

"Burada seninleyken kendimi güvende hissediyorum," dedi bana.

Kalmam için söylemesi gereken tek şey buydu. Günlerdir hayatından endişe ediyor, her geçen gün öleceğinden korkuyordu. Ona güvende olduğunu ve korunduğunu hatırlatmak istedim. Ayrıca, onun için ölebileceklerini kanıtlayan Sol ve Theo'ya sahipti. Onu izleyen bir grup insan olduğunu bilmek beni daha rahat hissettirdi.

Biba rahatlama ve mutluluk içinde iç çekerek

kendini yıkadı. "Bu hâlâ gerçekmiş gibi

hissettirmiyor," diye itiraf etti bana.

Bundan hiç şüphem yoktu. Göz açıp kadar cehennemden cennete gitmişti. Her şeyi hazmetmesi biraz zaman alacaktı ama başvurabileceği koca bir destek sistemi vardı. Her şeyi içine atmasını ve karanlık bir ruh haline bürünmesini istemiyordum.

"Bu gerçek," diye söz verdim ona, ellerimi rahatlatıcı bir sırtında gezdirerek. "Beni hissediyor musun?"

Biba omzunun üzerinden bana bakarken gülümsedi.

"Şimdi dışarı çıkman gerekiyor. Diğerleri muhtemelen yakında dönecek ve benim de seninle tekrar uğraşacak vaktim yok," diyerek güldü.

Kahretsin, gülüşünü duymayı özlemişim. Duştan çıkıp kurulanmadan önce onu şakağından öptüm. Tekrar onun yanında olmayı çoktan özlemiştim ama artık geri döndüğüne göre birlikte olmak için dünya kadar vaktimiz vardı.

Önce Arvo'nun icabına bakmamız gerekiyordu ki bu daha önce karşılaştığımız hiçbir şeye benzemeyen bir meydan okuma olacaktı.

BÖLÜM 15

BIBA

A Sol'a dikiş atıldıktan ve köyün doktoru tarafından yarası için ağı kesici ilaç verildikten sonra, Zephyr kalmamız için bir kulübe ayarladı

kampüse yakın bir yerde. Sağduyuluydu ve Arvo tarafından bilinmiyordu, bu yüzden pusuya düşürölme konusunda endişelenmemize gerek yoktu. Arvo'ya saldırmadan önce bir plan yapılabilir ve gece boyunca dinlenebilirdik, bu da içimi rahatlatmıştı. Olanlardan sonra gevşemeye ihtiyacım vardı.

Ayrılmadan önce, handa kaçırılmadan önce kaldığım odaya geri döndüm. Eğlence sehpasının altına bu gece için ihtiyacım olacak önemli bir şey saklamıştım ve diğerleri bizi kulübeye götürürken bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu. Kaçırılmadan önce Schmidt'e ne planladığımdan bahsetmemiştim ama onlara söylemeden önce planımı teyit etmek istedim. Odada bulunan telefonu aldım ve Buffy'nin numarasını çevirdim.

"Alo?" diye cevap verdi.

"Buffy, ben Biba,"

dedim.

"İşte ! Ne oldu sana böyle?" Buffy bana sordu.

Kaçırılmadan önce Buffy'yi arayıp benim için bir iyilik yapmaya ikna ettim. Hâlâ Stormcloud'da olduğu için, Schmidt ile benim için gizlice bir toplantı ayarlamasını istedim. O buluşma inanılmazdı.

Arvo'nun para için ne kadar sabırsızlandığını bildiğim için önemliydi.

"Uzun lafın kısıası... Kaçırıldım. Yine de iyiyim," dedim, tüm hikâyeyi anlatarak zaman kaybetmek istemediğimden. "Schmidt'le konuşabildin mi?"

"Dur ! Kaçırıldın mı?" Buffy'nin nefesi kesildi.

"Arvo ve Zephyr'in babaları tarafından. Bu yüzden Schmidt'e ulaşım ulaşamadığınızı bilmem gerekiyor," diye cevap verdim, konuşmayı ilerletmeye çalışarak. Eğer bundan sağ çıkabilirsek benim kaçırılma deneyimim hakkında konuşabilirdik.

Buffy kısa açıklamamdan sonra bir an sessiz kaldı.

"Son zamanlarda aşırı derecede paranoyaklaştı. Ofisinden ya da kampüsten çıkmıyor," dedi Buffy sonunda.

"Onunla şimdi konuşmayı deneyebilir misin?" Odanın kapısına bakarken ona sordum. Onu zorlamam gerekiyordu. O görüşmeye ihtiyacım vardı.

" bakalım," dedi Buffy.

Telefondaki hışırtı ve diğer sesleri duydum. Umarım en azından onunla kapıdan konuşurdu. Sonsuza kadar orada saklanamazdı. Çok geçmeden kapının çalındığını duydum.

Buffy'nin mesajımı tekrarladığını duyunca, "Ona telefonda olduğumu söyle," dedim.

"Ne istiyor?" Telefonda Schmidt'in sesi duyuldu. "Onunla buluşmanı istiyor," dedi Buffy.

"Hayır! Bunun benim için ne kadar tehlikeli olacağını anlıyor musun? Bugün ölmek gibi bir niyetim yok," diye tısladı Schmidt.

"Ona bir anlaşmamız olduğunu hatırlat. Benimle buluşursa ona Krallar hakkında ihtiyacı olan bilgiyi vereceğim," dedim Buffy'ye.

Mesajımı hemen sonra ilet.

Önce bir sessizlik oldu. Sonra Schmidt iç çekti.

"Beş dakika. Ona beş dakika vereceğim," dedi Schmidt. "Onunla öğlen avluda buluşacağım."

Buffy'nin sesini duymadan önce bir kapının çarparak kapandığını duydum. "Bunu yakaladın mı?" Buffy bana sordu.

". Öğlen avluda," diye cevap verdim. "Teşekkür ederim, Buffy." "Dikkatli ol," diye uyardı Buffy telefonu kapatmadan önce.

Telefonu geri koydum ve elimi eğlence merkezinin altına attım. İhtiyacım olanı aldıktan sonra odadan çıktım ve bir taksi gelirken çocukların yanına döndüm. Bana sorgulayıcı bir bakış attıklarında onlara Schmidt'ten ve bizim için ayarladığım toplantıdan bahsettim.

"Ya Arvo bizi görürse?" Theo bana sordu.

"Belki bu onu alt etmek için bir fırsat olur," diye belirtti Zephyr. "Bir plan yaparız. En azından bir fırsatımız var."

En azından bir sonraki adımımızı planlamıştık. Hepimiz taksiye doluştuk, Zephyr önde giderken arka koltukta birbirimize sokulduk. Sol ve Theo'nun arasına oturdum, her iki yanımdaki sıcak bedenlerinin tadını çıkarıyordum. Öngörülebilen bir gelecek için üçünün de yanımda olmasını umursamazdım.

Sıcak, altın rengi aydınlatması, pencerelerdeki bitkileri ve kilim, yastık, aksen ve perdelerinde yumuşak krem ve açık yeşil renk teması olan kır evine yerleştikten sonra, ellerimizde alkol bardaklarıyla oturma odasında uzandık. Viski ve votkayı yudumlarken sert içkilerden de almayı ihmal etmedik. Yorucu bir gün geçirmiştik ve hepimiz dinlenmeyi hak etmiştik.

İki kadehten sonra "Burada hepinizle birlikte olmak çok tuhaf," diye yorum yaptım. Alkol etkisini göstermeye başladığında yanaklarımda bir sıcaklık .

rahatlamak iyi hissettiriyordu. Kanepenin bir tarafına uzandım, Sol kanepenin diğer tarafına otururken ben de ayağımı Sol'un kalçasına . Theo ve Zephyr ateşin önündeki kırmızı halının üzerine oturdular.

"Ne? Arkadaşlığımızdan hoşlanmıyor musun?" Zephyr bana bakarken sırttı.

"Şirketinizi seviyorum. Sadece... siz bir süredir düşmansınız," diye cevap verdim, nasıl bir araya geldikleri hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Benim için aralarındaki rekabeti bir kenara bırakmışlardı ve benim onlar için bu kadar özel olmamı aklım almıyordu.

Theo omuz silkti.

"Olayların büyüklüğü içinde bunun bir önemi var mı? Geçmişte birbirimize yaptıklarımızdan daha büyük dertlerimiz var," dedi Zephyr'e bakarken. "Yani, bir süreliğine senin bir pislik olduğunu düşünmüştüm."

Bir kavga bekleyerek hafifçe gerildim. Onun yerine

Zephyr sırttı.

"Ben bir pisliktim. Senin zayıf olduğunu ve Kral olmanın yüceliğine erişemeyeceğini düşündüm," dedi Zephyr başını sallamadan önce. "Ama harika bir Kral olurdun. Adil. Dürüst."

Odadaki herkes Zephyr'in özrü karşısında şaşırılmış görünüyordu. Bir anda ortaya çıkmıştı ama odada kalan gerginliği azaltmıştı. Alkol ve bir dakikalığına da olsa rahatlayabilmiş olmanın etkisiyle herkes oldukça sakin ve memnundu.

"Hazır başlamışken..." Zephyr Sol'a bakmadan önce iç çekti. "Senin hakkında Arvo'ya güvendiğim için üzgünüm. Onun yerine ona güvenmemeliydim. Ve neredeyse seni öldürttüğüm için de üzgünüm. Çok ileri gittim."

"O çıkarıcı biri," diye yanıtladı Sol. "En azından artık birbirimize güvenilebileceğimizi biliyoruz. Herhangi birinize ihanet etmek Biba'ya ihanet etmek gibi olur."

Aralarına bakarken gülümsedim. İyi anlaştıklarını görmek içimi ısıttı. Onlar benim destek sistemim, evimdi. Birbirleriyle olan ilişkilerinin güçlü ve dirençli olmasına ihtiyacım vardı çünkü bu beni daha rahatlatıyordu. Onlar dağılırsa, ben de dağılırdım.

Theo aniden kadehini kaldırdı.

"Biba'ya," dedi bana sırtarak.

Onlar bana kadeh kaldırırken ben kızardım. Hepsinin sevgisinin merkezinde olduğuma inanamıyordum. Kendilerine karşı güçlü hisler beslediğim tüm erkeklerin aynı odada olması, iyi geçinmeleri ve üzerime titremeleri bir rüya gibiydi.

"Hepiniz benim için dünyalara bedelsiniz," dedim onlara içtenlikle. "Hiçbiriniz olmadan olmak istemiyorum."

"Üçümüzü birden idare edebilir misin?" Zephyr bana kaşlarını kaldırarak sordu.

Sözleri ve ifadesi vücudumda bir sıcaklık yarattı. Kalçalarımı birbirine bastırdım, üçünün bana dokunduğunu, beni tatmin ettiğini hayal ettim. Neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı çünkü bu fanteziyi o kadar çok istiyordum ki.

"öğrenmenin tek bir yolu var," diye güldüm, yarı şaka.

Zephyr, Sol ve Theo'ya baktı; gözleriyle konuşuyor gibiydiler. Sol elini bileğime koydu ve bana bakarken bacağımı okşadı.

"Bundan emin misin?" sordu bana.

Theo ve Zephyr bana yaklaşırken sertçe yutkundum. Yaptığım yarı şakanın ciddi bir şeye dönüşmek üzere olduğunu fark ettim. Sol'un eli iç kısmında gezinirken hissettiğim gerginlik çabucak kayboldu. Onları istediğimi , o halde ne bekliyordum?

"Evet," dedim.

Theo beni kanepenin ortasına doğru götürdü. O soluma geçti, Sol ise sağımda olmak için daha fazla oturdu. Sakatlığı nedeniyle daha yavaş ve dikkatli hareket ediyordu ama bu işe seyirci kalmayacaktı. Zephyr önümde diz çöktü ve elini diğer uyluğumda gezdirdi.

Theo elini yanağıma koyup dudaklarımı tutkulu bir öpücük için kendisine çekerken başımı çevirdim. Sol elini gömleğimin altından geçirip göğüslerimden birini okşarken ve Zephyr pantolonumun belinden tutup üzerimden çekerken eller vücudumun her yerinde dolaşıyordu. Theo'yu öperek kendimi dengeledim ve dilinin benimkini nazikçe okşadığını hissettim. Beni öperken o kadar yumuşaktı ki kalbim küt küt atıyordu.

Sol parmaklarını saçlarımda gezdirdikten sonra hafifçe kavradı ve beni öpücüğümünden çekip çıkardı. Gömleğimi çekiştirerek çıkarmadan önce dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu ve Zephyr külotumu da çıkardığı için beni çıplak bıraktı. Sol dudaklarımı geri aldı ve gözlerimin bir kez daha kapanmasına neden oldu.

Theo sert meme uçlarımdan birini parmaklarının arasında yuvarladı, dudakları boynumda gezinerek beni zevkten kıvrandırdı. Göğüslerimi okşadı, sıcak tenimi sıktı ve meme uçlarımla alay etti. Kendini kontrol edemeyerek boynumdaki bir işareti emdi.

Sol'un ağzına doğru inledim, kafam ateşli bir pusla doldu. Sol'un saçlarımı sahiplenici bir şekilde kavraması beni daha da teşvik etti.

Zephyr iç kısmını öptü, bacağımı omzuna doğru çekerken yukarı doğru hareket etti. Sonunda parmaklarıyla dudaklarımı ayırdı ve dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. Tüm dokunuşlarının verdiği hassasiyetle kıvranırken tırnaklarını geçirdi.

"Oh, hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun, tatlım." Ağzını tekrar klitorisime dayamadan önce kıkırdadı ve benden daha boğuk inilti kazanmak için onu emdi.

Sol, Theo dilini meme uçlarımdan birinin etrafında dolaştırmaya başladığında boynumun diğer tarafını öpmeden önce tişörtünü çıkardı. O da

Kendi işaretini boynuma emdi, benim de onun olduğumu hatırlatmaya niyetliydi.

Bir elimi Zephyr'in başının arkasına koydum ve saçlarının dalgalarını kavradım. Diğer elimle de Theo'nun başının arkasını tuttum. Sıcak ağızlar ve yetenekli dillerle kaplı tam bir mutluluk halindeydim. Bu iyiliğe karşılık vermek istedim ve Sol'a baktım.

"Giysilerinin geri kalanını çıkar," dedim ona.

Sol sırttı ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkararak zaten sertleşmiş olan sikini okşadı. Bana yaklaştı ve onu bana sundu.

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı uzun boyunun etrafına sardım, ağızımı santim santim aşağıya indirdim. Derin derin nefes aldım, göğsümü Theo'ya doğru bastırdım ve kalçalarımı Zephyr'in ağızına doğru kaldırdım. Tüm dokunuşlarını çektim, Sol'un sikini kararlılıkla emerken aldığım zevki beni ileri itmek için kullandım. Onların da benim şu anda hissettiğim kadar iyi hissetmelerini istiyordum.

Sol elimi Theo'nun başından çektim, onun yerine kot pantolonunun düğmesini çekiştirmek için aşağı indirdim. İpucunu anlayıp kıyafetlerini çıkardığında, parmaklarımı sikinin etrafına sardım ve başımı sallarken onu ikisinin de alçak sesle inlemesini sağlayan bir ritim buldum.

Zephyr sırtarak gözlerini kaldırdı, Theo ve Sol'u tatmin edişimi izliyordu. İki parmağını içime sokarken diliyle klitorisimde daireler çizdi. Onları derinlere doğru kıvırdı, ıslandığımı ve daha da ıslandığımı hissetti.

"Ne iyi bir kız," diye kıkırdadı.

"Siktir..." Theo homurdanarak elimin sikinin uzunluğu boyunca hareket edişini izledi.

Sol mutluluk içinde başını arkaya yatırmıştı. Parmakları saçlarıma dolanmış, beni yukarı ve aşağı yönlendiriyordu. Kalçalarını hafifçe hareket ettiriyor, ağızıma sokuyor ve boğazımı sıkıyordu.

"Bu doğru. Beni al," diye mırıldandı.

Onların sözleri beni teşvik . Boğulmadan önce Sol'un sikinden alabildiğim kadarını aldım. , dudaklarımla sikiğin başını birleştiren bir dizi tükürük vardı. tutarak derin bir nefes aldım.

Zephyr ayağa kalkarken, "Sanırım senin tatlı amını paylaşacağım," dedi. Kıyafetlerini parça parça çıkardı, Sol ve Theo'nun dönüşünü izledi. Theo'nun yerini aldı, Sol kalçalarımın arasına yerleşirken beni öpmek için eğildi.

Sol içime yavaşça iterken öpücüğün içinde inledim. İşimiz bittikten sonra kendimi mutlu ve mesut hissedeceğimi zaten biliyordum ama bunun yakın bir zamanda olmamasını umuyordum. Sol içime girerken ben de hem Theo'nun hem de Zephyr'in siklerini salladım ve başlangıçtan itibaren sert ve hızlı bir tempo tutturdum.

Theo parmaklarını saçlarımla arasında gezdirdi.

"Böyle çok güzel görünüyorsun," dedi yüzünde memnun bir . "Sanırım seni hafife almışız. Üç siki de iyi kaldırıyorsun."

"Mükemmel küçük sürtük." Zephyr alçak sesle kıkırdadı ve beni kavradı.

Sol, belimdeki tutuşunu sıkılaştırıp kendisi için rahat bir tempo ayarlarken, "Bizim sürtüğümüz," diye nefes aldı.

"Bu kulağa hoş geliyor," diye mırıldandım, zevk çok yoğun olduğu için gözlerimin geri kaymasını güçlükle engelleyebildim.

Theo eğilip klitorisimi okşadı ve Zephyr'in meme uçlarımdan birini çimdiklemesine neden oldu.

Eklenen zevkle kavisler çizdim, ısı kontrol edilemeyen bir orman yangını gibi tüm vücuduma yayıldı. Orgazmıma daha da hızlı yaklaşırken inilti kısa sürede beni terk etti. Kendi orgazmını kovalarken kalçalarım Sol'un beline sıkıca sarıldı, kulübeyi dolduran memnun sesler.

"Bizim için gel," dedi Sol sert bir taleple.

Herhangi birini nasıl reddedebilirdim? Onlar dokunuşlarını sürdürürken ben bir ılıkla, eğilerek ve titreyerek boşaldım. Aşırı duyarlılıktan titreyene kadar dokundular. Nefesimi tutmak için bir an durdum, gözlerimi açtığımda hepsinin yüzünde memnun sırıtışlar gördüm.

"Yorgun musun?" Theo bana sordu.

"Tabii ki hayır," dedim cesur bir gülümsemeyle.

"İşte bizim kız," diye sırtı Zephyr koltuktan kalkarken. "Bir fikrim var."

Vücudumda sıcak vızıltıyı devam ettirmek için bir kadeh votka daha aldım. Shot'ı bıraktığım anda Theo dudaklarımı yakaladı ve dilimin üzerindeki alkolün tadını aldı.

Sol kalçalarımı okşadı, çok sert boşaldığı için biraz nefes aldı. Hafifçe gülerek bana baktı.

Başımı çevirdiğimde Zephyr'in elinde siyah bir kemerle bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Bu ne için?" diye sordum.

Zephyr yanıma oturdu.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum," dedi ciddi bir şekilde. Ona şaşkın bir bakış attım ama başımı salladım.

"Ellerini bağlamam senin için sorun olur mu?" Zephyr bana sordu.

Kısa süre önce bağlandığım için bana bunu sorduğunu fark ettim. Elimi yanağına koydum ve ona nazik bir gülümseme verdim.

"Evet, çünkü ," diye cevap verdim. Ona güveniyordum ve bunu sorması ve benim için sorun olmadığından emin olması bile benim için çok şey ifade ediyordu. Onlarla aramızdaki bu dinamik sadece seksle ilgili değildi. Aynı zamanda bakım ve korumayla da .

Zephyr elimi tutup beni kanepeden çekmeden önce dudaklarımı gagaladı. Beni dizlerimin üzerine çöktürdü ve arkamda çömelerek ellerimi arkamdan bağlamak için bileklerimdeki kemeri sıktı.

"Mükemmel," diye mırıldandı ve eserine hayranlıkla bakmak için geri çekildi.

Sol sırtını kanepenin sağ kenarına dayadı ve beni hayranlıkla seyrederken başını öne eğdi.

Zephyr daha sonra kulağıma doğru eğildi.

"Daha önce seninle eğlendiğime göre, o güzel ağzını alacağım," diye fısıldadı bana ve önceki anıyı hatırlayarak gülümsememe neden oldu.

Theo kanepeye oturdu ve Zephyr beni üstüne doğru yönlendirirken kalçalarımı kavradı. Ellerini vücudumda gezdirdi, yüzümü avuçlamadan önce göğüslerimi okşadı.

"Bütün gece sana bakabilirim," diye mırıldandı, bir elini klitorisimi ovma için kalçalarımın arasına kaydırırken, hızla ıslandığımı hissetti.

Zephyr benim iç çekişlerimi ve inlemelerimi dinlerken sikini okşadı. Sol tarafımdaki kanepeye oturdu ve Theo'nun içime kaymasıyla aynı anda sikini ağzıma soktu.

Zephyr'in sikinin etrafında inleyerek onu inlettim. Dudaklarımı kalın boyu boyunca kaydardım, Theo'nun sikine doğru bastırırken alabildiğim kadarını almaya çalıştım. Ellerim içgüdüsel olarak onlara dokunmak için kemere doğru çekildi ve beni inletti. Yine de kısıtlanmış ve onların merhametine kalmış olmak beni tahrik ediyordu. Bana iyi davranacaklarını biliyordum.

Theo basınç ve sürtünme karşısında homurdandı. Kalçalarımı tutarak sikinin üzerinde hafifçe zıplamama yardım etti. Gözleri vücudumda geziniyor, nasıl hareket ettiğimi izliyordu.

Sol beni izlerken içkisini yudumluyordu, hala orgazmının verdiği mutlulukla kendinden geçmişti. Benden büyülenmiş gibiydi; gözleri bana kilitlenmişti.

Yanaklarımı çukurlaştırdım, dilimle sikiinin başını çevrelemek için geri kaymadan önce Zephyr'i derinlere aldım. Theo içime doğru ittiğinde, dudaklarımdan yine boğuk bir inilti çıktı. Bu şekilde doldurulmak çok coşkulu hissettiriyordu. Vücudumu ele geçirmişler, her santimimi okşuyor ve hayranlıkla seyrediyorlardı. Kendimi onların her şeyi gibi hissediyordum ve bu duygudan zevk alıyordum.

"İşte bu," diye mırıldandı Zephyr alçak sesle, parmaklarını saçlarıma geçirerek. Theo amıma girerken o da ağızıma girdi ve vücudumun zevkten gerilmesine neden olan bir ritim tutturdu. Neredeyse çok fazlaydı ama duramayacak kadar iyi hissettiriyordu.

"Biba... siktir..." Theo inleyerek başını arkaya yatırdı ve tekrar tekrar içime girdi. Parmaklarını kalçalarıma geçirdi ve morartıcı bir baskı uyguladı.

Onların hoşnut sesleri ve sözleri beni çıldırtıyordu. Gözlerimi kaldırıp Zephyr'e baktım ve onun karanlık gözlerle beni süzüşünü izledim. Kirpiklerimi kırıştırdım, ağızımı tamamlamak için kullanmasını istiyordum.

Zephyr tam olarak ne istediğimi biliyordu. Hepsi beni bir kitap gibi okuyabiliyordu. Aletini ağızıma sokmaya devam etti, gittikçe daha derine sokuyordu. Gözlerimden akan yaşları izledi, parmakları saçlarımda sıkılaştı.

"Siktir!" diye inledi ağızıma boşalırken.

Onu yuttum, işini bitirdim ve kalçalarımdan arasında bir zonklama hissettim. Ben de çok yaklaşmıştım ve Theo içime öyle derin vuruyordu ki, hiç geri çekilmiyordu, tam da istediğim gibi. Bana verebilecekleri her şeyi istiyordum. Çok uzun zamandır onlardan mahrum kalmıştım.

Zephyr ağızımdan çekildi ve kanepeye yığıldı, nefesini tutarken başını arkaya yatırdı.

Theo aniden ensemden tuttu ve içime sertçe girerken beni göğsüne sabitledi.

"Bırak beni," diye emretti.

İkinci kez sert bir şekilde boşalıırken dişlerimi omzuna bastırdım, vücudum saf zevkle titriyordu. Theo içimde patladığında, yumuşak bir inilti çıkarmak için omzunu bıraktım. Boğazım çok acıdığı ve çok bitkin olduğum için tek şey buydu.

Sol ayağa kalktı ve kemeri çözerek ellerimi serbest bıraktı.

Theo'ya yaslandım ve beni kanepeye yatırmasına izin verdim. Onlara bakarken yüzümde yorgun bir gülümseme belirdi, onların da benim kadar mutlu ve bitkin olduklarını gördüm. Bu inanılmazdı. Hayır, inanılmazdan da öteydi. Onlara çok bağlı hissediyordum, dokunarak ve şefkatle bağlanmıştım.

"Bunu tekrar yapmalıyız," dedim ve kıkırdadıklarını duydum.

Zephyr bana baktı, boynumdaki izlere baktı. Sırıttı ve eğilerek göğsümdeki kendi izini emdi ve beni güldürdü.

"İşte. Şimdi üçümüz tarafından da işaretlendin," dedi. "Tıpkı olman gerektiği gibi."

Bunu duyunca gülümsedim. Tam da istediğim şey buydu. Bunun hep birlikte yapmamız gereken ciddi bir konuşma olduğunu biliyordum ama başka bir zamana saklanabilirdi. Şu anda hepimiz çok yorgunduk ve yarından önce hepimizin biraz dinlenmesini istiyordum.

Yatak odasına gitmeden önce onlara "Biraz uyumam lazım," dedim. Onlara bir göz attım. "Geliyor musunuz?"

Üçü de beni yatak odasına kadar takip etti. İyi ki kocaman bir yatak vardı. Hepsi benden önce uykuya daldı ve aklımdan bir fikir çıkmadı. Kaçırıldıktan sonra daha fazla önlem almam gerektiğini fark ettim. Elimde değerli bir şey vardı ve kesinlikle kimsenin bulamayacağı bir yere koymalıydım.

Dikkatlice yataktan kalkıp kulübeden dışarı çıktım ve yakındaki ormanın ötesinde uzanan dağlara baktım. Planlamamıştım

gece yarısı uzun bir yürüyüşe çıktım. Çocuklardan biri uyanıp gittiğimi fark etmeden önce hızlı olmalıydım. Bazı taşlar topladım, onları kullanarak üzerlerine işaretler yaptım, böylece dikkatimi çekeceklerdi.

Ormandan dağlara doğru ilerlerken geçtiğim ağaçların yanına taşları bırakarak geçici bir iz oluşturdum. Bunu benden başka kimse fark etmeyecekti. Çocuklardan sır saklamayı sevmezdim ama kendime saklamam gereken bazı şeyler vardı. Böylesi daha güvenliydi.

Dağların yakın ormanın kenarına ulaştığımda, saklanmak için bir ağacın yanında toprağa bir çukur kazdım ve taşların beni tam olarak o ağaca götürdüğünden emin oldum. Onu kaybetmeme gerek yoktu. Bu oynayacağım son karttı ve bu savaşı kazanmak için oynayabileceğim tüm hamlelere ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 16

BIBA

W Ögle vakti yaklaşırken dördümüz Stormcloud'a doğru yola çıktık. Orada oldu gerginlik içinde ve hava olarak Biz hepsi

Yolculuğun büyük bölümünde sessiz kaldık, gözlerimiz önümüze kilitlenmişti. Konuşmaya gerek yoktu çünkü hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

Bu sonun başlangıcı olabilir. İşler yolunda giderse Arvo'yu alt edebilir ve Fırtına Bulutu'nu geri alabilirdik ama bu şansa bağlıydı. Bu zaferin kucağımıza düşmesi için çok şanslı olmamız gerekiyordu.

Kulübeye dörtlü olarak geri dönememe ihtimalimiz vardı. Fırtına Bulutu'na yaklaştıkça herkesin hayatı tehlikeye giriyordu ama hiçbirimiz geri adım atmıyorduk. Bu savaşa kendimizi çok adamıştık. Her birimiz Arvo'dan bir şekilde etkilenmiştik ve ona haddini bildirmenin zamanı gelmişti.

Theo, Wachsbrunnen'den satın aldığı bir tüfek taşıyordu. O ve Sol, bir pusu ihtimaline karşı avluyu uzaktan izleyecekti ve Zephyr ile ben avluya adım attığımız anda ne olacağı belli olmazdı. Körlemesine gidiyorduk.

Theo bir otobüsün yanına çömelirken "Burası iyi olur," dedi. O pozisyondan avluyu görebiliyordu ve gerekirse Sol'la birlikte saklanabilirlerdi.

Kollarımı Theo'ya dolayarak sıkıca sarıldım ve bunun hepimizi bir arada göreceğim son sefer olmamasını umdum. Dün gece hepimiz birbirimize bağlanmıştık ve bu hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Tüm bunlar bittikten sonra bir tane daha yaşayabilmek istiyordum.

Ona sarılmadan önce Sol'a "Dikkatli ol," dedim.

"Lütfen." Sol başını sallamadan önce beni alnımdan öptü.

"Siz de dikkatli olun," dedi Zephyr ve bana.

"Diğer tarafta görüşürüz," diye sıırttı Zephyr, gerginliği hafifletmeye çalışarak. Bizi boğmaya yetecek kadar vardı. Fırtına Bulutu'na doğru onu takip etmemi işaret etti.

"Korkuyor musun?" Ona sordum.

Zephyr bana doğru baktı.

"Sadece bu bitmesine hazırım," diye cevap verdi. "Tamamen güvende olman için hazırım."

Yüzüm yumuşadı. Hepsi bana karşı çok korumacıydı. Umarım sadece onları koruduğumu ve onlara zarar gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorlardır. Eğer Arvo ölürse, hepimiz çok daha güvende olurduk.

"Buna bir son verelim," diye cevap verdim. Arvo'nun öyle ya da böyle yüzünü göstereceğinden hiç şüphem yoktu. Bu onun için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı ve biz de onun için hazırдық.

Zephyr ve ben Stormcloud'un arazisine girdik ve avluya doğru ilerlerken Schmidt'in diğer taraftan çıktığını gördük. Gergin ve bitkin görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Son birkaç haftadır yeterince güneş ışığı almamış gibi gözle görülür derecede solgun görünüyordu.

Schmidt etrafına temkinli bir şekilde bakarken, "Çabuk olun," diye mırıldandı.

"Kralların babalarının bu oyuna dahil olduğunu biliyor muydun?" Benden ne kadarını sakladığını merak ederek ona sordum. Dürüst olmak gerekirse, ben

Artık bilgi için ona pek ihtiyacım yoktu. Yol boyunca bütün parçaları toplamıştım. O benim için sadece Arvo'ya yemdi.

Schmidt gözlerini bana dikti.

"Beni buraya çağıran sensin. *Bana* bir şey vermek zorundasın," diye tersledi Schmidt beni. "Burada hayatını riske atan benim."

"Kontrol Arvo'da olduğu sürece hepimiz risk altındayız," dedi Zephyr ona. "Parayı saklamak için Cenevre'ye gittiğinizi biliyor."

"Elbette. Arvo ve onun küçük kuşları her şeyi biliyor," diye mırıldandı Schmidt acı acı. "Ben aptal değilim. Gözünün hep üzerimde olduğunu biliyorum."

"Bütün para Cenevre'de mi?" Zephyr ona sordu. Schmidt

Zephyr ile alay etti.

Bana bakmadan önce, "Sana hiçbir bilgi borcum yok," diye cevap verdi. "Benim anlaşılmam onunla."

"Peter ve Edward sana hayatımla ilgili şantaj yaptıklarında umursamadın," diye mırıldandım ona ters ters bakarken. Benimle bir anlaşma yapmış olması bile umurunda değildi. Kendi canını kurtarmak için çok endişeleniyordu. Öğrencileri bile umurunda değildi. O sadece Krallardan aldığı parayı önemsiyordu.

Schmidt sert bir şekilde, "Krallar söz konusu olduğunda herkes kendi başının çaresine bakar," diye cevap verdi. "Onların ayak parmaklarına bastığınız anda, ayağınızı kesmeye çalışırlar."

"Ateşle oynamamalıydın. Senin bu işe karışman Arvo'yu daha da kızdırdı. Sana, bize ve akademiye ele geçirmesine engel olmaya çalışan herkese karşı savaş açtı," diye homurdandı Zephyr.

"O para olmadan hiçbir şey yapamaz ve bir kuruş bile alamayacak. Siz kralların hiçbiri almıyor," dedi Schmidt meydan okurcasına.

Schmidt'in sesi avluda yankılanırken etrafıma bakındım. Garip bir his boynumu karıncalandırdı. İzlendiğimizi hissediyordum ve eğer izleniyor olsaydık bu beni şaşırtmazdı. Schmidt'in dediği gibi, her yerde gözler vardı. Sadece bu gözlerin kime ait olduğunu merak ediyordum.

Zephyr konuşmak için dudaklarını araladı ama sözleri boğazına takıldı. Sağ üst taraftan bir ışık parlamasıyla gözleri o tarafa kaydı. Tepki vermesi sadece bir saniye sürdü. Beni yere itti ve bir el silah sesi duyulur duyulmaz Schmidt'i yakaladı.

"Yere yat!" Zephyr bağırdı.

Atışın nereden geldiğini görmek için hızla etrafıma bakarken yerde kaldım. Sağ tarafımdaydı ama çatılardan ya da üst pencerelerden bir şey göremiyordum. Çok geçmeden Theo'nun ateş açmasıyla sol taraftan bir el silah sesi duydum.

Başımı kapattım, gözlerim kapanırken altımdaki taşa çarparak titrek bir şekilde nefes aldım. Tek yapabildiğim bir kurşunun bana isabet etmemesini ummaktı. Silah sesleri kesildiğinde ve duyabildiğim tek şey gözlerimin arasında gürleyen kalp atışlarım olduğunda, başımı hafifçe kaldırdım.

"Arvo mu o?" Zephyr'e seslendim.

"Bu o!" Zephyr silah sesleri arasında bağırdı. Sonra yüzünde aciliyet ifadesi ile bana baktı.

"Kaç!" dedi bana.

Onu terk etmek istemiyordum ama bana bir kurşun isabet ederse işe yaramazdım. Kendi başıma iyi olacağıma güvendiği gibi onun da kendi başına iyi olacağına güvenmeliydim. Kendimi ayağa kaldırdıktan sonra, arkamdan silah sesleri gelirken avludan .

BÖLÜM 17

BIBA

I saat kulesine koşmaya karar verdim. Orası gidilebilecek en güvenli yerlerden biri olmalıydı ve tek bildiğim kalmam gerektiğiydi

kaos bitene kadar yolumdan çekildim. Yapmak son şey, bu karmaşanın ortasında kalmak ve bir sorumluluk haline gelmekti.

Kalp atışlarımın sesi kafamın içinde yankılanırken koridorlarda koşturdum. Endişe kapladı içimi. Ya Theo, Zephyr ya da Sol'a bir şey olursa? Bu düşünce midemi bulandırdı ve odaklanmak için bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmak zorunda .

Saat kulesine giden koridordan aşağı inmek için köşeyi döndüm, ama Buffy'nin odasındaki yangın yüzünden koridoru kapattıklarını görünce durmak zorunda kaldım. Başka nereye gideceğimi bilmediğim için içimden küfrettim.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu Biba," dedi tüyler ürpertici bir ses .

Koridorun sonunda elinde keskin nişancı tüfeğıyle kaçış yolumu kapatan Arvo'yu görmek için arkamı döndüm. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak isteyerek bir adım geri çekildim. Olabildiğince kötü niyetli görünüyordu ve babasının benimle başladığı işi bitireceğinden hiç şüphem yoktu.

"Geri çekil," diye homurdandım, keşke sesim daha düzgün çıksaydı.

Arvo başını bana doğru sallarken alçak sesle kıkırdadı. Gergin olduğumu bildiği için bana doğru yaklaştı. Bu onu çarpık bir şekilde çılgına çeviriyordu.

"Saat kulesine mi gitmeye çalışıyorsun? Merak etme, başka bir yol biliyorum," dedi Arvo ve ileri atılıp kolumu yakaladı. Beni kendisine doğru o kadar sert çekti ki ayağım takıldı ve dizlerimin üzerine yere düştüm. "Hadi ama!"

Beni yarı yolda başka bir koridora sürüklerken yüzümü buruşturdum, parmaklarını koluma o kadar sert batırdı ki kolum acıdı. Ona karşı koymaya çalıştım ama tüfeğin namlusuyla yüzüme vurarak beni sersemletti.

Arvo, saat kulesinin içine çıkan merdivenlerin kapısını tekmeleyerek açarken, "Babam senin oldukça alingan olduğunu söylemişti," dedi. Ayağımın takılıp tökezlemesini umursamadan beni merdivenlerden yukarı çekti "Sonra ondan hiç haber alamadım."

Sertçe yutkundum, babasının ölümünü çoktan öğrendiğini fark ettim. Şimdi kesinlikle merhametli olmayacaktı. Beni saat kulesinin içine sürükleyip yere fırlattığında hiçbir şey söylemedim. Acı içinde homurdandım, vücudumun her yeri ağrıyordu.

"Anahtarı bana ver," diye talep etti Arvo. "Sende biliyorum."

Ona ters ters bakarken ağzımı kapalı tuttum. Ona hiçbir şey vermiyordum. Zaten benim üzerimde değildi çünkü dün gece bundan emin olmuşum. Benden başka kimse o anahtara elini süremeyecekti.

Arvo beni gömleğimin önünden tuttu ve kabaca öne doğru sürükledi.

"Gerçekten mi? Beni inkar edebileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı bana.

Bakışlarını tuttum ve irkilmemek için elimden geleni yaptım. Onu bu kadar kızgın görmek hoşuma gitmiyordu çünkü bu, ihtimallerin hiç de benim lehime olmadığı anlamına geliyordu. Akademinin en yüksek noktasında olmamın da bir faydası olmamıştı. İki iniş yolu vardı ve onun benim için merdivenleri seçeceğinden şüpheliydim.

"Peki. Eğer inat edeceksen, sana ne yapacağımı söyleyeyim," dedi Arvo soğuk bir sesle. "Diğerlerini buraya çekeceğim ve öldüreceğim. Sonra da parayı almak için seni Cenevre'ye götüreceğim."

Çenemi sıkarak kendimi sabitledim. Ona saldırmak istedim ama onun da bana daha şiddetli bir şekilde karşılık vermesinden korkuyordum. Beni öldürmesini bir süre daha engelleyebilirsem, belki birileri beni burada bulabilirdi. Yine de şansım çok azdı.

"Bunu yapma Arvo," diye yalvardım, eğer kalbini bulmaya çalışıyordum. Bu benim Hail Mary anımdı. "Babandan daha iyi olabilirsin. İnsanları öldürmek ya da her şeyi kontrol etmek zorunda değilsin. Daha iyi bir şeyin parçası olabilirsin."

"Daha iyi bir şey mi? Fırtına Bulutu'nu istediğim gibi yönetmekten daha iyi ne olabilir ki?" Arvo benimle alay etti.

Yavaşça ayağa kalktım, gözlerim önce silaha sonra da Arvo'ya kaydı. Her an hayatımı sona erdirebilirdi. Onu itmek için tek gereken bir öfke titreşimiydi ve kesinlikle çok soğukkanlı biri değildi.

"Stormcloud'u genel olarak daha iyi bir yer haline getirmek. Kralların mirasını gurur bir şey haline getirebilirsin," diye cevap verdim, sıfırdan başlamanın cazibesini görmesini umarak. Fırtına Bulutu'nu yönetme planının sonunda işe yaramayacağını biliyor olmalıydı. Eninde sonunda biri durduracak ve devirecekti.

Arvo gözlerini kısarak bana doğru yaklaştı.

"Gerçekten o kadar zayıf olduğumu mu düşünüyorsun? Yardıma ihtiyacım yok ya da yardım istemiyorum!" Arvo beni tersledi. "Fırtına Bulutu ile ne yapmak istediğimi biliyorum ve tek bir kişi bile bunu yapmama engel olamayacak."

Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak hızla bir adım geri çekildiğimde kalp atışlarım kulakları sağır . Onu hiç etkilememiştim. Tek yaptığım onu kırmak ve kızdırmaktı ve o da bunu bana ödetmeye niyetliydi.

"Yaptığım tek zayıf şey seni bu kadar uzun süre hayatta tutmak oldu," dedi Arvo bana doğru bir av gibi yaklaşarak. Beni saat kulesinin dış kenarına açılan kapıya doğru geri çekerek hapsetti.

Sırtım kapıya çarptığında göğsüm sıkışarak nefes engelledi. Yapabildiğim tek şey, yaklaştıkça yaklaşan soğuk gözlerine bakmaktı. Beni dünyadaki her şeyden çok seven adamlarla mutlu sona çok yaklaşmıştım. Şimdi, onları bir daha göreceğim kadar bile yaşayamayacaktım.

BÖLÜM 18

BIBA

"D Merak etmeyin, yüzünüze dokunmayacağım, böylece çocuklar bunun sizin cesediniz olduğunu anlayacak."

Arvo'nun sözleri içimde bir şeylere çarptı, bu kadar sert yanabileceğini bile bilmediğim ateşli bir öfkeyi körükledi. Bana yaklaştıkça, beni ölüme daha da yaklaştırdıkça, sevdiklerim için cehennem gibi savaşmam gerektiğini fark ettim. Beni Edward ve Peter'dan kurtarmak için çok çalışmışlardı ve tüm bunların boşa gitmesine izin veremezdim. Kolayca ölmeyecektim.

Aniden ileri atıldım ve ellerimi göğsüne onu birkaç adım geriye ittim. Bu sırada tüfek üzerindeki hakimiyetini kaybetti ve tüfek yere çarptı. O tüfeği yerden kapamadan önce hızla yana doğru tekmeledim.

Arvo öfkeyle bağırarak üzerime atladı, omuzlarımdan tutup beni kapıya çarptı. Yakınıma eğildi, ağır nefesleri yüzümde dalgalanıyordu. Elleri omuzlarıma morartıcı bir baskı uyguluyor, acının vücudumun üst kısmında nabız gibi atmasına neden oluyordu.

"Tıpkı baban gibi zayıfsın." Yüzüme karşı güldü. Sesi soğuk ve keskindi, ruhumu kesiyordu. "Ve tıpkı onun gibi bir korkak olarak öleceksin."

Elleri boynuma dolanıp hava akışımı kesmek için sıkıca sıkıttığında nefesim kesildi. Sol elim çılgınca yer değiştirdi ve

kapı tokmağı. Son çare olarak onu çevirdim ve kapının arkamdan açılmasını sağladım. İkimiz de tökezleyerek saat kulesinin etrafındaki dar dış şeride çıktık ve ince korkuluk bizi devrilmekten ve ölümümüze düşmekten koruyan tek şeydi.

Arvo bana doğru uzandı, giysilerimi ve saçlarımı tutarak beni yakalamaya çalıştı.

Ayaklarımın altındaki ince beton şerit boyunca tökezleyerek kaçmayı başardım. Dönüp saat kulesinin etrafından koşmaya çalıştım ama Arvo kollarını belime doladı ve beni geri çekmek için kaldırdı. Beni parmaklıkların yanına çekerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

"Bana sırlarını anlatmazsan, onlar da seninle birlikte ölür," diye tısladı Arvo kulağımın dibinde.

Adrenalin içimden fırladı ve uçurumdan aşağı savrulmadan önce bana bir enerji patlaması daha verdi. Dirseğimi geriye attım ve Arvo'nun kafasına çarparak onu uzaklaştırdım. Hemen arkamı dönüp Arvo'yu ittim ve sırtının korkuluklara çarpmasını izledim.

Arvo kollarını sallayarak dengesini sağlamaya çalıştı ama artık çok geçti. Korkulukların tepesinden devrilmeden önce yüzünde saf bir korku ifadesi belirdi ve ürpertici bir çığlıkla saat kulesinden aşağı düştü.

Kocaman gözlerle parmaklıklara koştum ve yan taraftan bakarak bedeninin Fırtına Bulutu kapısına düşüşünü izledim. Vücuduna saplanan bir çivi onu metal yapının tepesine yığmıştı. Tamamen hareketsizdi. İnsanların öldüklerinde ne kadar hareketsiz olduklarını anlayamıyordum.

Nefesimi tutmayı başardım, kendimi sabitlemek için elimi korkuluklara uzattım. Arvo gitmişti. Aynen . Her şey bitmişti. Gözlerim yerde gezinirken avludan bana bakan Zephyr'i gördüm. Gözyaşlarım gözlerimi yakarken sertçe yutkundum.

Tek istediğim sevdiğim adamların kollarına atılmak, nihayet nefes almak ve hayatımın nihayet sona erdiği gerçeğini kabul etmektir.

artık tehlikede değildi. Arkamı dönüp aceleyle saat kulesine girmeden ve merdivenlerden inmeden önce titrek bir nefes aldım.

BÖLÜM 19

BIBA

I Arvo'nun ölümünden birkaç gün sonrasına kadar tam olarak dinlenemedi. Polise o gün olan her şeyi anlattıktan sonra Arvo'nun ölümünü ve buna yol açan gerekli ayrıntıları öğrendikten sonra nihayet Fırtına Bulutu'na geri döndüm. Neyse ki polis olayları anlatışımдан tatmin olmuş görünüyordu ve onlara bilmeleri gereken her şeyi anlattığıma inanıyorlardı. Onlara söylemediğim en önemli şey Kralların "kayıp" parasıydı. Başka kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Arvo'nun var olmadığı bir dünyada yaşamak tuhaftı. de dahil olmak üzere pek çok insana yaptığı korkunç şeylere rağmen, bir zamanlar sevgili olduğumuzu unutamıyordum. Bedenlerimiz ve arzularımızla birbirimize bağlı fiziksel bir bağımız vardı. O bana yemin etti, ben de ona yemin ettim.

Bir süre birbirimizin hayatında kalacağımızı düşündüğüm zamanlar olmuştu. Kaba saba ve ukala biriydi ama cazibesi pek çok kadını etkilediği gibi beni de etkilemişti. Buna karşılık o da benimle ilgileniyordu, ta ki arzuladığı güçle arasında engel olduğumu fark edene kadar. Bağımız paramparça oldu ve o keskin parçalardan bazılarının ruhuma saplandığını hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Yine de bununla yaşamak zorundaydım. Artık ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

Her şey henüz tamamen normale dönmemişti. Bazı şeyler hâlâ ama daha fazla çılgınlık yaşanmasını beklemiyordum. En büyük tehditlerimiz ölmüştü ve Zephyr babasının ülkeden kaçmasına yardım ederek onunla uğraşıyordu. Yarına kadar dönmeyecekti.

Sol bile annesiyle konuşmak için kısa bir süreliğine gitmişti. Bana annesini benim öldürmeyi reddettiği iyi bir insan olduğuma ikna etmeye kararlı olduğunu söyledi. Beni seviyordu ve bir daha kimsenin beni öldürmeye çalışmayacağından emin olacaktı.

Theo'ya gelince, onu bu gece kampüste benimle kalması için davet ettim. Sonunda yeni odamı kullanabildim ve birlikte biraz yalnız vakit geçirmemiz iyi olacaktı. En son ne zaman yalnız kaldığımızı hatırlayamıyordum ve çok şeyimiz vardı.

Arvo öldükten ve ben çocuklarla yeniden bir araya geldikten sonra, bir şekilde benim üzerimde daha da korumacı olmuşlardı. Hem Zephyr hem de Sol her şey olup bittikten hemen sonra beni terk etmek konusunda isteksizdi ama Theo'nun beni kollamak için etrafta olacağını bildiklerinden ayrılma konusunda kendilerini daha rahat hissediyorlardı. Düşmanlarla uğraşmak dışında bile bir ekip olarak birlikte çalışıyorlardı.

Hepimiz birlikte geleceğimiz hakkında konuşmak zorundaydık. Üçüne de aşkıttım ve tek birini bile kaybetmek istemiyordum. Hepimizin amacı Fırtına Bulutu'nu iyileştirmek ve Kralların kana susamış mirasını sona erdirmektir, ancak bu konuda ve duygusal açıdan birlikte nasıl çalışacağımızı bulmamız gerekiyordu.

sadece birini seçmeyi reddediyordum ve hiçbirisi olmadan yapamazdım. Bir şekilde işleri yoluna koymamız gerekecekti ama şimdilik Theo'yla rahatlamak ve endişelerimin uçup gitmesine izin vermek istiyordum. İşe geri dönene kadar rahatlamak için bir geceyi hak ediyordum çünkü hâlâ yapılması gereken şeyler vardı.

Schmidt bacağına isabet eden bir kurşunun ardından hastanedeydi. Birkaç gün kampüse dönemeyecekti.

Beni ara. Yine de onunla o zaman ilgilenirdim. O artık benim için endişelenecek biri değildi.

"İşte "

Stormcloud'un koridorlarından birinin ortasında durdum ve Theo'nun koridorun diğer ucundan bana doğru geldiğini görmek için bakışlarımı kaldırdım. Onunla yarı yolda buluşup kollarımı boynuna dolayarak sımsıkı sarıldığımda yüzümde hemen sıcak bir gülümseme belirdi. Tekrar onun kollarında olmak çok iyi hissettiriyordu.

"Benimle burada buluştuğun için teşekkürler," dedim ona. Kulübeden ayrılıp tamamen Fırtına Bulutu'na dönecek kadar güvende hissetmesine sevindim. Dördümüz birbirimizin arkasıydık ve hiçbir tehdit bizi ayıramazdı. Hurley'ler gitmişti ve biz her zamankinden daha güçlüydük.

"Elbette. Seni yalnız bırakırsam Zephyr ve Sol beni öldürür." Theo sırtarak kollarını belime doladı ve bana sarıldı.

Birbirimize sıcak bir bakış atarak ayrıldığımızda usulca güldüm. Bu kadar korunduğumu ve önemsendiğimi hissetmek güzeldi. Bana gösterdikleri ilgi kendimi sağlam hissetmeme yardımcı oluyordu, ki bu da son zamanlarda yaşadığım düşüşten sonra beni rahatlatmıştı. Kaçırılmam ve Arvo'yu öldürmem arasında hayatım bir süredir duraklama yaşamamıştı.

"İşte bu yüzden bütün gece benimle kalmanı istiyorum," dedim ellerimi kollarından aşağı kaydırıp pazılarının yağsız kaslarına hayranlıkla bakarken.

Theo'nun gözleri üzerimde gezindi, yüzünde meraklı bir ifadeyle beni içine çekti. Elimi tuttu ve hevesle başını salladı.

"Yolu göster," dedi bana.

Ona odama kadar eşlik ettim, yeni odama göz atmadan önce kapıyı arkamızdan kapattım. Duvarlar bomboştu. Masam boştu. Yapmayı başardığım tek şey yatağa çarşaf sermek ve kıyafetlerimi dolaba koymaktı. Eninde sonunda *benim* odam gibi görünecekti ama dekorasyon yapılacaklar listemde ön sıralarda yer almıyordu.

"Sanki okuldaki ilk günümüz gibi," diye mırıldandı Theo odamda dolaşırken ve odanın boş halini incelerken.

"Bu bizim için yeni bir başlangıç," diye belirttim yatağımın kenarına oturmak için hareket ederken. Yanımdaki yere vurarak yanıma oturmasını işaret ettim, ayaklarımız kenardan sarkıyordu. Birlikte geçirdiğimiz ilk günleri hatırladım. Çok masumduk, birbirimizden çok etkilenmiştik. Onu şimdi daha da derinden seviyordum.

Theo derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Bazı şeyleri geride bırakmak zor," diye itiraf etti yüzünde ciddi bir ifadeyle.

"Annen gibi mi?" Ona bakarken nazikçe sordum. Fırtına Bulutu'nda geçirdiği yıllar boyunca kendi zorluklarını yaşamıştı. Ailesinin kim olduğunu öğrenmiş, birinin ölümünü izlemiş ve Krallarla birden fazla kez karşı karşıya gelmişti. Tüm bunlara rağmen ayakta kalmayı başardığı için güçlüydü.

Theo başını sallarken yanağının içini ısırdı.

"Beni o yetiştirseydi hayatım nasıl olurdu diye düşünüp duruyorum," dedi bana. "Çocukluğum basit ve mutluydu, ama bir yalandı."

"Bunun seni güvende tutacağını düşünüyordu," diye . "Ve de oldu."

Fırtına Bulutu'na gelmeden önceki hayatıma dönüp baktığımda, her şey sadece anlık olarak gördüğüm garip bir rüya gibi geliyordu. O zamanlar her şey çok farklıydı ve beni yüzleşmeye hiçbir şekilde hazır değildim. Adımın başıma bu kadar çok sorun açacağını hiç düşünmemiştim.

Yine de ismimden ya da babamdan pişmanlık duymadım. Bu barış noktasına ulaşmamız için ne olması gerekiyorsa o oldu. Değiştirmek istediğim şeyler vardı. Gail ve Simone'u kurtarırdım. Sol, Theo ve Zephyr ile daha iyi bir ilişki için daha çok mücadele ederdim. Kendime daha çok inanırdım.

"Buraya geldiğim anda işler tehlikeli bir hal aldı," diye kabul etti Theo. "Ama en azından artık kim olduğumu biliyorum."

"Kim olmak istiyorsun?" Ona sordum. Artık geleceği düşünmenin zamanı gelmişti. Geçmişini temizlemek için çok zaman harcamıştık. Artık tablo netleştiğine göre, geçmişin tekrerrür etmediğinden emin olmanın zamanı gelmişti.

"Ben değişim olmak istiyorum," dedi Theo bana, çenesini daha da kaldırarak. "Burayı karanlık geçmişini alıp yeniden şekillendirmek istiyorum. Burayı yeni bir ihtişam seviyesine taşıyabiliriz."

Gülümsedim ve başımı salladım, bu kulağa hoş geliyordu. Krallar ve onların para ve güç meseleleri bu akademinin tarihini ve mirasını çok uzun süre bulandırmıştı. Yeni bir başlangıç yapmanın ve bir şeyleri nasıl değiştirebileceğimizi düşünmenin zamanı gelmişti.

"Sorunun kökenine inmemiz gerekiyor," dedim ve kaşlarının merakla kalkışını izledim. "Krallar. Artık burada bir yerleri olamaz."

"Arvo'nun ölümü ile birlikte, acemileri muhtemelen ortadan kaybolacak ve hayatlarına devam edecekler. Yine de Kral özentilerine karşı gözümüzü dört açmalıyız," diye belirtti Theo. "Kontrolden çıkmadan önce hiyerarşileri ortadan kaldırmamız gerekiyor."

Sırt üstü uzanıp tavana bakarken yavaş bir nefes aldım. Theo'nun benim hareketlerimi taklit ettiğini hissettim, kollarımız birbirine sürtünüyordu. Kararlarımızın büyüklüğünü tam olarak kavramak zordu. Her şeyi değiştirmeyi planlıyorduk.

"Kralların sonu," diye mırıldandım. Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim ama saltanatlarının sona erme vakti gelmişti. Artık akademide bir yerleri yoktu ve Arvo öldükten sonra Zephyr'in başrolü geri almak gibi bir niyeti yok gibiydi.

Peter dışındaki tüm eski Krallar öldüğünden, Kralların mirasını devam ettirecek sadece Zephyr, Sol ve Theo kalmıştı ve hiçbir

bunu yapmakla ilgileniyor gibiydiler. Dürüst olmak gerekirse, bu beni rahatlatmış. Hiçbirinin Arvo gibi para ve güç tarafından yozlaştırılmasını izlemek .

"En iyisi bu," diye hatırlattı Theo bana. "İnsanların her yerden harika bir eğitim için geldiği güvenli, eşit bir okul ortamı inşa edebiliriz. Artık burada ölmekten ya da doğru ailelerden geldikleri için güç peşindeki öğrenciler tarafından itilip kakılmaktan endişe etmelerine gerek yok."

Başımı sallarken yüzümde hafif bir gülümseme belirdi. Stormcloud'daki güç dinamikleri her zaman en büyük dezavantajlarından biri olmuştu ve ben teraziye eşitlemeye hazırdım. Öğrencilerin rahatına, eğitimine ve güvenliğine odaklanılması gerekiyordu. Artık katillerle ya da ani ölümlerle uğraşmak istemiyordum.

"Sanırım ," diye mırıldandım iyimser bir şekilde. Akademiye olan inancımı bir başkasına teslim etmek istemiyordum. Başka hiç kimse nelerden kaçınılması ve nelerin başarılması gerektiğini anlayamazdı.

Theo başını çevirip bana bakarken kararlı şekilde, "Yapabileceğimizi biliyorum," dedi.

Gözlerimiz kilitlendiğinde yüzüm yumuşadı. Cesaretini ve iyimserliğini sevmiştim. Zorlu yakın geçmişimiz arka planda kalırken şu anda en çok ihtiyacım olan tutum buydu. Gözlerimi geleceğe, Theo'ya ve diğerlerine dikmiştim. Dönüp ona doğru uzanmaya başladım ama sırtımın üst kısmına bir ağrı saplandı. Yüzümü buruşturdum ve acıya karşı gerildim.

"Neyin var?" Theo yan dönüp bana bakarken sordu, bana endişeli bir bakış attı.

Önemli bir şey olmadığını anlatmak için başımı salladım. O kadar acı çekmiyordum.

"Sadece Arvo'yla dövüştüğüm için ağrım var," diye onu temin ettim. Daha fazla yaralanmadığım için şanslıydım, ama kendim için savaşmaya kararlıydım.

beni sevenlere geri dönmek için.

"Dön," diye beni ikna etti Theo, nazikçe karnımın üzerine yuvarlanmama yardım etti. Ellerini sırtımda gezdirerek beyaz bluzumun hafifçe yukarı kalkmasını sağladı.

Kollarımı önümde kavuşturdum ve çenemi onların üzerine koyarak gözlerimin kapanmasına izin verdim. Elleri sırtıma ve omuzlarıma masaj yaparken, gergin kaslarımı yoğururken iyi hissettiriyordu. Başparmaklarını gergin bir noktaya bastırduğında içimden boğuk bir inilti koptu.

"Bu gerçekten iyi hissettiriyor," dedim ona, biraz daha devam etmesini istiyordum. En son ne zaman masaj yaptırdığımı hatırlayamıyordum ve özellikle onun ellerinin üzerimde olmasını seviyordum.

Theo ellerini aşağıya doğru indirdi, başparmaklarını belime soktu. Parmaklarını gömleğimin altından geçirdi ve parmak uçlarını pürüzsüz tenimde gezdirdi.

"Oldukça gerginsin," dedi.

"Zor bir hafta oldu," diye hafifçe güldüm. Son birkaç haftadır çok şeyle uğraşıyor, her fırsatta hayatım için savaşıyordum. Kendimi rahatlamaya ve gardımı indirmeye ikna etmek zordu çünkü bir şeylerin beni hazırlıksız yakalamasından korkuyordum. Yine de bu kadar endişelenmeme gerek yoktu. Beni kollayan üç güçlü insan vardı.

Theo'nun elleri gömleğimin daha yukarılarına kaydı, tırnakları hafifçe tenime sürtündü. Bir an durakladı.

"Gömleğin araya girmeden daha kolay olabilir," diye yorum yaptı.

Müstehcen tonu belirsizdi ama yine de fark ettim. Yüzümde bir gülümsemeyle doğruldum ve gömleğimi çıkardım. Ama orada durmadım. Sütyenimi açmak için arkama uzandım ve göğüslerimi serbest bıraktım. Theo'nun kolları beni sarmadan önce uzanmaya bile fırsatım olmadı, elleri göğüslerimi arkadan kavradı.

Theo'nun dudakları boynumu buldu, parmak uçları arasında meme uçlarımı yuvarlarken hassas noktalarımı takip etti.

"Seninle yalnız kalmak için can atıyordum," diye mırıldandı kulağıma yakın bir yerde, saçlarımı tararken.

Omzumun üzerinden ona bakarken gülümsedim.

"Ben de," dedim ona. Çok uzun zaman olmuştu ve arayı kapatmamız gereken çok şey vardı. Fiziksel olarak.

Theo öne doğru eğildi ve omzumun üzerinden beni öptü, dudaklarımız ayrılırken dillerimiz hafifçe sürtündü. Bir elini karnımdan aşağı kaydırarak pantolonumun düğmesini ve fermuarını çözdü. Elini külotumun içine soktu ve yavaş daireler çizerek klitorisimi okşamaya başladı.

"Çok güzelsin Biba," diye fısıldadı bana, yüzümü kızartacak tüm kelimeleri söyleyerek.

"Sana ihtiyacım var," dedim ona, bunun bilmesi bir şey olduğunu biliyordum. Tekrar ayrılmamızı istemiyordum.

Theo iki parmağını içime sokarken, "Beni yakaladın," diye söz verdi. Diğer eliyle beni göğsüne bastırarak yatağa yığılmamı engelledi. Parmaklarını itti, kıvrılıp bir noktaya bastırdı ve beni alçak sesle inletti.

Sert aletini kıkımın kıvrımlarında hissedebiliyordum, bu da içimde daha fazla ateşin alevlenmesine neden oluyordu. Onu, onun beni istediği kadar çok istiyordum. Şimdi ona umutsuzca ihtiyacım olduğunu anlamasını umarak ona sürtündüm. Onu en son doğru düzgün hissettiğimden beri çok uzun zaman geçmişti.

Theo alnını başımın arkasına yasladı ve parmaklarını derine doğru kıvrarak ne kadar ıslak olduğuma bakıp inledi. Birden parmaklarını çekti ve beni döndürerek sırtüstü yatırdı.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkarırken bana "Seni görmek istiyorum," dedi. Kısa süre sonra onun kıyafetleri de onu takip etti. "Bütün gece sana bakabilirim."

"Daha çok dokunma. Daha az bakma," dedim şakacı bir gülümsemeye. Ona doğru uzandım ve onu çektim. Dudaklarımız birleşirken bir elim saçlarına daldı, diğer elim ise yavaşça okşamak için sikinin etrafını sardı.

Theo alçak sesle inledi, ona ne kadar iyi dokunduğumun tadını çıkarmak için bir an durakladı. Ön kolunu başımın yanına dayadı ve diğer eliyle göğsümü okşarken ağırlığını ona verdi.

"Çok iyi hissettiriyor bebeğim," diye mırıldandı.

Başparmağımı başının üzerinde gezdirdim, hassasiyetten nefesinin kesildiğini duydum. Onu okşamak, içimde olmasını daha da çok istememe neden oldu.

"Bu gece tamamen seninim," dedim ona. Hepsiyle birlikte olmayı seviyordum ama her baş başa geçirdiğim zamanın da kıymetini biliyordum. Hepsi farklı sevgililer ve farklı insanlardı, bu da onları daha çok sevmemi sağlıyordu.

"Boşa harcamayacağım," diye söz verdi Theo, vuruşlarımı takip etmek için parmaklarını benimkilerin etrafına sararken. Aletinin kontrolünü ele geçirip başını kıvrımlarımın arasından geçirmeden önce kendini sabitlemek için derin bir nefes aldı.

Bacaklarımı daha fazla ayırdım, o benimle alay ederken aralarında bir titreşim hissettim. İçime girmeden önce ona yalvaran bir bakış atacak zamanım bile olmadı, içimde tamamen kılıflanana kadar inç inç içeri girdi.

"Theo..." Kollarımı boynuna dolayarak alnını kendime doğru çekerken inledim. Sonunda bu şekilde birlikte olmak beni rahatlatmıştı.

Theo yavaşça içime girip çıkarken beni tutkuyla öptü, derinlere itti ve vücutlarımızı mümkün olan en tutkulu şekilde birleştirdi. Serbest eliyle meme uçlarımdan birini nazikçe büktü ve her dokunuşta zevkimi artırdı.

Göğsümü ona doğru ittim, basıncı ve mutluluğu içime çektim. Bana çok iyi, çok nazikçe dokundu. Sanki her ihtiyacımı karşılayacakmış gibi bana çok iyi baktığını hissettim.

"Bunu özledim... seni özledim," diye dudaklarına doğru nefes verdim.

Theo içime daha sert girdi ve benden onu gülümseten memnun bir nefes çaldı. Kendini tutmadı. Sanki birlikte geçirdiğimiz son geceymiş gibi beni tutkuyla öperek içime girdi.

Tek yapabildiğim inlemek ve ona sımsıkı tutunmak, zevkin daha da derinlerine dalmaktı. Tam sınırdaydım, umutsuzca ele geçirilmeyi bekliyordum. Onun da yaklaştığını biliyordum çünkü itiş gücü biraz düzensizleşiyordu.

"Bana her şeyini ver, Theo. Kendini tutma," dedim parmaklarımı saçlarında gezdirirken.

Theo inledi ve içime girip çıkarken ağzımı kendi ağzıyla kapattı, yatak çerçevemin hareketlerimizi protesto etmek için inlemesini umursamadı. Bir kez daha itmeyi başardığında memnun seslerimiz birbirine karıştı.

Zayıf bir şekilde haykırdım, çıkardığım sesler yüzünden boğazım ağrıyordu. Theo'nun saçlarını çektim, çünkü aldığım zevk tüm vücudumu titretiyor ve hareketlerimin kontrolünü kaybetmeme neden oluyordu.

Theo kolunu bana doladı, ikimiz de bedenlerimizi ele geçiren mutluluk verici sıcaklığın tadını çıkarırken beni yakınıma sabitledi. Beni tatlı ve tembelce öptü, sadece dudaklarımı dudaklarında hissetmek istiyordu.

"Beklemeye değer," diye kıkırdadı nefes nefese.

Ona gülümsedim, kendimi saf mutluluk içinde yüzüyormuş gibi hissediyordum. Theo'nun bekâretimi almasını istediğimde, bunun olacağını hayal etmişim. Tutkulu. Yoğun. Tatlı.

Benim için her şey bundan sonra da böyle olacakmış gibi görünüyordu ve bu kadar tutkulu, bu kadar yoğun ve bu kadar tatlı bir şekilde sevildiğim için daha mutlu olamazdım.

BÖLÜM 20

BIBA

S Tormcloud Akademisi normal bir sükûnete büründü. Öğrenciler derslerine . Okul yönetimi akademiye büyük değişiklikler yapılana kadar yüzüyordu. Her şey askıya alınmış gibi , ancak Schmidt hastaneden taburcu edildiğinde işlerin yeniden hareketlenmesi uzun sürmedi.

Schmidt koridorda beni bulup durdurduğunda kafeteryaya doğru gidiyordum. Tahta bir bastona dayanmış, yaralı bacağından dolayı hafifçe topallıyordu.

"Sadece bacağından vurulduğun için şanslısın," diye yorum yaptım başımı yukarı kaldırarak.

Schmidt çenesini sıktı, eğlenmiş ya da minnettar görünmüyordu.

"Ofisime gel. Burada konuşmak istemiyorum," dedi ve başıyla ofisine doğru işaret etti.

Başımı salladım ve onu takip ettim, masasına oturduğumda kapıyı arkamdan kapattığını duydum. Benimle ne hakkında konuşmak istediğini zaten hissediyordum. Başka ne hakkında konuşabilirdik ki?

Schmidt karşıma oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Bana bakarken boğazını temizledi.

"Polisle konuştuğunuzu duydum," dedi. "Okulun mali sorunlarını gündeme getirmediğiniz için teşekkür ederim."

Polise onun için aldığım paradan bahsetmedim. Okulu korumak istiyordum ve onu Stormcloud'dan atmanın bir yolunu bulmamamın tek nedeni onu kullanabileceğimi bilmemdi. İşleri kontrol altına almamın, kimsenin sahip olmadığı bilgimi kullanarak beni zirveye taşımmasının zamanı gelmişti.

"Kimseye paradan ," diye cevap verdim.

Schmidt başını salladı ve bana dönmeden önce kapalı olduğundan emin olmak için kapıya doğru baktı.

"Kasa anahtarına ihtiyacım var," dedi bana.

Ağzımın kenarı tehlikesi geçirdi. Bunu söylemesini bekliyordum ve onu memnun edecek bir cevabım yoktu.

"Hayır, onu bana sen verdin. O benim," dedim kararlılıkla. Para konusunda ona güvenmiyordum. Krallara karşı çok fazla şikâyeti vardı ve okulu yeniden düzenlememe yardım eden üç eski Kral vardı. Her şeyin ortasında olduğum için parayı idare etmek benim için en iyisiydi. Fırtına Bulutu'nu daha iyi hale getirmekten başka bir amacım yoktu.

Schmidt elini yumruk yaptı ve masaya vurmamak için kendini zor tuttu.

"Benimle oyun oynama, Biba. O kadar paranın sorumlusu sen olamazsın," diye homurdandı.

Sırıttım ve ona başımı salladım.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedim ona. O kadar çok insan bir kenara itti ve küçümsedi ki, şu anda bulunduğum yere gelebilmek için mücadele zorunda kaldım. Şimdi her şey daha netti. Ne yapacağımı biliyordum ve eğer Schmidt akıllıysa, o da hizaya gelecekti.

"Anahtar nerede?" Schmidt oturduğu yerden kalkıp üzerime doğru yükselerek emretti.

Ağzımı kapalı tuttum ama aklım dağlarda anahtarı sakladığım belirli bir noktaya gitti. Orada olduğunu benden başka kimse bilmiyordu ve ben de öyle kalmasını sağlayacaktım. Fırtına Bulutu'nun milyar dolarlık bağıışı benim tarafımdan rehin tutuluyordu ama ben onu kendi param olarak görmüyordum. Fırtına Bulutu'nun parasıydı.

"Sana söylemiyorum. Parayı iyi bir şekilde kullanıyorum," diye cevap verdim, yavaşça ayağa kalkıp onunla eşleşirken. Beni korkutamazdı çünkü bana hiçbir şey yapmayacağını biliyordum. Bana kötü bir şey olursa sonsuza dek kaybedeceği değerli bir şeye sahiptim.

"Bununla ne yapacaksın?" Gözlerimiz kilitlendiğinde Schmidt tısladı.

Yüzümde hevesli bir ifadeyle, "Fırtına Bulutu'nu yeniden yapılandıracağım," dedim. Gülünç derecede bozuk olan bir kurumu düzeltmek istiyordum. "Sen de beni güvende tutacak ve servetinin bir kuruşunu bile tekrar görmek istiyorsan bana yardım edeceksin."

Schmidt çenesini sıkarak burnundan yavaş bir nefes verdi.

"Gerçekten de tüm okulu bir anda değiştirebileceğimizi düşünüyor musunuz? Düzeltilmesi gereken yılların hasarı var" diye sorguladı beni.

"Sadece biz olmayacağız," diye cevap verdim sandalyemi masasının altına itip gitmeye hazırlanırken. "Krallar gitti ama Zephyr, Sol ve Theo Fırtına Bulutu'nu geri döndürmek için benimle burada kalacaklar. Sen karışmayacaksın."

Schmidt tartışmak ve itiraz etmek istedi. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum ama sadece başını salladı ve yerine .

"Tamam. Fırtına Bulutu'nu değiştireceğiz. Birlikte," diye mırıldandı son kelimeyi.

Ona gülümsedim, kendimden memnun hissediyordum. Belki parayı ve gücü geri kalanımızla paylaşma fikrinden hoşlanmıyordu ama

Akademisinin yeniden güçlü, adil ve bütün bir şey haline gelmesini izleme fırsatı. Bu yeterli bir ödöl olmalıydı.

"Bu bir dönemin sonu, Schmidt. Ya bize ayak uydurursun ya da geride kalırsın," diye uyardım onu ofisinden ayrılmadan önce. Artık Sol ve Zephyr akademiye döndüğüne göre, Schmidt'le yaptığım görüşmeden çok daha önemli bir görüşme yapmamın zamanı gelmişti.

Umarım bugün sona erdiğinde istediğim her şeye sahip olurum.

BÖLÜM 21

THEO

I Zephyr'in süitinin dışında nefes nefese oyalanırken, kapıdan girdiğim anda her şeyin değişeceğini biliyordum.

Kapı. Zephyr ve Sol döndükten sonra Biba dördümüzü toplantıya çağırdı. Toplantının bir kısmının akademi ve Zefir ile Sol'un gezileri hakkında olacağından şüpheleniyordum ama toplantının bir diğer kısmının da bizim Biba'ya karşı hissettiklerimiz ve onun da bize karşı hissettikleri hakkında olması gerektiğini biliyordum.

Biba'nın ne yapmayı seçeceğini bilmiyordum ama onu kaybetmemeyi çok istiyordum. Birbirimize bu kadar yakınlaştıktan sonra onun elimden kayıp gittiğini görmek beni öldürürdü. Bu gece onun sevgisi için savaşmak için son şansımdı, sadece bir parçası olsa bile.

Kapıyı çaldım ve içeriden gelen ayak seslerini ve sesleri duyarak bekledim. Birkaç dakika sonra Zephyr kapıyı açtı ve başıyla bana işaret ederek beni odasına almak için kenara çekildi. Sol'a başımı salladım ve Zephyr'in geniş yatağında oturan Biba'ya gülümsedim.

Sol ve Zephyr yatağın başına, Biba ve ben de ayakucuna oturduk, hepsi birbirine bakıyordu. Herkes bakarken hava gergindi, birinin önce konuşmasını bekliyorduk. Gergin bedenlerimiz ve çakmak çakmak gözlerimiz arasında hepimizin aklında bir şeyler vardı.

"Baban güvende mi?" Biba ince bacaklarını çaprazlarken Zephyr'e sordu, şortu kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıyordu. Üzerinde siyah beyaz bir

Altın rengi saçlarının dalgaları altında en güzel kıvrımlarını gösteren, vücudunu saran çizgili atlet.

"Öyle. Kim ne derse desin, kimse onu bulamayacak," diye yanıtladı Zephyr.

Biba başını salladı, memnun görünüyordu. Sol'a döndü.

"Annenle konuştun mu?" diye sordu, toplantı konuları listesini gözden geçirirken. Son zamanlarda tam bir lider havasına bürünmüştü, burayı kendisininmiş gibi yönetiyordu. Yaşanan onca şeyden sonra burayı doğru şekilde yönetmeyi hak ediyordu.

Sol başını salladı ve sırtını yatak başlığına yasladı. Yarası nihayet tamamen iyileşmişti ve istediği kadar hareket edebiliyordu.

"Senin yasak bölge olduğunu biliyor," diye cevap verdi yüzünde memnun bir sırıtışla.

Bunu duyduğuma sevindim. İhtiyacım olan son şey, kısa süre önce yaşanan kaosun ardından nihayet toparlanmaya başlayan Biba'ya karşı yeni bir tehditti. Avludaki çatışma dün gibi geliyordu ve bu hissin bir süre daha devam edeceğine inanıyordum. Bunların hiçbirisi tamamen gerçek gibi görünmüyordu.

Biba rahat bir nefes alarak omzunu benimkine yasladı.

"Güzel. Yani her şey halloldu," dedi. "Schmidt reformu kabul etti."

"Sanırım mutlu değil." Zephyr yüzünde bilmiş bir ifadeyle sırıttı.

Biba usulca güldü ve omuz silkti.

"Onu bu kadar bağışladığım için minnettar olacak," dedi ona. "Hoşumuza gitse de gitmese de bu okulu yıllardır o yönetiyor. Fırtına Bulutu'nu yeniden rayına oturtmak için ihtiyacımız olan bağlantılara ve bilgi birikimine sahip."

"Sanırım başlangıçta planladığımız gibi Fırtına Bulutu'nu ele geçirdik. Sadece farklı bir şekilde," dedi Sol Zephyr'e ve onunla bir sırıtış paylaştı.

Sol ve Zephyr ile her zaman iyi geçinemesem de, Kral unvanlarını bırakmış olmalarından memnundum. Artık tüm gücü ya da tüm parayı kontrol etmek umurlarında değildi. Hayatlarında iyi bir şeyler yapmak istiyorlardı ve en önemlisi Biba'yı korumak istiyorlardı. Bunun için onlara saygı duyabilirdim.

"Konuşmak istediğim bir şey daha var," diye açıkladı Biba, hepimize bakarak. Sessizce ona baktığımızda, saçlarını gergin bir şekilde kulağının arkasına attı. "İlişkimiz hakkında konuşmamız gerekiyor. Hepimizin."

"Ne yapmak istiyorsun?" Ona sordum. O ederci, biz de onu takip ederdik. Günün sonunda tek istediğimiz onun mutlu olmasıydı.

Biba gözlerini indirirken dudaklarını çiğnedi.

"arasında seçim yapmayacağım. seviyorum ve hepinizi istiyorum," dedi, sesi gerginlikten titriyordu. "Siz olmasaydınız ben de olmazdım. Siz olmasanız hayatta bile olmazdım. Hepiniz olmasaydınız."

"Seni seçim yapmak zorunda bırakmayız," diye yanıtladı Sol rahatlatıcı bir tonda.

"Eğer hepimizi istiyorsan, hepimiz senin oluruz," diye ekledi Zephyr, Sol ve bana hafif bir sırıtışla bakarak. "Sadece nasıl paylaşacağımızı öğrenmemiz gerekecek."

"Teknik olarak zaten paylaşıyorduk," diyerek kıkırdadım ve diğerlerinin kahkahalarını çektim.

Biba devam etmeden önce sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Benim için böyle bir araya geldiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz. Geçmişten dolayı zor olduğunu biliyorum ama olduğunuz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi Biba içtenlikle, gözlerinde parlayan sevgi ve minnettarlıkla. "Eğer hepinize sahip olabilirim, bundan daha mutlu olabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Tek istediğimiz senin mutlu ve güvende olman," dedi Sol, Zephyr ve benden başlarını sallayarak.

Bibanın yanaklarından hafif pembe bir kızarıklık geçti ve rahatladı.

"Ve hepiniz benimle olmaktan memnun musunuz?" diye sordu hepimizin arasına bakarken.

"Seni kaybetmemek için şeyi yaparız," diye güvence verdim.

"Güzel, çünkü size ihtiyacım var. Hepinize," dedi Biba gözleri üzerimizde gezinirken. "Ve kulübede paylaştığımız gibi birçok gece yaşamak istiyorum."

Zephyr elini kızın alt bacağında gezdirmek için öne doğru uzanırken sırttı.

"Bu bir sorun olmayacak meleğim," dedi Sol'a ve bana bakmadan önce. "Ama bahse girerim geçen seferkini geçebiliriz."

Birbirimize bakarken yüzlerimizde kararlı sırtışlar belirdi. Biba'ya hayal edebileceğinden çok daha fazla zevk hissettirmek istiyordum. Çok geçmeden aklıma bir fikir geldi ve Zephyr'e döndüm.

"Kravatın var mı?" Ona sordum, yüzünde bilmiş bir sırtış izledim. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Zephyr yataktan kalkıp şifonyerini karıştırmaya başlamadan önce. Siyah bir kravat çıkardı ve yüzünde şaşkın ama heyecanlı bir ifadeyle hepimize bakan Biba'ya yaklaştı. Neler olup bittiğini bilmeseydi onunla ilgileneneğimize güvenebilirdi.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedim Biba'nın elini tutup etrafını sarabilmemiz için onu yataktan kaldırırken.

Zephyr kravatı Biba'nın gözlerinin üzerine ve başının arkasına sararak görüşünü kesti.

"Ne oyunu?" Biba sesimizi takip edebilmek için etrafına bakınarak sordu.

"Bil bakalım sana kim dokunuyor?" dedim, içimde arzu ve adrenalin fırtınası esiyordu.

Sol sessizce Biba'nın arkasına geçti ve parmak uçlarını onun omurgasında gezdirerek ürpermesini sağladı. Biba'nın tüyleri diken diken oldu.

Biba bizi iyi tanıyordu ama onu kimin öptüğünü ve ona kimin dokunduğunu anlayabilir miydi? Bu noktada Zephyr ve ben de ona katıldık ve ellerimizin Biba'nın vücudunda dolaşmasına izin verdik. Benim dudaklarım Biba'nın çenesini okşarken, Zephyr de diğer taraftan boynunu öptü.

"Bu oyun zor," dedi Biba hafifçe dudak bükerek. "Ben doğru tahmin edene kadar bana gerçekten dokunmayacaksınız, en azından bana bir ipucu verebilirsiniz."

Sol sırtarak bize başını sallamadan önce onun arkasından "Odaklan," diye seslendi. Pozisyonlarımızın belli olmaması için yer değiştirerek onun etrafında hareket ettik. Oyunu biraz zorlaştırmamız gerekiyordu.

Biba'nın önüne geçtim ve gözlerimin onu hayranlıkla süzmesine izin verdim. Şu anda ne kadar beğenildiğinin farkında bile değildi. Üç çift göz tüm vücudunda geziniyor, oldukça aşına olduğumuz özelliklerini inceliyordu.

Kendime engel olamayarak öne doğru ilerledim ve dudaklarımı onunkilere bastırmak için yaklaştım. Ona dokunmak için uzanmamak zordu, bu yüzden yavaş ve tutkulu bir şekilde hareket ederek öpücüğe odaklandım.

"Theo," diye mırıldandı Biba yüzünde bir

gülümsemeyle. Sırıttım ve onu alnından öptüm.

"Güzel," dedim, beni bu kadar çabuk tanıdığı için kendimi tatmin olmuş hissederek. Sol'un yerimi almasına izin vermek için geri çekildim.

Sol parmak uçlarının kızın yanlarından kayarak göğüslerine doğru ilerlemesine izin verdi. Dudaklarını alaycı bir tavırla kulağının kabuğuna değdirdi.

Ona nasıl dokunduğu konusunda titizdi, hassas noktalarını dikkatlice tespit ederek onu olduğu yerde kıvrandırdı. Dişleri kulağını sıyırdığında, cevabını inleyerek söyledi.

"Sol..."

"Geriye ben kalıyorum," dedi Zephyr ilerlerken. Göz bağını Biba'nın kafasından çekip çıkardı ve yüzünü Biba'nın boynuna gömmek için ileri atıldı, Zephyr tarzında boynunun arkasını sahiplenici bir şekilde kavrarken tenini işaretledi.

Biba'nın kesildi, gözleri mutlulukla kapandı.

"Bunu çözebileceğimi biliyordum," diye nefes verdi. "Hepinizi çok iyi tanıyorum."

"Onu ödüllendirmeliyiz," ve diğerlerinin başını sallamasını sağladım.

Zephyr, Biba'ya "Yatağa geç," dedi ve onu bırakarak yatağa sürünüp sırt üstü uzanmasını sağladı.

Herkes hareket ediyor gibiydi. Sol, Biba'nın kalçalarından tutup onu kendine yaklaştırdı ve Zephyr ile benim Biba'nın üst kısmının iki yanına yerleşmemize izin verdi. Zephyr ve ben üstünü ve sütyenini çıkarırken, Sol şortunu ve külotunu bacaklarından aşağı kaydıldı. Ne istediğimizi ve onun ne istediğini tam olarak bilerek hızlı ve kararlı hareket ettik.

Sol yüzünü onun kalçalarının arasına gömdü ve diliyle klitorisini aradı. Tadından zevk alarak inledi ve dilinin kıvrımlarından girişine doğru ilerleyerek alaycı bir şekilde girip çıkmasına izin verdi.

İnemelerini ağızımla bastırdım, tatlılığının tadına baktım ve dilinin sıcaklığını dilimde hissettim. Onu öpmeye ve tadına bakmaya doyamıyordum. İnemelerini duydukça sertleşmeye başlamıştım bile.

Zephyr ağızını onun meme uçlarından birine dayadı ve tepe noktası sertleşene kadar sürekli emdi. Dilini meme uçlarının etrafında dolaştırdı ve kız sırtını onun altına doğru eğerken sırttı.

Biba parmaklarını saçlarıma doladı, dillerimiz birbirine dolanırken beni kendine yakın tuttu. Topuklarını Sol'un omzunun arkasına dayadı, vücudu sayısız dilin altında kıvranıyordu.

Sol, iki parmağını içine sokmadan önce diliyle klitorisini birkaç kez daha okşadı.

"Her zaman çok iyi hissediyorsun. Bizim için çok ıslaksın," dedi ona, parmaklarının onun içinde kaymasını izlerken.

Zephyr uzanıp Biba'nın klitorisini okşadı ve ani hassasiyet karşısında kalçalarının sarsılmasına neden oldu.

"Şimdiden bizim için fazla mı hassas oldun?" alay

etti. Biba başını hararetle salladı.

"Daha işim bitmedi," diye bizi temin etti. Gözleri bana kaydı, kot pantolonumun üzerinden ne kadar sert olduğumu görmek için aşağı kaydı. "Ama senin işini bitirebilirim."

Kıkırdadım ve bir ritmi bile kaçırmadan kot pantolonumu çıkardım. Sert sikimi çıkardım ve ağzına götürdüm, yumuşak dudakları etrafımı sararken inledim. Onunla ne yaparsa yapsın, ağzı cennet gibiydi.

"Geçen sefer onu sen sikmiştin. Kenara çekil," dedi Zephyr Sol'a, yüzünde bir sırıtışla onu iterek yoldan çekildi.

"Dönüyor muyuz yoksa?" Sol, Zephyr ile yer değiştirirken eğlenmiş görünerek alay etti. Pantolonunu indirdi ve sikini çıkardı, Biba parmaklarını etrafına sarıp okşamaya başladığında dişlerini sıktı.

"Taş, kâğıt, makas," diye şaka yaptım, kahkahalar süitin her yerinden duyuluyordu. Belki Biba'yı paylaşmak o kadar da kötü olmayacaktı. O kadar açgözlü olmamıza gerek yoktu çünkü bunu tekrar tekrar yapabileceğimizi biliyorduk.

Zephyr sikini kıvrımlarının arasından geçirdi ve alaycı bir şekilde klitorisine çarptı. Kız sikimin etrafında inlediğinde kıkırdadı.

"Ne kadar muhtaç bir kızsın. Tatmin olmak için üç yarağa ihtiyacın var," diye mırıldandı, sikinin başının girişinin üzerinde kaymasını izliyordu.

"Üçümüze sahip olduğu için çok şanslı değil mi? Çok cömertiz, ona istediği her şeyi veriyoruz," diye ekledi Sol, kalçalarını kadının yumruğuna doğru iterek onu okşamasına yardım ederken.

Gözleri benimkilere kayarken parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Ağız benimle doluyken çok güzel görünüyordu. Elimde olmadan kendimi hafifçe boğazından aşağı ittim, ağzının ne kadar sıcak ve kadifemsi yumuşak olduğunu görünce inledim. Bu hızla giderse beni çabucak boşaltabilirdi.

"Aynen böyle, bebeğim," dedim ona.

Zephyr onun içine girerken Biba sikimin etrafında inledi. Zevk onu ele geçirdiğinde gözleri dalgalanarak kapandı.

O kadar güzel görünürken dayanmak zordu. Kıvranıyor ve eğiliyor, güzel vücudunu üçümüz için sergiliyordu. Sol parmaklarını Biba'nın elinin etrafına doladı ve daha hızlı okşamasına yardımcı olmak için sikini sıkıca kavramasını sağladı. Zephyr, Biba'nın içine girerken bir elini kalçalarının arasına soktu ve başparmağını onun hassas klitorisine bastırdı.

Basınç arttıkça, Biba daha çok emdi ve beni daha çok içine aldı. Dudaklarının yumuşaklığının tadını çıkararak içine pompaladığımda ağzının köşelerinden tükürükler süzülüyordu. Hepimizi bu kadar kolay memnun edebilmesi tam bir mucizeydi.

"Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Çok yakınsın, değil mi?" Zephyr ona sordu.

Biba etrafımda inledi, orgazma yaklaştıkça kalçaları titremeye başladı.

Sol onun meme uçlarından birini sıkıştırdı, tepe noktasını bükerek sikimin etrafında soluk soluğa kalmasını sağladı. Onun tepkisine sırtı ve daha hızlı bir şekilde onu kavradı.

"Sadece biraz daha," dedi ona.

Zaten sınırdıydım. Kırık bir iniltiyle içeri dökülmeden önce kendimi birkaç kez daha ağzına ittim. Sikim ağır bir şekilde nabız gibi atıyordu ve o gözünü bile kırpmadan her şeyi aldı. Enerji benden taşıtı ve Zephyr ile Sol kendi orgazmlarını kovalarken tek yapabildiğim yatağa yığılmak oldu.

Sol, kadının elinin her darbesinde nefes nefese kalıyor, göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı sertçe boşalmadan önce, salıverilmesiyle göğüslerini kapladı. Parmaklarını bileğinin etrafına doladı, elini kendisinden uzaklaştırdı, böylece onun yanında sırt üstü düşebildi.

Zephyr tırnaklarını onun kalçalarına geçirdi ve geri çekilmeden ona vurmaya başladı. Onu uçurumun kenarından atmaya niyetliydi ve kadın çoktan uçurumun kenarına doğru tökezlemeye başlamıştı.

"Bizim için gel," diye emretti ona.

Biba olduğu yere yığıldı, ağladı ve vücudu mutluluktan sarsılırken kıvranmaya başladı. Orgazmı yatıştığında bile artçı şoklarla titriyordu.

Zephyr onun kalçalarını aşağı doğru bastırdı ve bir iniltiyle bitirmeden önce iki kez daha içine girdi. Kadının içinde hareketsiz kaldı, çekip yatmadan önce ağır ağır nefes aldı.

"Uyumam gerek," diye mırıldandı.

Başımı çevirip kızarmış ve bitkin görünen Biba'ya bakarken gülümsedim.

"İyi misin?" Ona sordum. Zorlukla hareket edebiliyor gibi görünüyordu.

Biba gülümsedi ve başını salladı.

"Bunu çok seviyorum," diye nefes aldı gözlerindeki saf sevgiyle. "Bunun hiç bitmesini istemiyorum."

"Gerekmeyecek ama yataktan çıkmamız gerekiyor. Birinin banyoya ihtiyacı var," Sol sırtıtarak ona baktı ve yanağını okşamak için uzandı.

"Ben suyu akıtayım," diye gönüllü olan Zephyr, yataktan atlamadan önce onun kalçasını şefkatle sıktı.

Biba yavaşça doğruldu, yüzünde sıcak bir ifadeyle benim ve Sol'un elini tuttu.

"Biraz yardıma ihtiyacım var," dedi.

Sol ve ben onu yataktan kaldırdık, dizleri hafifçe titrerken kollarından tuttuk. Onu banyoya götürdük, Zephyr sıcak suyla dolu küvetin yanında duruyordu.

Küvete girmesine yardım ettiğimizde Biba bize içtenlikle "Teşekkür ederim," dedi. Sırtını küvetin kenarına yaslayarak yere çöktü. Gözleri dalgalanarak kapanırken başını mutlulukla arkaya yatırdı. "Uyuyabilirim."

"Peki, yapma. Sana bir şey olmasını istemiyorum," dedim parmağımı çenesinin altına bastırıp başını yukarı kaldırırken. Gözlerimiz kilitlendi ve birbirimize gülümsedik. Hayatımın geri kalanında o gülümsemeyi görebilmek istiyordum. O gülümsemeyi bir süre daha görebilseydim mutlu ölebilirdim.

"Bana hiçbir şey olmayacak," diye söz verdi Biba. "Çünkü hepinize sahibim. Artık hiçbir şeyden korkmuyorum."

"Olmak zorunda değilsin," dedi Zephyr, hepimiz onun etrafında koruyucu bir çember oluştururken parmaklarını omzunda gezdirerek.

"Bundan emin olacağız," diye ekledi Sol kararlı bir şekilde başını sallayarak. Biba'nın gözleri açılarak bize minnettar bir bakış attı.

"Sanırım dünyadaki en şanslı kız benim," diye mutlulukla güldü.

"İnan bana, biz şanslı olanlarız," diyerek ona güvence verdim ve o gülümserken işaret parmağımın alt dudağının kıvrımında gezinmesine izin verdim. Bu gülümseme beni eritti, nefes alamayana kadar onu öpmek istememe neden oldu ve diğerlerinin de ona gülümserken aynı şeyi hissettiklerini söyleyebilirim.

Biba'yı diğer iki Kralla paylaşmaktan memnun olacağımı hiç düşünmemiştim ama Fırtına Bulutu'ndaki zamanımızın başlangıcından bu yana hepimiz uzun bir yol kat etmiştik. Orada geçirdiğimiz yıllar boyunca nefret, güvensizlik, kafa karışıklığı, saygı ve sevgi iç içe geçmişti. Bir şekilde, karanlık geçmişimiz ve karmaşık bugünümüz tarafından parçalanmadan hayatta kalmayı başardık.

Şimdi, babalarımızın bize bıraktığından daha büyük ve daha iyi bir şey için geleceğe baktık. Bizden sonrakiler için daha iyi bir şey inşa etmek istedik ve umuyoruz ki insanların yıllarca gurur duyacağı yeni bir miras yaratabiliriz.

EPÍLOG

BIBA

Altı ay sonra

"W Stormcloud Akademisine hoş geldiniz. Sınıf ve oda konumları için lütfen programlarınıza bakınız."

Zephyr kulağıma mırıldandı: "İdari bir sesin olması çok sıcak," dedi.

Ben, Zephyr, Theo ve Sol, Stormcloud'un en yeni öğrencilerini karşılamak için ana kapıda dururken gözlerimi şakacı bir şekilde devirip onu ittim. Hepsi parlak gözlü ve gergindi, koridorlarda tökezleyerek akademideki yerlerini bulmaya çalışıyorlardı. Umarım hiçbiri sorun çıkarmaz.

Son birkaç ay boyunca dördümüz kendimiz ve akademi için temiz bir sayfa açmak için çalıştık. Yetkililere kaçırılmamı, Edward ve Arvo'nun Fırtına Bulutu'nu ele geçirme planını ve neden oldukları ölümleri ve son nesil Kralların neden olduğu bazı eski suçları anlattık. Zephyr'in babası üzerindeki baskı azalana kadar başka bir ülkede güvendediydi ama muhtemelen bir süre daha orada kalması onun için en iyisiydi. Hatta belki de sonsuza kadar.

Dördümüz akademiye Schmidt'in ana liderliğinde istediğimiz gibi işletiyorduk. Unvanına rağmen, çoğu

yeni Stormcloud kraliyet ailesi olarak dördümüz karar verdik. Biz kral değildik. Akademinin yeni versiyonunun standartlarımıza uygun olmasını sağlayan Gözetmenlerdik.

Altımızda öğrenci hiyerarşisi olmayacaktı. Para dramı olmayacaktı çünkü Stormcloud'un parasını dikkatlice önemli amaçlara ve kuruluşlara yönlendirdim. Hatta paranın önemli kısmını Stormcloud'da burssuz okuyamayacak öğrenciler için bir burs oluşturmak için kullandım. Theo ve ben gururla bu bursa Simone'un ve onun akademiye olan bağlılığının adını verdik.

"Kütüphane şu ," dedi Sol bir grup kaybolmuş birinci sınıf öğrencisine, onlara doğru yönü göstererek. Göz ucuyla bana baktı. "Bu kadar umutsuz olduğunu hatırlıyor musun?"

Gülümsedim ve omuz silktim. Burada yeni öğrenci olduğumuzdan beri çok uzun zaman geçmişti. O zamanlar farklı insanlardık ve yol boyunca değiştiğimiz için mutluydum. Gerçekte ne istediğimizi ve neye ihtiyacımız olduğunu fark ettik ve sonunda yanımda üç adam ve akademide bir yönetim hissesi olduğunu fark ettiğimde şaşırdım. Ne sürpriz ama.

"Herkes bir yerden başlamak zorunda," diye belirttim solumdaki Theo'ya bakmadan önce. "Bir sonraki duraklarının neresi olacağını kim bilebilir?"

Önümüzdeki yol dördümüz için de tam olarak net değildi. Bildiğimiz kadarıyla, Stormcloud'da kalacak ve yeni şekline geçişini denetleyecektik. Krallar artık yoktu, dolayısıyla devam ettirmemiz gereken bir miras ya da uğraşmamız gereken bir aile dramı yoktu. İleride istediğimiz her şeyi yapmakta özgürdük ama şimdilik burada birlikte mutlu olduğumuza inanıyordum.

Harvard'a gitme konusundaki fikrimi değiştirmeye karar verdim. Bu eskiden benim için büyük bir hayal ve sağlam bir sonraki adımdı, ancak şimdi bana pek bir anlam ifade etmiyordu. Yaptığım ve hayatta kaldığım onca şeyden sonra, bu çok küçük, önemsiz bir seçim gibi görünüyordu.

Son zamanlarda babam hakkında çok düşünüyordum. Edward ve Arvo onun hakkında o kadar kötü şeyler söylediler ki, ona zayıf dediler ve artık yanımda olmadığını hatırlattılar. Beni sanıyorlardı ama aslında babama olan minnettarlığımı da artırdılar. Onun gibi önemli ve etkili bir şeyler yapmak istiyordum.

Fırtına Bulutu'nu daha iyi bir yer haline getirmek için çabaladı, dolayısıyla benim de devam ettireceğim tek miras buydu. Burayı onun hayal ettiğinden daha da iyi bir yer haline getirmek istiyordum ve eğer hâlâ hayatta olsaydı benimle gurur duyacağına inanıyordum. Son zamanlarda onu çok özledim ama gözlerimi geçmiş yerine geleceğe çevirdim.

için de en büyük öğrenme dersi bu oldu. geçmişimizin ve ailelerimizin yükü altındaydık. Alıştığımız şeyleri bırakmak zordu ama akademi gibi temiz bir sayfaya ihtiyacımız vardı. Arkamızda bırakacağımız kendi miraslarımızı bulmamız gerekiyordu.

"Bize bakın. Hepimiz büyüdük!" diye seslendi tanıdık bir ses arkamızdan.

Döndüğümde Buffy'nin yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Artık her şey sona ermiş, her an öldürülmekten korkmak zorunda olmadığı için eski neşeli haline geri dönmüştü. Bana sımsıcak sarıldı, ben de ona sarıldım. Bu günü daha da mükemmel kılacak tek şey Gail'in burada olmasıydı.

Mutluluğumuzu ve başarıımızı paylaşmayı hak ediyordu. Kralların kana susamış mirasını yok etmek için bu kadar çok mücadele etmemin nedenlerinden biriydi ve bir şekilde onun intikamını aldığımı umuyordum. Onu deli gibi özlüyordum ama bir uğruna ölmedi. O bizim davamızın bir parçasıydı.

"?" Ayrıldığımızda ona sordum.

Ben iyiyim. Neyse ki yeni bir odam var," dedi gülerek. "Ve çok tatlı bir çocuk kutularımı yardım etti."

Kaşlarımı kaldırdım ve yanaklarının utangaç bir şekilde parlamasını izledim. "Şu haline bak," diye takıldım ona. "Bu nihayet bizim yılımız olacak."

Buffy başını sallayınca yüzü yumuşadı.

"Umarım öyledir. Yakında sana yetişirim, tamam mı?" dedi gözleri sarı saçlı, uzun boylu bir çocuğun peşine takıldığında. Onun peşinden koştu, bu da beni gülümsetti. Az önceki çocuk bu olmalıydı.

"Buffy için de iyi bir yıl olacak gibi görünüyor. Yatakhanesinde düzenli bir ziyaretçisi olabilir." Sol kıkırdadı.

"Konu açılmışken, birleşik süitimizin inşaatı nasıl gidiyor?" Theo Zephyr'e sordu.

"Neredeyse bitti. Dört yatak. Dev bir oda," dedi Zephyr yüzünde gururlu bir gülümsemeyle. Hepimizin bir arada için iki süit arasındaki duvarı yıkıp birleştirmek onun fikriydi. Hepsiyle vakit geçirebilmek için beni odadan odaya taşımak çok zahmetliydi. Bu şekilde, hepsini görmek için çok uzağa gitmeme gerek kalmadı.

Sol yüzünde bir sırıtişla, "Sadece dev bir yatak almalıydık," dedi.

Yüzlerinde müstehcen bir gülümsemeyle bana baktıklarında yüzüm kızardı. birlikte olmaya asla doyamadım. İlk başta her şeyin zor ve bunaltıcı olacağını düşünmüştüm ama onları sevdim. Onların yanında rahattım ve onlarla geçirdiğim zamanı dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim.

"Uslu durun. Yapacak bir işimiz var," dedim onlara sert bir şekilde. Teşvik ve rehberliğe ihtiyaç duyan pek çok yeni öğrencimiz vardı. Flört etmenin ve sataşmanın zamanı değildi, özellikle de onlara karşı koyamadığım için.

Zephyr ve Sol kapıların bir tarafında durmuş, kötü kötü bakıyorlardı. Akıllarında bir plan vardı ve uzun sürmedi

Theo'ya bakmaları için. Gülümseyerek ve gözleriyle konuşuyor, sürekli başımın üstünde planlar yapıyorlardı.

Theo bize, "Biliyor musunuz, yurtta şu ana kadar kaydettikleri ilerlemeyi görmek isterim," dedi.

Onlara kaşımı kaldırdım. "Şu anda mı?" diye sordum.

"Hemen şimdi," diye yanıtladı Sol ve elini sırtıma koyarak beni binanın içine doğru yönlendirdi. Koridorlarda yeni süitime doğru ilerlerken yanımda yürüdüler. İçeri adım attığımızda, bütün bir duvarın sökülmiş olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Vay canına," dedim, hâlâ bazı inşaat aletlerinin ve muşambaların serili olduğu odaya bakarak. Çoğunlukla, neredeyse bitirmişlerdi. Tek yapmaları gereken yeni döşemeleri döşemek, biraz temizlik yapmak ve tüm eşyalarını süite taşımaktı. Yataklar çarşafsız olarak çoktan hazırlanmıştı.

Zephyr, Sol ve Theo yavaş yavaş bana yaklaştılar ve ben onlara dönene kadar içlerinden birinin kapıyı kapattığını fark etmedim. Kollarımı kavuşturdum ve onlara sert bir bakış attım.

"Çalışıyor olmamız gerekiyor," diye hatırlattım onlara. Birinci sınıf öğrencilerine etrafı gezdirme isteğim attıkları her adımda biraz daha azalıyordu.

Sol arkama geçerek parmak uçlarıyla belime dokunurken, Theo yanımda durarak saçlarımı ensemden uzaklaştırdı. Zephyr önümde kaldı, gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Sanırım bir süre ara verebiliriz," dedi bana doğru eğilip çenemi kavrarken. "Sence de öyle değil mi?"

Sözsüzce başımı salladım ve gözlerimi kapattım, dudaklarının ve ellerinin dolaştığını hissettim. Dokunuşları ateş gibiydi, içimi ısıtıyordu.

ve dışarıda. Mutluluğumu kolayca kontrol ettiler ve kendimi saf cennetteymişim gibi hissettirdiler. Aşk bir şeydi.

"Sizi seviyorum... ," diye nefes aldım gözlerimi açıp onlara bakarken. Gelecekte ne olursa olsun, birlikte ve mutlu kalmanın bir yolunu bulacaktık, çünkü onları kaybetmeyi reddediyordum. Onları bunun için çok fazla seviyordum.

"Sizi sevdiğimizi biliyorsunuz," diye yanıtladı Theo hepsi adına. "Size ne isterseniz vereceğiz. Tek yapmanız gereken söylemeniz."

Üçünün arasında dolaşırken yüzümde boğucu bir gülümseme belirdi. Konu ne istediğıme geldiğinde cevap çok kolaydı. Fırtına Bulutu'nda bulunduğum süre boyunca her şey gözümün önündeydi. Resmin tamamını daha yeni görmüştüm.

Birlikte daha iyiydik. Daha güçlüydük. Daha güvende. Cevabım çok açıktı.

"Sen."

SON

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Fırtına Bulutu Akademisi serisinin son kitabını okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Umarım bu seriden keyif almışsınızdır ve HEA'yı beğenmişsinizdir!

Eğer beğendiyseniz lütfen bu kitap için bana bir yorum bırakın. Çok memnun olurum!

Lütfen [Nicole'ün VIP Okur Grubu'nda bize katılmayı](http://www.facebook.com/groups/nicolecasey_author/) unutmayın

([http://www.facebook.com/groups/nicolecasey author/](http://www.facebook.com/groups/nicolecasey_author/))

Bize katılmanız ve erkek şekeri resimleri ve komik kitap memleri göndererek eğlenmeniz için sabırsızlanıyorum.

Orada görüşürüz!

Sevgiler,

Nicole

YAZAR HAKKINDA

Nicole Casey, Melekler Şehri'nde doğmuş ve orada yaşayan bir Çağdaş Romantizm Yazarıdır. Sonsuza dek mutlu sonla biten ateşli çağdaş aşk romanları yazıyor.

Nicole Casey, boşucu sahneler kaleme almadığı zamanlarda hayallerinde kaybolmayı, uzun gece yürüyüşlerine çıkmayı ve kaliteli yemekler yemeyi seviyor. Aynı zamanda kırmızı şarap meraklısı ve kitap kurdudur. Hepsinden önemlisi, hem insan hem de kedi formundaki sevdikleriyle kaliteli zaman geçirmekten başka bir şeyden hoşlanmıyor.

Nicole Casey'nin buharlı romantizm hikayesini almak ve yeni sürümlerden ilk siz haberdar olmak için haber bültenine abone olun:
<https://dl.bookfunnel.com/lzcjb30i6u>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

